

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

2082

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருமொழி.

[இரண்டாம் ஸம்புடம்.]

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால்

எல்லார் தமக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு

எளிய நடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட

“ திவ்யார்த்த தீபிகை ” என்னும் உரையுடன்,

சென்னை :

M. R. கோவிந்தலாமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது.

வீபவஸ்ரு.

Registered Copy Right.

1929.

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும்
அவற்றின் விலையும்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி—விரிவுரை	...	3	0	௮
திருப்பாவை விரிவுரை	...	1	0	0
ஷெ காலிகோ பைண்ட்	...	1	4	0
நாச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	...	1	8	0
ஷெ காலிகோ பைண்ட்	...	1	12	0
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	...	1	4	0
ஷெ காலிகோ பைண்ட்	...	1	8	0
திருச்சந்த விருத்தம் விரிவுரை	...	1	10	0
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான், கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு இவற்றின் விரிவுரை }	...	1	0	0
ஷெ ஷெ காலிகோ பைண்ட்	...	1	4	0
பெரிய திருமொழி 1, 2, பத்துக்களின் விரிவுரை	...	3	0	0
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	...	1	8	0
திருவாசிரியம் பெரிய திருவந்தாதி	...	2	0	0
திருவெழுகூற்றிருக்கையும் மடல்களும்	...	2	4	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை	...	0	12	0
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம்	...	1	0	௮
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	2	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12	0
ஸ்தோத்தரவ்யாக்யான சோதனம்	...	0	3	0
நமஸ்காரத்தத்துவம்	...	0	2	0
ப்ரணவாதிகாரத்தத்துவம்	...	0	4	0
ஸுதர்சன சதகம் மிகத் தெளிவான தமிழுரை	...	1	0	0
உபந்யாஸரத்ரமாலா (க்ரந்தலிபி) ஸம்ஸ்கிருதபாஷை	...	0	6	0
ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம் விரிவுரை (தெலுங்கு லிபி)	...	1	8	0
அதிமாநுஷஸ்தவம்	ஷெ	ஷெ	0	12
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	ஷெ	...	0	4
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	ஷெ	...	0	3
ஹ்ருதயமூலம் (முமுகூஷப்படி முதலியவை 3.)	ஷெ	...	0	6

[இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.]

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

மூன்றம்பத்து—முதல் திருமொழி,

இருந்தணமாநிலம்.

அவதாரிகை:—இவ்வாழ்வார் வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி முதல் திருமொழியிலே, தமக்குத் திருமந்திரம் லபித்தபடியைப்பேசி, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளித் திருமந்திரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்யதேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று திருவுள் எம்பற்றி, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தைத்தேடி வடக்கே எழுந்தருளினவளவில் 'திருப்பிரிதி' என்னும் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டார் திருமொழியால் அதனையனுபவித்து, அதன்பிறகு வதரியைவணங்கி அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் ஸந்திகொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியைக் கைதொழுது, பிறகு ஸாளக்ராமம் ஹைமசாரணியம் சிங்கவேள்குன்றம் திருவேங்கடம்என்னுந் திருப்பதிகளை யாத்திரையடைவே மங்களாசாஸனஞ்செய்து அவ்வளவோடு வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந்திருமொழி முதலாகத் தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றை அநுபவிக்கத்தொடங்கி, ஒன்பதார் திருமொழியோடே அவ்வநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் மங்களாசாஸனம் செய்யவிரும்பித் திருக்கோவலூர் மங்களாசாஸனத்தோடே கீழ்த்திருமொழி தலைக்கட்டப்பெற்றது. நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டானும் மற்றொன்றாகிய திருவஹீந்திரபுரத்தை மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி. *

அறுசீர்க்கழி நேடிலடி ஆசீரிய வீரத்தம்.

இருந்தண் மாரிலமேனமதாய் வளைமருப்பினி லகத்தொடுக்கி *

கருந்தண்மாகடல் கண்யேன்றவனிடம் கமலநன் மலர்த்தேற

லருந்தி * இன்னிசை முரன்றேழுமளிகுலம் பொதுளியம்பொழிவாடே *

செருந்திநாண்மலர் சென்றணைத் துழிதரு திருவயிந்திரபுரமே.

(க)

பதவுரை.

இரு தண் மாரிலம் { மிகக் குளிர்ந்த பெரிய பூமியை

எனம் அது ஆய் { வராஹ ரூபியாய்

வளை மருப்பு அகத்தினில் { வளைந்த கோரப் பற்களினிடத்தே

ஒடுக்கி அடக்கிவனரையும்,

கரு தண் மா கடல் கண் ஆயின்றவன் { கறுத்துக் குளிர்ந்து பெருத்தகடலில் யோக நித்திரை செய்தருள்பவரையுமுள்ள எம்பெருமானுக்கு

இடம் { வாழுமிடம் (எது வென்றால்);—

அம் பொழிலுடே { அழகிய சோலைகளினுள்ளே

நல் கமலம் மலர் தேறல் அருந்தி { நல்ல தாமரைப்பூவின் தேனைக் குடித்து

இன் இசை முன்று எழும் { இனிய ராகங்களைப் பாடிக்கொண்டு கூத்தாடா நிற்கிற

அளி குலம் பொதுளி { வண்டுகளின் கூட்டங்கள் நெருங்கி

செருந்தி னாள் மலர் { சுரபுன்னை மரத்தினுடைய அப்போதலர்ந்த பூவிலே

சென்று அணைந்து { போய்ச் சேர்ந்து

உழிதரு { ஸஞ்சரிக்கப் பெற்ற

திரு அயிந்திர புரம் { திருவஹீந்தரபுரமாம்.

* * *—முன்னடிகளில் திவ்யதேசத் தெம்பெருமானுடைய சிறப்பும், பின்னடிகளில் திவ்யதேசத்தின் சிறப்பும் சொல்லப்படுகின்றன; மேற்பாசுரங்கள் தோறும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. மஹாவராஹமாகி மாநிலத்தை மீட்டுக் கொணர்ந்தவனும் திருப்பாற்கடலில் திருக்கண் வளர்ந்தருள் பவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் திருவயிந்திரபுரம்; அஃது எப்படிப்பட்டதென்றால்; அங்கே பலபல சோலைகளுண்டு; அவற்றில் திரள் திரளாக வண்டுகள் புகுந்து மதுவைப்பருகிக் களித்து அக்களிப்புக்குப் போக்குவீடாக இனிய இசைகளைப் பாடிக்கொண்டு உலாவாநின்றன; உலாவுப்போது செறியப்பூத்த சுரபுன்னை மரங்கள் தென்படவே அவற்றிலும் மதுவைப் பருகச்சென்று சேர்கின்றன; இப்படிப்பட்ட சோலைவாய்ப்பையுடையதாம் அத்திருப்பதி.

1. “உளங்கனிந்திருக்கு மடியவர் தங்களுள்ளத்துள் ஊறிய தேன்” என்னப்பட்ட பகவத்விஷயமாகிற மதுவை விரும்பியும், 2. “போந்ததென்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதிலொண் சீரார் தெளிதேனுண்டு அமர்ந்திடவேண்டி” என்கிறபடியே ஆசார்ய பாதாரவிர்த ஸேவையாகிற மதுவைப் பருகுதலையே விரதமாக வுடைத்தாகியும், ஊர்த்தவகதிக்கு ஸாதகமாகிய இரண்டு சிறகுகள்போன்ற கர்மஜ்ஞாநங்களையுடையதாகியும் ஸாரக்ராஹிகளாயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வண்டாகச் சொல்லுவதுவழக்கம். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பகவத்பாகவத போக்யதைகளை அதுபவித்த ஆந்தத்திற்குப் போக்குவீடாக 3. “பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி” என்கிறபடியே நாரதமுனிவர் திருப்பாணுழ்வார் தம்பிரான்மார் முதலானாரைப்

1. பெரிய திருமொழி 4—3—9.

2. இராமானுச துற்றந்தாதி 99.

3. திருவாய்மொழி 3—5—2.

இவ்வகையாகக் கூடும் பொருள் ஸ்வாபதேசார்த்தம் [உள்ளுறை பொருள்] எனப்படும். இவ்வகைப்பொருள்களைத் திருவுள்ளம்பற்றியே அந்நாபதேசமாக வண்டுகளென்றும் தும்பிகளென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும் லௌகிகப் பொருள்களையிட்டு வருணிப்பதாகச் சில ஆசிரியர்களின் கொள்கை. திருவாய் மொழியில் ஐந்தாம்பத்தில் ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியின் முதற்பாட்டாகிய “மாளேய் கோக்குறல்லீர்” என்ற பாட்டில் “தேனார் சோலைக்கும்” என்ற விடத்து வியாக்கியானங்களில்—“நித்யப்ராப்யனயக்கொண்டு அங்கேயிருக்கிற வன் ஆசிரிதர் உகந்ததொரு தரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கொண்டு முகம் கொடுத்துக்கொடு நிர்க்குரப்போலே அங்குள்ளாரும் இங்கே போந்து ஸ்தாவரங்களாயும் ஜங்கமங்களாயும் திரயக்குக்களாயும் அவனை விடமாட்டாதே நிற்கிறபடி ; நித்யரும் முகத்தரும் ஸஹிர் ருசியுடையாரும் உகந்தருளின நிலங்களைப்பற்றியிறே கிடப்பது.....உகந்தருளின நிலங்களிலே மெய்யே ப்ரதிபத்தி விளைந்தார்க்கு அங்குள்ளவையெல்லாம் உத்தேசம்மாய்த் தோற்று மிறே” என்றருளிச்செய்திருக்கக் காண்கையாலே திவ்யதேசங்களைப்பற்றி வாழ்கிற ஸ்தாவர ஜங்கமங்களினைத்தையும் நித்ய முகத்தர்களாகக்கொள்ளும் அத்யவஸாயம் நம் ஆழ்வாராசார்யர்கட்குக் குறையற்றிருந்ததாக விளங்கா நின்றது. “சஹுதவஹஜஜாவ்யாஸூராயஃ ஸஹுதவநாஃ விஜவாஜஜெஹா உத்யீராமயாஜி ஜஹிதஜநஹஜதிபக் ஸாவரணாஃ ஸூயனௌ வஸநியததி ஹஜ ஸூ ஸூராவரஜெஹா ஸஹுதாஃ அஹ்ருத ஸஹஜதாஸ்யாஸ் ஸரயஸ் ஸாஸ்தபந்தாஃ விமலசரமதேஹா இத்யம் ரங்கதாம-மஹிதமஹஜதிர்யக் ஸ்தாவரத்வாஃ சரயந்தே ஸூரியதமிதி ஹ ஸம்.ப்ராஹுரேப்போ நமஸ்ஸ்தாத்.” [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்] என்ற பட்டர் ஸ்ரீஸூகத்தியும் இவ்வுறுதியை வற்புறுத்தும். ஆகையாலே அஃறிணைப் பொருள்களைப்பற்றி ஆழ்வார்கள் வருணித்து அருளிச்செய்துள்ள விடங்களுக்கு ஸ்வாப தேசார்த்தமென்று வேறொரு

பொருள் கூறவேண்டியது அத்தயந்த ஆவச்யகமன்றாயினும், உள்ளுறை பொருளென்னு மிப்பொருளும் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் ஓடிக்கிடந்ததுண்டென்று கொள்ளலாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் இரண்டாம் பிரகரணத்தின் பிற்பகுதியிலும் மூன்றாம் பிரகரணத்தின் முற்பகுதியிலும் ஸ்வாபதேசார்த்தங்களுக்கு வழி காட்டப்பட்டிருக்குமாறு காண்க.

ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையார் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளி னால் திருமால் மஹா வராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருது கோட்டினாற் குத்திக்கொண்டு, பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற்குத்தி அங்கு நின்றும் எடுத்துக்கொண்டெவ்ந்து பழையபடி விரித்தருளினான் என்ற வரலாறு முதலடியில் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவாரஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்தமகல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஏகார்கணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்கிறீனென்று மஹா வராஹரூபியாகிக் கோட்டுருனியார் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு. 1. “பாராருலகம் முதுமுந்நீர் பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராருருவத்தேனமாய் எடுத்த வாற்றலம்மான்” என்று இவ்வாழ்வார் தாமே மேலே அருளிச்செய்வார்.

“பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார்?, உராயுலகளந்த நான்னு—வாரகத், தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ எந்தை, யடிக்களவுபோந்தபடி” என்ற பொய்கையார் பாசுரத்தைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு “வளைமருப்பினிலகத்து ஒடுக்கி” என்றார்போலும்.

கருந்தண்ணாமகடல் கண்துயின்றவன்—“உவர்க்குத் கருங்கடல்நீருள்ளான்” என்கிறபடியே உப்புக்கடலிலும் எம்பெருமான் பள்ளிகொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அதனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; திருப்பாற் கடலில் துயில்கொள்ளும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்; அப்போது கருங்கடல் என்றது தனது திருமேனியின் நிழலீட்டாலே கறுத்தநிறங்கொண்ட கடல் என்றபடி. “அன்றிக்கே; திருப்பாற்கடல்தான் மஹா வராஹத்தினுடைய குளம்பிலே துகளாய்க்குழம்பித் தன்னிறம் போயிற்றென்னவுமாம்” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகத்தியும் நோக்கத்தக்கது.

தேறல்—தேன். பொதுளுதல்—நெருங்குதல். “பொதுளியம் பொழிலுடே” என்று மேலோடே அவ்வயித்து, செறிந்து அழகிய பொழிலுடே என்று பொருள் கொள்ளவுமாம்.

‘அஹீந்த்ரபுரம்’ என்ற வடசொல் அயிந்திரபுரம் என விகாரப்பட்டது. அஹீந்த்ரன்—திருவனந்தாழ்வான் ; அவன் பூஜித்ததலமாதல் பற்றி இத்திருப் பதிக்கு இத்திருநாமமாயிற்றென்பர். (க)

மின்னுமாழியங் கையவன் செய்யவளுறைதரு திருமார்பன் *
பன்னுநான்மறைப் பல்பொருளாகிய பரணிடம் வரைச்சாரல் *
பின்னுமாதவிப் பந்தலில்பெடைவரப் பிணியலிழ் கமலத்து *
தென்னவேன்று வண்டின்னிசை முரல்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (உ)

மின்னும் } ஜ்வலிக்கின்ற திருவாழியை
ஆழி }
அம் } அழகிய திருக்கையிலே
கையவன் } உடையவனும்
செய்யவன் } பிராட்டி. நிய்வாஸம்
உறைதரு } பண்ணுகிற திருமார்வை
திருமார்வன் } யுடையவனும்
பன்னு } ஒதப்பட்டு வருகிற நான்கு
நால் மறை } வேதங்களின் பல்வகைப்
பல் பொருள் } பொருள்களும் தானேயா
ஆகிய } யிருப்பவனுமான
பரன் } பரம புருஷனுக்கு
இடம் } வாழுமிடம் (எதுவென்றால்)
வண்டு } வண்டுகளானவை
வரை சாரல் } மலைப் பக்கங்களில்

மின்னும் } நெருங்கியிருக்கின்ற
மாதவி } குருக்கத்தில் பந்தலில்
பந்தலில் } நின்றும்
பெடை } தம் பேடைகள்
[பெண் வண்டுகள்]
வர } தம்மிடம்வந்து
சேர்வதற்காக
பிணி } கட்டு அலிழ்கிற
அலிழ் } தாமரைப்பூவிலே
கமலத்து } இருந்துகொண்டு
தென்ன } தென்னு தெனுவென்று
என்று }
இன் இசை } இனிய இசைகளிள்
முரல்தரு } பாடா நிற்கப்பெற்ற
திரு அயிந்திரபுரம்.

* * *—திருவாழியாழ்வானைத் திருக்கையிலே சலியாதே பிடிக்கவல்ல னாகையும் திருமகள் கொழுநனையிருக்கையும் வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனையிருக்கையும் பரமபுருஷத்வலக்ஷணங்களாதலால் அவை மூன்றையும் முன்னடிகளில் அருளிச்செய்து, இப்படிப்பட்ட பரம்புருடன் உறையுமிடம் திருவயிந்திரபுரமென்கிறார். கரிய கோலப்பிரானது கையிலே திருவாழி விளங்குவதானது காளமேகத்திலே மின்னல் மின்னிணற்போலே யிருக்கையால் ‘மின்னு மாழியங்கையவன்’ என்றார். “கூழலாஹி ஹி ஹி... ஹிஹிஹிஹிஹி” என்ற (ஸுதர்சனசதகம்) வர்ணநசமத்காரம் காண்க. திருமார்பிலும் ஒரு மின்னற்கொடி நிய்யூயாய் விளங்குகிறதென்கிறார் செய்யவளுறைதரு திருமார்வன் என்று.

பன்னு நான்மறைகளாவன:—ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன; இவை வேதவ்யாஸரால் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவின் பெயர்களாதலால் அதற்கு முன்னிருந்த தைத்திரியம் பௌடியம் தலவகாரம் சாமம் என்ற நான்கும் என்று கொள்ளுதல் தகும். வேதங்களின் பூர்வபாகமாகிய கருமகாண்டங்களில்

பரப்ராஹ்மத்தின் ப்ரதிபாதநம் இல்லையே; கருமங்களைப்பற்றித்தானே சொல்லி யிருக்கிறது; ஆகையாலே எல்லா வேதங்களுக்கும் எம்பெருமானே பொருளாயிருப்பதாகச் சொல்லலாமோ? என்று நினைக்கவேண்டா; பூர்வகாண்டங்களில் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற யஜ்ஞயாகாதி கருமங்களினால் ஆராதிக்கப்படுபவன் எம்பெருமனையாதலால் ஆராதப்ரகாரமுணர்த்தும் முகத்தால் ஆராத்யனை எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாகக் குறையிலையென்க. ஆனதுபற்றியே “வெடுபெயு வுடுவெடுபுஹடுவெடு வெடி” = வேதங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் நானே பொருள்” என்று எம்பெருமான் தானே பணித்துவைத்ததும்.

[வரைச்சாரல் இய்யாதி.] 1. “தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரி யாதே, பூவிரிய மதுதகரும் பொறிவரிய சிறுவண்டே” என்னுமபோலே வண்டிகளானவை பேடைகளுடனேகூடித் தாமரைமலரிலே இருந்துகொண்டு மதுபானம் பண்ணுநிற்கையில் தம்பதிகட்குப் பிரணய கலஹம் [ஊடல்] உண்டாகி, பேடையானது ஆண்வண்டை நோக்கி ‘இனி நீ ஜீவிக்கும்படி யெல்லாம் நான் காண்கிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிக் குருக்கத்திப் பந்தலிலே சென்று புருந்தொளித்தது; அதைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டாத ஆண் வண்டானது, தனது அப்பேடை ஊடல்தீர்ந்து ஓடிவருமாறு தன் கஷ்ட நிலைமையை வெளியிடுகிற இன்னிசைப்பாடல்களைத் தாமரை மலரினின்றி நிகழ்த்தா நின்றதாம்; இப்படிப்பட்ட பொழில்வாய்ப்புப்பொருந்தியது திரு வயிர்திரபுரம். வண்டானது சாகைகளின் நுனியிலே திரியுமபோலே வேத சாகைகளின் நுனியிலே [உபநிஷத்துக்களிலே] விளங்குகின்ற எம்பெருமான் பிராட்டியோடே பிரணயகலஹங்கொண்டு செய்யும்படிக்களைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. “பிராட்டியுந்தானுமான சேர்த்தியில் ப்ரணயகலஹம் மாறாதே செல்லுமபோலேயாயிற்று அங்குத்தைத் திரயக்குக்களுடைய யாத்ரையும்” என்பது பெரியவாச்சாரன்பின்னையருளிச்செயல்.

மாதவீ—வடசொல்; குருக்கத்தி.

....

....

(உ)

வையமேழுமுண் டாலிலைவாசிய மாயவன் * அடிபவர்க்கு

மெய்யனாகிய தேய்வநாயகனிடம் மெய்தகு வரைச்சாரல் *

மொய்கொள்மாதவி சேண்பகம் முயங்கிய முல்லையங்கொடியாட *

செய்யதாமரைச் செழும்பணை திகழ்தரு திருவயிர்திரபுரமே.

(ஈ)

வையம் ஏழும் { (பிரளயகாலத்தில்)
உண்டு { எல்லாவகங்களையும்
திருவயிற்றி
ஊட்கொண்டு

ஆலிலை
வைகிய { ஆலந்தளிர்லே
மயாவன் { போதுபோக்கின
ஆச்சர்யபூதனும்,

அடியவர்க்கு { தன்னை யடிபணிந்தவர்க்கு
மெய்யன் { உண்மையாக ஸேவை
ஆகிய { ஸாதிக்கு மவனுமான

தெய்வ { தெய்வநாயகப்
நாயகன் { பெருமானுக்கு
இடம் { உறைவிடம்;—

மெய் தரு { அப்பெருமானுடைய
வரை சாரல் { திருமேனியோடொத்த
{ நிறத்தான மலையின்
{ அருகில்,

மொய்கொள் { நெருங்கிய குருக்கத்திச்
மாதவி { செடிகளோடும் செண்பக
செண்பகம் { மரங்களோடும்

முயங்கிய தழுவிய

முல்லை அம் { அழகிய முல்லைக்கொடிகள்
கொடி ஆட { அசையாநிற்கப்பெற்றதும்

செய்ய { செந்தாமரைப்பூக்கள்
தாமரை { செழித்து வளர்கின்ற
செழு பனை { வயல்கள்
திகழ்தரு { விளங்கப்பெற்றதுமான

திரு அயிந்திரபுரம்.—

* * *—பூமிப்பரப்பைக்கூடும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி திருவயிற்றிலே எடுத்துவைத்து ஒரு சிற்றூலந்தளிரிலே கண்வளர்த்தருளின ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தணு பெருமான், ஆச்ரித ரக்ஷணத்திலே அப்படிப்பட்ட அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தை விளங்கச்செய்துகொண்டு வாழ்மிடம் திருவயிந்திரபுரம். இத்திருப்பதியிலுள்ள தெய்வநாயகப் பெருமானுக்கு ‘ஓவாவது?’ (தாஸ ஸத்யன்) என்றொரு திருநாமமுமுண்டாகையால் ‘அடியவர்க்கு மெய்யன்’ என்கிறார்.

‘தைவம் உண்டு’ என்று ஆதரவோடு அங்கீகரியாவிடினும் ‘தைவம் உண்டு’ என்று ஒருவன் சொன்னால் அதில் ஆசேஷபாதிகளாலே பகைமை பாராட்டாதிருக்கும் நிலை அத்வேஷ மெனப்படும்; இதுவே பரமபக்திக்கு முதற்படியாகும். ஒரு வஸ்துவில் ஒருவனுக்குத் த்வேஷம் குடி கொண்டிருந்தால் அவன் அவ்வஸ்துவைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேமுடியாது; அன்றி ‘நேசமுமில்லை, த்வேஷமுமில்லை’ என்கிற நிலைமையிலிருந்தால் அவன் நாளடைவில் அவ்வஸ்து விடத்தில் பரமபக்தி பர்யந்தமான அன்பைப் பெற்றுவிடக்கூடும் என்பது அனைவர்க்கும் அதுபவவலித்தமான விஷயம். ஆனதுபற்றியே அத்வேஷ மென்பது பரம ப்ரீதிக்கு முதற்படியாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது: இப்படிப்பட்ட அத்வேஷ முடையாரையும் எம்பெருமான் அடியவராகத் திருவுள்ளம்பற்றி அவர்களுக்குத் தன் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை மெய்மையாகக் காட்டித் தந்தருள்வன் என்பது அடியவர்க்கு மெய்யன் என்ற திருநாமத்தின் பொருளாம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமா நெழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருவயிந்திரபுரம் குருக்கத்திச்செடிகளும் செண்பகமரங்களும் முல்லைச்செடிகளும் தாமரைத்தடாகங்களும் மலியப்பெற்று மலைச்சாரலிலுள்ளதாம். (ங)

மாறுகொண்டேன்றெதிர்த்தவல் லவுணந்தன்மாள்வக மிருபிளவா *
கூறுகொண்டவன் குலமகற்கின்னருள் கோதேத்தவனிடம் * மிடைந்து
சாறுகொண்டமென் கரும்பிளங்கழைதகை விசும்புற மணிநீழல் *
சேறுகொண்டதண் பழனம் தேழில்திகழ் திருவயிந்திரபுரமே. (சு)

மாறு கொண்டு பகைமையைக்கொண்டு
உடன்று கறுவிக்கொண்டு
எதிரந்த எதிரிட்டிவந்த
வல் { வலிவுள் இரணியாசா
அவுணந்தன் { னுடைய
மார்வகம் இரு { மார்வானது இரண்டு
பிளவு ஆ { பிளவாம்படி
கூறு { பிளந்தொழித்து
கொண்டு {
அவன் குலம் { அவனது சிறந்த மகனான
மகற்கு { ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு
இன் அருள் { நல்ல க்ருபைபண்ணின
கொடுத்தவன் { பெருமான் வாழுமிட
இடம் { மாவது ;—
மிடைந்து ஒன்றோடொன்று நெருங்கி

சாறு { ரஸமயமா யிருக்கிற
கொண்ட {
மெல் கரும்பு { மெல்லிய கரும்பின் இளந்
இள கழை { தழிகளானவை
தகை விசம்பு { (தங்களை விடும் வளர
உற { வொட்டாமல்) தடை
செய்கின்ற ஆகாசத்தைக்
கிட்டி வளர்ந்திருப்பத
னல்
மணி நீழல் அழகிய நிழலையுடையதும்
சேறு { (கருப்பஞ் சாற்று வெள்ளத்
கொண்ட { தினல்) சேற்றையுடைத்
தாய்
தண் குளிரந்த
பழனமது { நீர் நிலங்களின் அழகு
எழில் {
திகழ் விளங்கப் பெற்றதுமான
திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—“ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதநாம்”
என்று ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஸுஹ்ருத்தாயிராநின்ற தன்னோடே எதிரிட்டி
வந்த இரணியனுடைய மார்வைப் பிளந்தொழித்து, பாகவத சிகாமணியான
ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு அருள்செய்த பெருமான் அப்படிப்பட்ட விரோதி
நிரஸநிக்கிரமமும் ஆச்ரித பக்ஷபாதமுமாகிற திருக்குணங்கள் விளங்க வாழு
மிடம் திருவயிந்திரபுரம். ஆகாசத்தளவும் ஒங்கி வளர்கின்ற கருப்பஞ்சோலை
களினால் நிழல் விஞ்சியும் அச்சோலைகளினின்றும் வெள்ளமிட்டுப்பெருகின
சாறுகளினால் சேறுபெற்றும் இராரின்றதாம் இத்தலம்.

குலமகற்கு = ‘குலம்’ என்ற சொல் சிறப்புப்பொருள் பெறும்.
மகன் + கு ; மகற்கு. தகைவிசம்பு = வினைத்தொகை ; தகைகின்ற விசம்பு.
இது அதிசயோக்தி. (ச)

ஆங்குமாவலி வேள்வியிலிரந்துசேன் நகலிடமளந்து * ஆயர்
பூங்கொடிக்கினவிடை பொருதவனிடம் போன்மலர்திகழ் * வேங்கை
கோங்குசேண்பகக் கோம்பினில்குதிகோடு குரக்கின மிரைத்தோடி *
தேன்கலந்ததண் பலங்கனி நுகர்தரு திருவயிந்திரபுரமே. (ரு)

மாவலி { மஹாபலியின்
வேள்வியில் { யாக பூமியிலே
சென்று { (மாணியுருவாகிச்) சென்று
இரந்து { (மூவடிமண்)
யாசித்துப் பெற்று
ஆங்கு { அவ்விடத்திலேயே
அகல் இடம் { பரந்த உலகம் முழுவதையும்
அளந்து { அளந்துகொண்டவனும்,
ஆயர் பூங் { அழகிய இடைப்பெண்ணை
கொடிக்கு { நப்பினைப் பிராட்டிக்காக
இனம் விடை { ஒரினமான ஏழு
ரிஷபங்களையும்,

பொருதவன்	{ போர்செய்து முடித்த	குதிகொடு	குதித்தல் செய்துகொண்டும்
இடம்	{ பெருமானுறையும்	இரைத்து	{ பெரிய ஆரவாரங்கள்
	{ இடமாவது;—		{ செய்துகொண்டும்
குரங்கு	{ குரங்குகளின்	ஒடி	{ இங்குமங்கும்
இனம்	{ கூட்டமானது,		{ ஒடிக்கொண்டும்
பொன் மலர்	{ பொன்னிறமான மலர்கள்	தேன் கலந்த	{ தேன் மிக்க கிறந்த
திகழ்	{ விளங்காநின்ற	தண்பலங்கனி	{ பலாப்பழங்களை
வேங்கை	{ வேங்கைமரம்,	நுகர்தரு	{ உட்கொள்ளப்பெற்ற
கோங்கு	{ கோங்குமரம், சண்பக		
செண்பகம்	{ மரம் என்பவற்றின்		
கொம்பினில்	{ கொம்புகளிலே		

திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—மஹாபலியின் ஓளதார்ய குணத்தைக்கேட்டு அவனுடைய யாக பூமியில் யாசகனாய்ச்சென்று இரந்து, அவனும் தாரைவார்த்து தத்தம் பண்ணினவுடனே விம்மி வளர்ந்து உலகங்களுடையெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதீர்ப் படுத்திக்கொண்டவனும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புரிந்து கொள்வதற்காக ஏழு ரிஷபங்களையும் அடர்த்தவனுமான பெருமான் உறையுமிடம் திருவயிந்திரபுரம். குரங்குகளின் திரள் ஒரு மரத்தினின்றும் மற்றொரு மரத்திலே தாவித் திரிந்து சீசகிசென்று பேரொலிகள் செய்வதும், பலாமரத்தைக் கண்டவாறே அதன் மதுரமான கனிகளை உட்கொள்வதுமாயிருக்கப்பெற்ற சோலைகள் சூழ்ந்ததாம் இத்தலம்.

குரங்கு + இனம், குரக்கினம்; குரங்குகளைக்கூறியது சபலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கூறியவாறும். * நின்றவா ரில்லா நெஞ்சினை யுடையராய் ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பற்றுகிற கூடூர் பலார்த்திகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் வாராங்களுக்கும் ஸாம்யம் பொருந்துமன்றோ; இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரிகள் விஷய போகங்களிலே மண்டித் திரியாநிற்கச் செய்தேயும் பலங்களிபோன்ற பகவத் குணங்களையும் இடையிடையே அநுபவித்து வாழும்படியைக் கூறியவாறு.

வேங்கைமரம், கோங்குமரம், செண்பகமரம் ஆகிய இவற்றின் பூக்கள் பொன்னிறமாயிருக்குமாதலால் ‘பொன்மலர் திகழ்’ என்றது. இம்மரங்களைச் சொன்னது (ஸ்வாபதேசத்தில்) நெஞ்சைக் கவாக்கின்ற விஷயார்த்தங்களைச் சொன்னபடி. “குதிகொடு” என்றதில், குதி-முதனிலைத் தொழிற்பெயர்: “கொம்பேற்றி யிருந்து குதி பயிற்றும்” என்றார் பெரியாழ்வாரும். (சு)

கூணுலாவிய மடந்தைதன் கோடுஞ்சோலின்திறத் திளங்கோடியோடும் *

காணுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவனிடம் கவினரும் *

வாணுலாவிய மதிதவழ்மால்வரை மாமதிள் புடைசூழ *

தேனுலாவிய சேழும்பொழில் தழுவிய திருவயிந்திரபுரமே.

(க)

கூன் } கூனேறின
உலாவிய } மந்தரையென்னும்
மடந்தைதன் } ஸ்திரீயினுடைய

கொடும் }
சொலின் } கொடியிபேச்சுக்காக
திறத்து }

இள } இளங்கொடிபோன்ற
கொடியோடும் } பிராட்டியோடுகூட

கான் உலாவிய } காட்டுக்கெழுந்தருளின

கரு முகில்திரு } காளமேகம்போன்ற
நிறத்தவன் } வடிவையுடைய பெருமா
இடம் } னுக்கு இடமாவது;—

கவின் ஆரும் } அழகு நிரம்பிய

வான் } ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்ற
உலாவிய மதி } சந்திரன்

தவழ் } தவழப்பெற்ற

மால் வரை } பெரியமலையும்

மா மதிள் } பெரியமதினும்

புடை சூழ் } பக்கங்களில் சூழ்ந்திருக்கப்
பெற்றதும் }

தேன் }
உலாவிய } வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கிற
செழு } அழகிய சோலைகளால்
பொழில் } சூழப்பட்டதுமான
தழுவிய }

திரு அயிர்திரபுரம்—.

* * *—கைகேயியானவள் மந்தரை யென்னுங் கூனியி னுபதேசத்தால் மனங்கலங்கித் தசரத சக்ரவர்த்தியினிடம் வரம் வேண்டி, அதனால் தயரதன் காட்டுக்குப் போகச்சொன்ன இவ்வரலாற்றில் எல்லாவற்றுக்கும் மூலகாரணம் மந்தரையே யாதலால் “கூனுலாவிய மடந்தைதன் கொடுஞ்சொலின் திறத்து” என்றார். ‘இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதாகப் பெருமுயற்சி நடைபெறுகின்றது’ என்று முதன் முதலாக மந்தரை சொல்லக்கேட்ட கைகேயியானவள் பெருமுகிழ்ச்சி கொண்டு உடனே தன் ஆபரணங்களி லொன்றை யெடுத்து அவளுக்குப் பரிசளித்து ‘இப்படிப்பட்ட ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கர்ணம் நுதமாகத் தெரிவித்தவுளுக்குத் தக்க கைம்மாறு நான் என்ன செய்யவல்லேன்!’ என்றும், ‘பரதனுக்கான லென்ன, இராமனுக்கான லென்ன; இரண்டும் எனக்குப் பிரியமே’ என்றும் சொன்னான்; அப்படிப்பட்ட கைகேயியே பிறகு “வாஷுடே ஜீவிதவ்யூனொராஜொ யடி ஜிவிஜிதெ—இராமனுக்கு முடி சூட்டுவதாயின் என்னுயிர் மாய்ந்துவிடும்” என்று கதறும்படியாக மதிகலங்கப் பெற்றதெல்லாம் கூனியினாலாகையால் நன்கு சொல்லலாம்தே. பெரியாழ்வாரும் “கொங்கைவன் கூனி சொற்கொண்டு—வன்கானடை” என்றார். பட்டாபிஷேகத்துக்குக் கட்டின காப்பே வரவாஸத்துக்குக் கட்டின காப்பாம்படி புறப் பட்டுக் கானகமே சென்ற விடத்திலும் “வாஸாவஸோ மஹோதய:” என்று ஸந்தோஷமே விஞ்சித் திருமேனி புகர்பெற்றிருந்ததனால் “காநுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவன்” என்றார். பெருமான் பிராட்டியுடனே காட்டி லெழுந்தருளின போது மின்னலுறைந்த மாமுகில் நடந்து செல்லுகின்ற தென்னலாம் படியிருந்தமையும் அறிக.

சந்திர மண்டலத்தளவும் ஓங்கின மலைகளாலும் மதில்களாலும் பொழில்களாலும் சூழப்பெற்றதாம் இத்தலம். “மால்வரை மாமதிள்” என்றதை உம்மைத் தொகையாகக் கொள்ளாமல் உவமைத்தொகையாகக் கொண்டு, பெரிய மலைபோன்ற மதிள்களாற் சூழப்பெற்றதென்றலுமொன்று. ... (சு)

மின்னினுண்ணிடை மடக்கொடிகாரணம் விலங்கலின்மிசை யிலங்கை
மன்னன் * நீண்முடிபோடிசெய்த மைந்தனதிடம் மணிவரைநீழல் *
அன்னமாமல ரரவிந்தத்தமளியில் பெடையோடு மினிதமர *
செந்நெலார் கவரிக்குலை வீசுதண் திருவயிந்திரபுரமே. (எ)

மின்னின் { மின்போல் ஸுகீழ்மமான
நுண் இடை { இடையை யுடையனும்

மடம் { மடமைக்குணம்
வாய்ந்தவனும்

கொடி { கொடி போன்றவனான
காரணம் { பிராட்டிக்காக,

விலங்கலின் { ஸுவேலமலையின்மீது
மிசை { அமைக்கப்பட்டிருந்த
இலங்கை { [ஸூரகூழ்தமான]
லங்காபுரிக்கு

மன்னன் { அரசனான
இராவணனுடைய

நீண் முடி { பெரிய முடிகள் பத்தையும்

பொடி செய்த பொடி படுத்தின

மைந்தனது { மிடுக்கையுடைய பெருமா
இடம் { னுக்கு இடமாவது;—

மணி வரை { அழகிய மலையின்
நீழல் { கிழலிலே

அன்னம் { ஹம்ஸங்கனானவை

மா அரவிந்தம் { பெரிய
மலர் { தாமரைப் பூவாகிய
அமளியில் { படுக்கையில்

பெடையோடும் தங்கள் பேடைகளுடனே

இனிது { இனிதாக

அமர { பொருந்தி வாழ்வதற்குப்
பாங்காக

செந்நெல் ஆர் { செந்நெல் கிறைந்த
குலை கவரி { குலை சாமரம் வீசப்
வீச { பெற்ற

தண் திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “காணுலாவிய” என்று காட்டுக் கெழுந்தருளின
மாத்திரத்தைப் பேசினார்; ராவண ஸம்ஹார பர்யந்தமான காரியத்தைப் பேச
கிறாநிதில். மின்னினுண்ணிடை=மின்னல் போன்று ஸுகீழ்மமான இடையை
யுடையவள் என்றும், மின்னலைக் காட்டிலும் ஸுகீழ்மமான இடையை யுடைய
வள் என்றும் பொருளாம். பிராட்டியின் தேஹ குணங்களுக்கெல்லாம் உப
லக்ஷணமாக இந்த விசேஷணமும், ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷண
மாக மடம் என்ற விசேஷணமும் இடப்பட்டது. கொடிபோன்ற பிராட்டி
யைக் கொடி யென்றே சொன்னது முற்றுவமை. கொடியானது ஒரு கொள்
கொம்போடே சேர்ந்தே ஸத்தை பெற்றிருக்குமாபோலே இராமபிரானோடு
கூடியே ஸத்தைபெற்றிருக்க வேண்டியவனான பிராட்டியையன்றே ராக்ஷஸப்
பாவி பிரித்தா நென்கிறார். “மடக்கொடி காரணம்” என்றது-பிராட்டியை
மீட்டுக் கொள்ளும் நிமித்தமாக என்றபடி. பிராட்டியைக் கொள்ளுகொண்டு
போனானென்ற காரணத்தினு லென்றமாம்.

விலங்கலின்மிசையிலங்கை=“விலங்கல்” என்று மலைக்குப் பெயர்;
ஸுவேல பர்வதத்தின் மேலே த்ரிகூடத்தின் மீது இலங்காபுரி அமைக்கப்பட்
டிருந்த தென்ப. அப்படிப்பட்ட இலங்கைக்கு அரசனாகையாலே ‘நமக்கு ஒருவ
ராலும் ஒருநாளும் அழிவில்லை’ என்று மார்புநெறித்துக் கிடந்தவனுடைய
முடிகள் பத்தையும் நீறுக்கின பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம் திரு
வயிந்திரபுரம்.

[மணிவரைநீழலித்யாதி.] இத்தலம் மலைசூழ்ந்ததாதலால் அம்மலையி னருகே செந்நெற் கழனிகளிலே தாமரைத் தடாகங்களுள்ளன ; அங்குள்ள தாமரை மலர்களிலே அன்னப் பறவைகள் துணையோடும் பிரியாதேரமிக்க, அதற்குப் பாங்காகச் சாமரம் வீசுமாபோலே செந்நெற்கதிர்கள் இனிது வீசு கின்றனவாம்.

அன்னமானது, நீரும்பாலும் கலந்திருந்தால் அவற்றைப் பிரித்தெடுப்பது போல சாஸ்த்ரங்களில் ஸாரமாயும் அஸாரமாய் முள்ளவற்றைப் பகுத்தறிய வல்லவர்களாயும், “அன்னமதா யிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த” என்கிற படியே ஹம்ஸரூபியாய் எம்பெருமான் சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்தாப்போலே சிஷ்யர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பிப்பவர்களாயும், “நவயூர்திராதி ஹம்ஸஃ க்ஷாலிக்ஷகடி-ஹம்ஸலி = அன்னம் ஒருபோதும் சேற்றுநீரில் பொருந்தாது” என்கிறபடியே அன்னம் சேற்றில் பொருந்தாதாப் போலே “பிறப்பாம் பொல் லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்நிலத்து-அழுந்தார்” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருஞ் சேற்றிலே பொருந்தாதவர்களாய் மிருக்கிற கூரத்தாழ் வான் போல்வாரான மஹான்களை அன்னமென்கிறது ஸ்வாபதேசத்தில். “பேடையோடும்” என்கையாலே க்ருஹஸ்தாச்சரமத்திலிருந்துகொண்டே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ப்ராவண்யமுற்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. “அரவிந்தத்தமளி” என்றது எம்பெருமானுடையவும் ஆசார்யனுடையவும் பாதரவிந்தங்களைச் சொன்னபடி. “சேந்நெலார்கவரிக்குலைவீசு” என்றது— இப்படிப்பட்ட மஹான்களுக்கு நல்ல சிஷ்யர்கள் வாய்த்து அவர்கள் சாமரம் பணிமாறுதல் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்து உஜ்ஜிஷிக்கும்படியைச் சொன்னவாறு.

கவரி—“கவரீ” என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (எ)

விரைகமழ்ந்தமேன் கருங்குழல்காரணம் வில்லிறுத் தடல்மழைக்கு *
நிரைகலங்கிட வரைகுடையேடுத்தவன் நிலவியலிடம் தடமார் *
வரைவளந்திகழ் மதகிரிமருப்போடு மலைவள ரகிலுந்தி *
திரைகோணந்தனை செழுநதி வயல்புகு திருவயிர்திரபுரமே. (அ)

விரை கமழ்ந்த { பரிமளம் வீசுகின்ற
மேன் கருங் { மெல்லிய கறுத்த
குழல் காரணம் { கூந்தலையுடையளான
பிராட்டிக்காக

வில் இறுத்து வில்லை முறித்தவனும்,

அடல் { அஸஹ்யமான பெருமழை
மழைக்கு { வந்தபோது ஆநிரைகள்
நிரை கலங்கிட { பரிதபித்து நிற்க

வரை குடை { கோவர்த்தனமலையைக்
எடுத்தவன் { குடையாக வெடுத்துக்
காத்தவன்

நிலவிய { மகிழ்ந்து உறையும்
இடம் { இடமாவது;—

தடம் ஆர் { தடாகங்கள் நிறைந்த
வரை வளம் { மலைக்கு அழகுசெய்து
திகழ் மதகரி { விளங்குகின்ற
மதயானைகளினுடைய

மருப்பொடு	தந்தங்களை யும்	அணை	சேருகிற
மலை வளர்	{ மலையில் வளர்கின்ற அகில் மரங்களை யும்	செழு நதி	அழகிய ஆறு
திரை		வயல் புழு	கழனிகளில் பாயப்பெற்ற
உந்தி	{ தள்ளிக்கொண்டு வந்து கொணர்ந்து		திரு அயிந்திரபுரம்—.

* * *—தெய்வநாயகன் பக்கலிலே ஸ்ரீராமனுக்குரிய பராக்ரமமும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குரிய ஸௌசீல்யமும் விளங்காநின்றமையால் அவ்விரண்டு அவதாரங்களின் சேஷ்டிதங்களைச் சேர்த்து அதுபவிக்கிறார். முன்னொருகாலத்தில், தேவசில்பியான விசுவகர்மாவினால் நிரூமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விந்நகரங் ளுன்றைச் சிவபெருமானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள். பின்பொரு காலத்தில் அவ்விந்நகரங் ள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் பிரமன் ருத்ரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விந்நகரைக் கொண்டு பொருகை யில், சிவபிரானது வில் சிறிது முறிப்பட்டது; அவ்வாறு முறிப்பட்ட வில்லைச் சிவபிரான் ஜநககுலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்சபரம்பரையாய் ஜநக மஹாராஜனாவும் வந்தது. இதுநிற்க: முறிபடாத மற்றொரு வலிய வில்லை விஷ்ணுவானவர் ரிசிகமுனிவனிடம் கொடுத்துச் செல்ல அது அவன் குமாரனான ஜமதக்நியினிடத்தும் அவன் குமாரனான பரசுராம னிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது. முற்கூறிய சிவததுஸஸை வலிதைக்குக் கர்யா சுல்கமாக ஜநகன் வைத்திருந்தான்; இராமபிரான் அந்தவில்லை முறித்துத் தன் பேராற்றலை விளங்கச்செய்து பிராட்டியை மணந்துகொண்டது ப்ரவலித்தம்.

அடல் மழைக்கு நிரைகலங்கிட வரைகுடை யெடுத்தது க்ருஷ்ணவதாரத் தில். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களுல்லாரும் கண்ணபிரானுடைய அற்புத சரிதைகளைக்கண்டு 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவன் சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை' என்று உறுதி கொண்டிருந்தார்கள்: இருக்கையில் சரத்காலம் வந்தது; அப்போது, இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவது போல் இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜைப் பொருள்களையும் அமைப்பதைக் கண்டு கண்ணபிரான் 'ஓ பேரியோர்களே! இவை ஏதுக்காக?' என்றான்; அதற்கு அவர்கள் 'அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அதுக்ரஹத்தினால் காலங்களில் தகுதியாக மழையெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் ஸுகமேவாழ்கிறோம்; இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேணு மென் கைக்காக அவனுக்கு வருஷத்துக்கு ஒருமுறை பொங்கலிடுவதுண்டு; அதற்காக இவை யெல்லாம் சேர்த்து வைத்தோம்' என்றனர். கண்ணன் அதுகேட்டு 'நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கன்றோ பூஜை செய்ய வேண்டும்; இக்கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண் ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? இதை யெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பலியிடுங்கள்' என்ன; இடையர்கள் அப்படியே செய்யத்துணிந்து மலைக்கே பலியிட்ட வளவிலு,

கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றை யெல்லாந்தானே அமுது செய்திட்டான். பின்பு பூஜையிழந்த இந்திரன் சீற்றமுற்றுத் தன் பரிஜனங்களான மேகங்கலையழைத்து 'இடைக்குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு விளையும்படி விடாமழை பெய்யுங்கள்' என்று சொல்லிக் கட்டளையிடவே, அம்மேகங்கள் அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய, இடையரும் பசுக்களு மெல்லாம் கதறிக் கதறிக் கண்ணையே சரணமடைய, கண்ணபிரான் அபயமளித்து அந்தமலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத் தூக்கித் தாங்கி, கோகுலத் தைச் சேர்ந்த ஸகல பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக்கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்பாற்றியருளினன். ஏழுநாள் இடைவிடாது கல்மாரி பெய்தும் யாருக்கும் எவ்விதமான பாதையும் நேரிடாமையைக் கண்ட இந்திரன் பாரத்பரணை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய மஹிமைக்கு வியந்து கீழிறங்கிவந்து பணிந்து அபரா தக்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு போய்ச்சேர்ந்தான்.

[தடமார்வரைவள மித்யாதி.] ஆறுகள் பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருகும் போது யானைத் தந்தங்களையும் அகில மரங்களையும் மற்றும் பலபல மணிமாணிக் கங்களையும் கொழித்துக்கொண்டு வருகிற வழக்கமாகையாலும் அங்ஙனே கவிகளும் கவிபடுகிற வழக்கமாகையாலும், இங்கே கருடநதி ப்ரவஹிக்கும் படியை வருணிக்கிறாராயிற்று. (அ)

வேல்கொள்கைத்தலத் தரசர்வேம்போரினில் விசயனுக்காய் * மணித்தேர்
கோல்கொள்கைத்தலத் தேந்தைபெம்மானிடம் குலவுதண் வரைச்சாரல் *
கால்கொள்கண்கொடிக் கையெழக்கமுக்கிளம் பாளைகள் கமழ்சாரல் *
சேல்கள்பாய்தரு சேழுநதி வயல்புரு திருவயிர்திரபுரமே. (க)

கைத்தலத்து கையிலே
வேல் கொள் வேலாபுத்தையுடையாரான
அரசர் { (துரியோதனன் முதலிய)
அரசர்களினுடைய
வெம் }
போரினில் } கரோமான பாரத புத்தத்தில்
விசயனுக்கு }
ஆய் } அர்ஜுநனுக்குத் துணையாகி
மணி தேர் { (அவனுடைய) அழகிய
தேரிலே
கைத்தலத்து { கையிலே கோல்பிடித்து
கோல் கொள் } நின்ற
எந்தை பெம் { எம்பெருமானுக்கு
மாண் இடம் } இடமாவது:—
குலவு தண் { கொண்டாடத்தக்க குளிர்த்
வரை சாரல் } மலைச்சாரலில்,

கால் வெற்றிலைக் கால்கள்
கண் கொள் { கணுக்கள்தோறும்
கிளைக்கின்ற
கொடி (வெற்றிலைக்) கொடிகள்
கையெழ { மிகுதியாக வளரப்
பெற்றதும்
கழுகு இளம் { பாக்கு மரங்களின் இளம்
பாளைகள் } குருத்துகள் வாஸனை
கமழ் சாரல் { வீசப்பெற்ற சுற்றுப் பிர
தேசங்களை யுடையதும்
சேல்கள் { மீன்கள் துள்ளி விளையாடு
பாய்தரு } கிற அழகிய ஆறானது
செழு நதி { கழனிகளிலே பெருகப்
வயல் புரு } பெற்றதுமான

திரு அயிர்திரபுரமே—

* * *—மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலரும் எதிரி
களாய் நிறைந்துகிடந்த பாதபுத்தத்திலே பீஷம் த்ரோணதிகளான மஹா
வீரர் பிரயோகித்த ஆக்நேயாஸ்த்ரம் முதலியவற்றால் அர்ஜுனனது தேர்

அழிந்துபோகாதபடி தனது திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே உறுதியாயிருக்கச் செய்து, அந்த அர்ஜுனனும் தாங்கமுடியாத அஸ்தர் சஸ்த்ரங்கள் வந்தால் தன் மார்பிலே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவன்தேரின் முன்புறத்திலே ஸாரதியாய்த் தங்கியிருந்து வெற்றி பெறுவித்த வீரன் வாழுமிடம் திருவயிர்திரபுரம்.

அஃது எப்படிப்பட்ட தென்னில்; வெற்றிலைத் தோட்டங்களும் பாக்குச் சோலைகளும் நீர்வாய்ப்புள்ள கழனிகளும் நிறையப் பெற்றது. (க)

மூவராகிய வோருவனை மூவுலகுண்மீழ்ந் தளந்தானே *

தேவர்தானவர் சென்றுசென்றிறைஞ்சத் தணிதீரு வயிர்திரபுரத்து *

மேவுசோதியை வேல்வலவன் கலிகன்றி விரித்துரைத்த *

பாவுதண்டமிழ் பத்திவைபாடிடப் பாவங்கள் பயிலாவே. (ய)

மூவர் ஆகிய ஒருவனை	{ தானொருவனை மும்மூர்த்தி யாக உருவெடுத்தி முத்தொழில் நிகழ்த்துவவனாய்	தண் திரு அயந்திர புரத்து மேவு சோதியை	{ குளிர்ந்த திருவயிர்திரபுரத் திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரஞ்சோதியான பெருமானைக்குறித்து
மூ உலகு	மூன்று லோகங்களையும்	வேல் வலவன் கலிகன்றி	{ வேல் பிடிக்கவல்ல கலிகன்றி திருமங்கைமன்னன்
உண்டு உமிழ்ந்து அளந்தானே	{ (பிரளயகாலத்தில்) உட்கொண்டு (பிறகு) வெளிப்படுத்தி (மற்றொருகால் திரிவிக் கிராமனாக) அளந்தவனாய்	விரித்து உரைத்த	{ விரிவாக அருளிச்செய்த
தேவர் தான வர் சென்று சென்று இறைஞ்ச	{ தேவரும் தானவரும் வந்து வந்து வணங்கலாம்படி	பரவு தண் தமிழ் இவை பத்து பாடிட பாவங்கள் பயிலா	{ அழகிய விஸ்தார கவியாக அமைந்த இப்பத்துப் பாசாங்களையும் பாடிய நான்ஸத்திக்குமளவில் பாவங்கள் சேரமாட்டா.

* * *—பிரமனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து படைப்புத் தொழிலையும், சிவனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருந்து ஸம்ஹாரத் தொழிலையும், தானான தன்மையிலே நின்று ரக்ஷணத் தொழிலையும் ஸ்ரீமந் நாராயணனொருவனே நிர்வஹிக்கையாலே “மூவராகியவோருவனை” என்றார். தேவர்களும் அசுரர்களும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டவிரித்திக்காக வந்து ஆச்ரயிக்கலாம்படி திருவயிர்திரபுரத்திலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற பரஞ்சோதி விஷயமாகக் கலியன் அருளிச்செய்த இப்பாசாங்கள் பத்தையும் இனிமையாக அதுஸந்திக்குமவர்கள் பாவங்கள் நீங்கிப் புண்யபலம் அதுபவிக்கப்பெறுவார்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (ய)

அடிவாவு:—இருந்தண் மின்னும் வையம் மாறு ஆங்கு கூன் மின்னின் விரை வேல் மூவர் ஊன்.

மூன்றும்பத்து முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி.

ஊன்வாட வுண்ணுது.

அவதாரிகை:—நடுநாட்டுத்திருப்பதிகளான திருக்கோவலூரையும் திரு வயிந்திரபுரத்தையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்தருளின பின்பு இனிச் சோழ நாட்டுத்திருப்பதிகளை யெல்லாம் மங்களாசாஸனஞ்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றின ஆழ்வார் தில்லைத்திருச்சித்திரகூடமென்னுந் திருப்பதியிலே இழிகுறர். பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமற்று எம்பெருமானைப் பெற்றதுபவிக்க நினைப்பவர்கள், மனம் பொறிவழி போகாது நின்றற்பொருட்டு நீர்பருகியும் காற்று துகர்ந்தும் காய்கனி கிழங்கு சருகுவருக்கங்களை உண்டும் விரதங்களால் உண்டி சருக்கலும், கோடைகாலத்தில் வெயில்நிலையிலும் பஞ்சாக்கிமத்தி யிலும் நின்றலும், மாரிகாலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையில் பாசியேற நின்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு அவற்றால் வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்து இவ்வாறு சரீரத்தையொறுத்து நல்வீடு செல்லலாமென்று சாஸத் தங்களிற் சொல்லியிருப்பதைப் பின்பற்றாமவர்கள் அப்படியே காயக்கேசங்கள் படுவதுண்டாகையாலே ‘அந்தோ! எளியவழியிருக்க அரியவழியில் ஏன் வருந்தவேணும்’ என்று நினைத்த விவ்வாழ்வார் அன்னவர்களை விளித்து ‘நீங்கள் தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்தைச் சென்றுசேர்ந்த மாத்திரத்தில் உங்கட்குப் பரமபுருஷார்த்தம் அநாயாஸமாக லித்திக்கக்கடவதாயிருக்க அரியவழிகளில் முயற்சிசெய்யவேண்டா; இத்திருப்பதியைச்சென்று சேரும் கோள்’ என்று உபதேசிக்கிறாராய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. ... *

(எண்கீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருந்தம்.)

ஊன்வாட வுண்ணு துயர்காவலிட்டு

உடலில்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து *

தாம்வாடவாடத் தவஞ்செய்ய வேண்டா

தமதாவிமையோ ருலகாள கிற்பீர்! *

காளுடமஞ்ஞைக் கணமாட மாடே

கயலாகோனீர்ப் பழனம் புடைபோய் *

தேடா மாடக்கோடியாடு தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(க)

இமையோர் { பரமபதத்தை ஸ்வாதீநமாக
உலகு தமதுஆ { ஆளவேண்டி யிருக்கு
ஆள கிற்பீர் { மவர்களே!,

ஊன் வாட { மாம்ஸம் வற்றி
உண்ணுது { புலரும்படி
உபவாஸங்களிருந்து

உயிர்	பிராணன் மாத்திரம் போகா	தேன்	உண்டுகளானவை
காவலிட்டு	தபடியாக (நீரையும் காற்றையும் உட்கொண்டு பிராணனைக்) காப்பாற்றி	கயல் ஆடு	{ மீன்கள் ஸுள்ளி வினோயாடுகிற
உடலில் பிரி	சரீரத்தை விட்டுப்போகாத	நீர்	ஜலஸம்ருத்தியையுடைய
யா புலன் ஐம்	பஞ்சேந்திரியங்களும்	கால்	{ வாய்க்கால்களை புடைத்தான
தும் நொந்து	நோவ	பழனம்	{ நீர் நிலங்களினருகேபோய்
தாம்	{ தாங்கள் மேன்மேலும்	புடை போய்	
வாடவாட	{ வாட்டமடையும்படி	ஆட	{ (மதுவில் நசையாலே) மேலே பறச்சவும்
தவம் செய்ய	{ தபஸ்ஸு பண்ணவேண்டா ;	மரடம்	மரடங்களிலுள்ள
வேண்டா		கொடி	கொடிகள்
(பின்னை என்னசெய்ய வேண்டுமென்னில் ;)		ஆடு	அசையாநிற்கவும்பெற்ற
கான் ஆட	{ சோலைகள் அசையும்படியாக	தில்லை திரு	{ தில்லைத் திருச்சித்திரகூட
மஞ்ஞை	{ மயில்களின் கூட்டங்கள்	சித்ரா கூடம்	{ மென்னுந் திருப்பதியை
கணம் ஆட	{ ஆடவும்	சென்று	{ சென்று சேருங்கோள்.
மரடே	பக்கத்திலே	சேர்மின்கள்	

* * *—“இமையோருலகைத் தமதாக ஆளகற்பீர்!, தில்லைத்திருச்சித்ரா கூடஞ்சென்று சேர்மின்கள் ; வாடவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா” என்கிறார். வேதார்த்தங்களில் “யஜேந ஷாநெந தவஸா சுநாஸகெந ஸ்ராவணா விவிஷிஷணி” [ப்ருஹதாரண்யகம்.] என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது ; அதாவது—பிராமணர்கள் யாகம்செய்தும் தானஞ்செய்தும் தவம்புரிந்தும் பட்டினி கிடந்தும் பேறுபெறப்பார்க்கிறார்கள் என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. சரீரத்தை வருத்தப்படுத்திச் செய்யவேண்டியவையாயும், அப்படி செய்தாலும் ‘அது தப்பிற்று, இது தப்பிற்று’ என்று சொல்லிப் பெரும்பாலும் பலனை இழக்க வேண்டியவையாயுமுள்ள அக்கருமங்களில் கைவைத்து அநர்த்தப்பட்டுப் போவதைக்காட்டிலும் தில்லைத்திருச் சித்திரகூடத்தைச் சென்று சேர்ந்தால் அங்குள்ள எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகி எளிதாக வாழலா மாகையால் அது செய்யுங்கொன்று முழுக்ஷுக்களை நோக்கி உபதேசிக்கிறார்.

பட்டினிகிடப்பதற்குப் பிரயோஜனம் மாம்ஸம் வற்றி யுலர்ந்து சரீரம் மெலிந்து போகவேணு மென்பதேயாதலால் “ஊன்வாடவுண்ணாது” என்றார். அடியோடு உண்ணாதிருந்தால் உயிர் நிலைக்கமாட்டாதேயென்ன “உயிர்காவ லிட்டு” என்கிறார் ; உயிரைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமெளவு நீரைக்குடித்தும் காற்றை துகர்ந்தும் காய் கனி கிழங்கு சருகுவருக்கங்களையுண்டும் தேஹதார ணம் பண்ணும்படியைப் பேசினாராயிற்று.

உயிருள்ளவரையில் உடலைவிட்டுப் பிரியாத பஞ்சேந்திரியங்களும் வருந் தும்படியாகக் கோடைகாலத்தில் வெயில்நிலையிலும் பஞ்சாக்கி மத்தியிலும் நின்றும் மாரிகாலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையில் பாசியேற நின்றும் தவஞ்

செய்யவேண்டா வென்கிறார். ஊன் வாட வுண்ணுதிருப்பதும் தாம்வாட வாடத் தவஞ்செய்வதுமான ஆபாஸங்கள் படுவது பரமபத ப்ராப்திக்காக வென்பதைக் காட்டுகிறார் தமதாவிமையோ நுலகாளகிற்பீர்! என்னும் விளியினால். பெரிய திருமடலிலும் “ஓர் தொன்னெறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு மூழிலையும், என்னுமிவையே துகர்ந்துடலர் தாம்வருந்தித், துன்னுமிலைக்குரம்பைத் தஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன், மன்னுமழ்ந்துகர்ந்தும் வண்டதத்தினுட்கிடந்தும், இன்னதோர் தன்மையராயிங்குடலம் விட்டெழுந்து, தொன்னெறிக்கட் சென்றார்” என்றது காண்க.

நிவர்த்திக்கவேண்டுமதை முன்னடிகளிற்சொல்லி ப்ரவர்த்திக்க வேண்டு மதைப் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார்; சித்திரகூடஞ்சென்று சேர்வதே கர்த்தவ்ய மென்கிறார்.

மஞ்ஞை—மயில். சோலைகளில் மயில்கள் கூத்தாடுவது சோலைகள் தாமே ஆடுவதொக்கு மென்க. “கயலாகோனீர்ப்பழனம்புடைபோய்த் தேனாட” என்று நீர்நிலங்களிலே வண்டுகள் உலாவுவதாகச் சொன்னது மதுபான நிமித்தமாகவென்க: தீர்த்தங்கள் மதுவோடுகூடிப் பெருகுமாதலால் மதுவில் நசையாலே வண்டுகள் வந்து மொய்க்குமன்றோ; “சுக்கள் வண்டோடுமொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமே மிகுந்து உள்தெளிவின்றியே, தேக்கெறிந்து வருதலிற் றீம்புனல், வாக்கு தேனுக்ரமாக்களை மானுமே” † என்ற கம்பராமாயணமூங் காண்க. இவ்வாழ்வார் தாமும் முதல் திருமொழியில் “வண்டறை மாநீர்” என்றதும் நோக்குக. மாடக்கோடியாடு என்ற அடைமொழியினால் அங்குள்ள திருமாளிகைகளின் செல்வமிகுதியைக் காட்டினபடி.

சித்திரகூடம்—விசித்திரமான சிகரங்களையுடையதெனப் பெருளப்படுங் காரணப்பெயர். இது இராமபிரான் வரவாஸஞ் செய்தகாலத்து அவனது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்ததொரு மலை; அதனைப்போலவே இத்தலமும் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருப்பது பற்றி அப்பெயரே இதற்கும் இடப்பட்டதென்பர். இது தில்லைமரங்களடர்ந்த காடாயிருந்ததனால் ‘தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம்’ என வழங்கப்படும். இங்கு உதவ்வழர்த்தி, இராமபிரான் வரவாஸஞ்செய்கையில் சித்திரகூட பர்வதத்தில் வீற்றிருந்த வண்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். மூலமூர்த்தி, கூடாரப்தி நாதன்போலச் சயனத்திருக்கோலமாகிச் சிவபிரானது நடனத்தைப்பார்த்து ஆமோதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் இத்திருப்பதியின் வாசகம் வருமிடத்து, ‘திருச்சித்திரகூடம்’ என்னது ‘திருச்சித்திரகூடம்’ என்றே ஓதுக. “இணைந்தயல் காலை யாலக்கிராமம்” என்ற நன்னூல் விதிப்படி, ‘சித்ர’ என்னும் வடசொல் ‘சித்திர’ என்று திரியவேண்டுமாயினும் ஓசை குன்றாமைக்

காக இங்கு அங்ஙனம் திரியவில்லை: இத்திருமொழி சுற்றாக்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பத்தாம்பாட்டில் “குன்றுவொலிமாலை” என்று விசேஷித்தருளிச்செய்கையாலே அதற்கிணங்க ‘திருச்சித்ரகூடம்’ என்ற ஒலி குன்றுதபாடமே ஒக்குமென்க. (க)

காயோடுநீடு கனியுண்டு வீசு

கடுங்கால்நுகர்ந்து நெடுங்காலம் * ஐந்து

தீயூடுநின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா

திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர்! *

வாயோதுவேதம் மலிகின்ற தொல்சீர்

மறையாளர்நாளும் முறையால் வளர்த்த *

தீயோங்கவொங்கப் புகழோங்கு தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(உ)

திரு மார்பனை { பிராட்டியைத் திருமார்பிற்
கொண்ட பெருமானே

சிந்தையுள் வைத்தும் { நெஞ்சில் தரிப்போமென்
என்பீர் } றிருக்கிற பக்தர்களே!,

காயோடு இளங் காய்களையும்

நீடு கனி நெடுநாளுந்நதபழங்களை யும்

உண்டு புஜித்தும்

வீசு கடுங்கால் { வீசுகிற உஷ்ணமான
நுகர்ந்து } காற்றை உட்கொண்டும்

நெடுங்காலம் நெடுநாள் வரையில்

ஐந்து தீயூடு { பஞ்சாக்கி மத்தியில்
நின்று } நின்று கொண்டு

தவம் செய்ய { தபஸ்ஸு பண்ணவேண்டா;
வேண்டா }

(பின்னை என்செய்ய வேண்டு மென்னில்;)

வாய் ஒது { வாயாலே ஒதப்பட்டு
வேதம் } வருகிற வேதங்கள்
மலிகின்ற } குறைவற்றிருக்கிற

தொல் சீர் { இயற்கையான
நற்குணங்களமைந்த

மறையாளர் வைதிகர்கள்

நாளும் நாள்தோறும்

முறையால் { கிரமமாக அநுஷ்டித்த
வளர்த்த }

தீ அக்கிகாரியங்கள்

ஒங்க ஒங்க வளர வளர, (அதனாலே)

புகழ் ஒங்கு கீர்த்தி வளரப்பெற்ற

தில்லை திரு சித்ரகூடம் சென்று
சேர்மின்கள்—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “உயிர்காவலிட்டு” என்றதை விவரிக்கிறார் “காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து” என்று. இளம்பிஞ்சு களைத் தின்றும் வெய்யிலிலும் காற்றிலு முலர்ந்து பசையற்ற பழங்களைப் புசித் தும் வீசுகின்ற வெட்டிய காற்றைப் பருகியும் பஞ்சாக்கிமதயத்தில் நின்று கொண்டு தவஞ்செய்தலாகிற வீன்தொழிலை விட்டிட்டுத் தில்லைத் திருச்சித்ர கூடஞ்சென்று சேர்மின்க ளென்கிறார். பின்னாப் பெருமானையங்கார் இப் பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றித் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில் “காயிலைதின்றும் கானிலுறைந்துங் கதிதேடித், தியிடைநின்றும் பூவலம் வந்துந் திரிவீரகாள்,

தாயிலுமன்பன் பூமகன் நண்பன் தடநாகப், பாயன் முகுந்தன் கோயிலரங்கம் பணிவிரே ” என்றருளிய பாசரம் நோக்கத்தக்கது.

வாயோதுவேதம்=1. “வ-டுவெ-ல் வ-டுவெ-ல்வெ-ல் வவவவ-க-டு-டு-டு” என்றும் 2. “தடுவெ-டு உஹா பூஜாவதயஉவாஉ பூஜாவதி-டு-நவெ 2-ந-டு பூஜாஹி” என்றும் சொல்லுமாபோலே உச்சாரண அநுச்சாரண ரூபமான அத்தியந பரம்பரையாக ஒதப்பட்டு வருகிற வேதம் என்றபடி: “ஒலைப்படா ப்ரமானம்” என்றும் “எழுதாமறை” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே.

“தீயோடு நின்று ” என்றும் ஒதுவர். (உ)

வேம்புஞ்சினத்துப் புனக்கேழ லோன்றும்

விரிநீர் முதுவேள்ள முள்புக்கழந்த *

வேம்புண்பொழில்சூ முலகன் றேத்தா

னடிப்போதணைவான் விருப்போ டிருப்பீர்! *

பைம்பொன்னுமுத்தும் மணியுங் கொணர்ந்து

படைமன்னவன் பல்லவர்கோன் பணிந்த *

செம்பொன் மணிமாடங்கள் சூழ்ந்த தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(ந)

வெம்பு உண் } வாஸனை வீசுகின்ற
பொழில் சூழ் } சோலைகளால் சூழப்பட்ட
உலகு } பூமியானது

விரி முதுநீர் } பாந்த கடல்
வெள்ளம் } வெள்ளத்தினுள்ளே
உள் புக்கு } புருந்து

அமுந்த } மூழ்கிப்போக

அன்று } அக்காலத்து,

வெம்பும் } மிக்க கோபத்தை
சினம் புனம் } புடைத்தாய் விலகாண
கேழல் ஒன்று } மாண காட்டுவாறாத்
ஆய் } திருவுருவாகி

எடுத்தான் } (அப்பூமியை அங்குநின்றும்)
கொணர்ந்த } உத்தரிப்பித்துக்
பெருமானுடைய } கொணர்ந்த
அடி போது } பெருமானுடைய

பாதாரவிந்தத்தை

அணைவான் } சார வேணுமென்னும்
விருப்போடு } ஆசைகொண்டிருக்கும்
இருப்பீர் } அன்பர்களே!

மன்னவன் }
பல்லவர் } பல்லவ ராஜன்
கோன் }

பை } அழகிய பொற்புகளையும்
பொன்னும் }

முத்தும் } முத்துக்களையும்

மணியும் } மாணிக்கங்களையும்

கொணர்ந்து } கொண்டுவந்து(ஸமர்ப்பித்து)

படை } தனதுபரிவாரங்களோடுகூட

பணிந்த } ஆசாயிக்கப் பெற்றதும்

செம் பொன் } அழகிய பொன்னாலும்
மணி } ரத்னங்களாலும் செய்யப்
மாடங்கள் } பட்ட மாடங்களால்
சூழ்ந்த } சூழப்பட்டதுமான

தில்லை...சேர்மின்கள்.

* * *—மஹாவராஹமாகத் திருவவதரித்து மஹோபகாரன் செய்தருளின பெருமானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிய விருப்பமுடையவர்களே! ,

1. தைத்திரீய காடகச்சுதியின் முடிவில்.

2. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் முடிவில்.

பல்லவராஜன் ஸபரிவாரனுவந்து நவரத்நங்களையும் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக் கைங்கரியங்கள் செய்த தலமாகிய தில்லைத்திருச்சித்திர கூடத்தைச் சென்று சேருங்களுன்கிறார்.

...

....

... (ங)

அருமானில மன்றளப்பான் குறளாய்

அவுணன் பேருவேள்வியில் சென்றிரந்த *

பெருமான் திருநாமம்பிதற்றி நுந்தம்

பிறவித்துயர் நீங்குதுமென்ன கிற்பீர்! *

கருமாகடலுள் கிடந்தா னுவந்து

கவைநா வரவினைணப் பள்ளியின்மேல் *

திருமால் திருமங்கையோடாடு தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(ச)

அன்று முன்பொரு காலத்தில்,

அரு மா நிலம் { ஒருவராலும் அளக்கமுடியாத பெரிய பூமியை

அளப்பான் அளப்பதற்காக

குறள் ஆய் வாமநருபியாகி

அவுணன் { மாவலியென்னு
பேரு { மசுரனுடைய பெரிய
வேள்வியில் { யாகபூமியிற் சென்று

இரந்த (மூவடிமண்) யாசித்த

பெருமான் எம்பெருமானுடைய

திரு நாமம் { திருநாமங்களை
பிதற்றி { வாயாரச் சொல்லி

நுந்தம் பிறவி { உங்களுடைய
துயர் { ஸம்ஸார துக்கங்களைப்
நீங்குதும் { போக்கிக்கொள்ள
என்ன { நினைத்திருக்கு
கிற்பீர் { மன்பர்களே!,

கரு மா { கருத்துப் பெரிய கடலிலே
கடலுள் {

கவை நா { இரட்டை நாவையுடைய
அரவின் { திருவனந் தாழ்வானுகிற
அணை பள் { திருப்பள்ளி
ளியின்மேல் { மெத்தையின்மேல்

உவந்து { மகிழ்ந்து சயனித்
கிடந்தான் { தருள்பவனு
திருமால் { திருமால்

திரு மங்கை { பிராட்டியோடு நிய்வாஸம்
யோடு ஆடு { பண்ணப்பெற்ற

தில்லை...சேர்மின்கள்—.

* * *—மஹாபலியின் அபிமானத்தி லொதுங்கிக்கிடந்த மாநிலங்களை ஸ்வாதீநப்படுத்திக் கொள்வதற்காக யாசக வேஷத்துடனே வாமந ப்ரஹ்மசாரி யாய் அவனது யாக பூமியிற்சென்று மூவடிமண் தாவென்றிரந்து உடனே தன் பெருமையைப் பிரகாசப்படுத்தின ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை வாய்வந்த படி சொல்லி மோகூதமடையப் பெறுவோ மென்றிருக்குமவர்களே!, திருப்பாற் கடலிலே திருவனந்தாழ்வான் மீது பள்ளி கொண்டிருக்குந் திருக்கோலமாக எம் பெருமான் (மூலமூர்த்தி) ஸேவைஸாதித் தருளுமிடமான தில்லைத் திருச்சித்ர கூடஞ்சென்று சேருங்களுன்கிறார்.

கவை நாவரவு=கவை—பிளவு.

...

...

...

(ச)

கோமங்க வங்கக்கடல் வையமுய்யக்
 குலமன்னரங்கம் மழுவில் துணிய *
 தாமங்கமருள் படைதோட்ட வென்றித்
 தவமாமுனியைத் தமக்காக்க கிற்பீர்! *
 பூமங்கைதங்கிப் புலமங்கை மன்னிப்
 புகழ்மங்கையெங்குந் திகழப் புகழ்சேர் *
 சேமங்கொள்பைப்பூம் போழில்சூழ்ந்த தில்லைத்
 திருச்சித்தரூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(ஔ)

கோ	கூத்திரியர்கள்	தமக்கு ஆக்க	{	ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொள்ள
மங்க	அழியவும்	கிற்பீர்	{	நினைக்குமன்பர்களே !,
வங்கம் கடல்	{	பூ மங்கை	{	பெரிய பிராட்டியார்
வையம் உய்ய	{	தங்கி	{	(வலவருகே) தங்கியும்
	{	புலம் மங்கை	{	பூமிப்பிராட்டியார்
குலமன்னர்	{	மன்னி	{	(இடவருகே) பொருந்தியும்
அங்கம் மழு	{	புகழ் மங்கை	{	கீர்த்தியாகிற மங்கை
வில் துணிய	{	எங்கும் திகழ	{	எல்லா விடங்களிலும்
தாம்	தாமே		{	வியாபித்து விளங்கவும்
அங்கு	{	புகழ் சேர்	{	பெற்று
அமருள்	{	சேமம் கொள்	{	புகழோடு கூடிய
படை	{	பை பூ	{	கேசமத்தை யுடைத்தாய்
தோட்ட	{	பொழில்	{	பாந்து பூத்த சோலைகளால்
வென்றி	{	சூழ்ந்த	{	சூழப்பட்ட
தவம் மா	{			
முனியை	{			

தில்லை...சேர்மின்கள்—.

* * *—ஸ்ரீமந்தாராயணனுக்கும் பரசராமனுக்கும் ஒற்றுமை நயம்பற்றி யருளிச்செய்வன முன்னடிகள். உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமை யால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த கூத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற் பொருட்டு நாராயண மூர்த்தி ஜமதக்னி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனுய்த் திருவவதரித்து, 'பரசு' என்னும் கோடாலிப் படையை ஆயுதமாகக்கொண்டு அதனற் பரசராமனென வழங்கப்பெற்று, தனது தந்தையின் ஹோமதேநுவைக் கவர்ந்து அவனைக் கொன்றிட்டது காரணமாகக் கார்த்தவீர்யாஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே கூத்திரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொருதலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான்; இப்பரசராமன் ஏழு சிஞ்சீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாஸகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன்

மிக வலியவனென்றும், அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும் அவனிலும் பரசராமன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால் விளங்கும். விஷத்தையுண்டு கங்கையைத் தரித்து மேரு வில்வனைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறுபடுத்தி யமனையுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நிகழ்த்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான் ருத்ரன் ; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாஸகிரியை ஒருகால் இராவணன் வேரோடு பெயர்த்தனன். அங்ஙனம் மிக வலியனாய் திக்விஜயஞ் செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன். அவனைப் பரசராமபிரான் தோள்துணித்துத் தொலைத்திட்டனன்.

எம்பெருமானுடைய தசாவதாரங்களுள் ஆறாம் அவதாரமான இப் பரசராமன் ஏழாம் அவதாரமான தசரதராமன்மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோ டொருவர் பொருதலும், அவர்களில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோ வெனின்;—துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பரசராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணு சக்தி விசேஷமானது அக்காரியம் முடிந்த பின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்து கொள்ளப்பட்டதாகையாற் பொருந்துமென்க. இதனால், ஆவேசாவதாரத்திற் காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமத் நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை. அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது; பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம்; அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசந்தான் ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம்; ஸ்வரூபாவேசமாவது சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது சேதநர்பக்கல் காரிய காலத்திலே எம்பெருமான் சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுநன், வ்யாஸர்போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில் சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வதாயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசராமாவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

இராமாதுச நூற்றந்தாதியில் “கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால்” என்ற ஐம்பத்தாறாம் பாசரத்தின் உரையிலே ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள்—“பரசராமாவதாரம் அஹங்கார யுக்தஜீவனை அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே முழுக்ஷூங்களுக்கு அதுபாஸ்யமன்றோ? போக்கியதேவனைப்போற்றும்புனிதனென்பா நென்னென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை; விரோதி நிரஸநம் பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்துதிக்கிற மாத்ரமொழிய ததுபாஸந மல்லாமையாலே.

‘மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட இராமநம்பி!’ என்றும் ‘வென்றிமா மழு வேந்தி முன் மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்றதேவா!’ என்றும் ஆழ் வர்களுநுளிச் செய்ததும் விரோதி நிரஸந்ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்ததித்தனையிற்றே.” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு ஸ்ம ரிக்கத்தக்கன. ஆகவே இங்கு “வேன்றித் தவமாமுனியைத் தமக்காக்ககிற்பீர்” என்றதில் குறையொன்று மில்லையென்க.

வங்கக் கடல் = வங்கமென்று கப்பலுக்குப் பெயர்; இனி “ஊமஜூராம ஊஜி-வடா” என்ற அமரகோசத்தின்படி பங்கம் என்ற வடசொல் அலைக்கு வாசகமாகையால் அச்சொல்லே வங்கமெனத் திரிந்ததென்று கொண்டு ‘அலை கடல்’ என்று பொருள்கொள்வதும் பொருந்தும்.

ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, கீர்த்திதேவி என எம்பெருமானுக்கு மூன்று திவ்ய மஹிஷிகளாம்; இவர்களுள் முதல்தேவி எம்பெருமானுடைய வலப்பக்கத்தைப் பற்றினள்; இரண்டாந்தேவி இடப்பக்கத்தைப் பற்றினள்; (கீர்த்தியென்னும்) முன்றாந்தேவி உலக முழுவதையும் இடமாகப் பற்றினள் என்ற ஒரு சமத்தகா ரம் பொலியப் பேசுகிறார் காண்மின். ஸ்ரீதேவி பூதேவிகட்கு வல்லப நென்று உலகம் நிறைந்த புகழ்பெற்றிருக்கிற எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தில்லைத் திருச்சித்தரகூடமென்றதாயிற்று.

சேமம்—சேஷமம். (சு)

நெய்வாயழலம்பு துரந்து முந்நீர்

துணியப்பணிகொண் டணியார்ந்து * இலங்கு

மையார்மணி வண்ணனை யெண்ணிநுந்தம்

மனத்தே யிருத்தும்படி வாழவல்லீர்! *

அவ்வா யினாமங்கையர் பேசவுந்தான்

அருமாமறை யந்தணர் சிந்தைபுக *

செவ்வாய்க்கிளி நான்மறைபாடு தில்லைத்

திருச்சித்தரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(சு)

நெய் வாய்	கூர்மை பொருந்திய	அணி ஆர்ந்து	ஆபரணங்கள் நிறைந்த
அழல் அம்பு	வாயையுடைத்தாய்	இலங்கு மை	விளங்குகின்ற
	அக்கியைச் சொரிகின்ற	ஆர் மணி	கருமணிபோன்ற
	அம்பை	வண்ணனை	வடிவையுடையனாய்
துரந்து	பிரயோகித்து		மிருக்கிற பெருமானே
முந்நீர்	ஸமுத்தரத்தை த்வம்ஸம்	எண்ணி	சிந்தித்து
அணிய	செய்ய முயன்று (பின்பு	நும் தம்	உங்களுடைய
	ஸமுத்தராஜன் அது	மனத்தே	நெஞ்சிலே
	கூலித்து வந்தவாறே)		
பணி கொண்டு	(அவன்மேலே அணை	இருத்தும்படி	(அவனை) இருத்தி வாழ
	கட்டுகையாகிற)	வாழ வல்லீர்	நினைத்திருக்கு
	கைக்கரியத்தை அவனால்		மன்புர்தளே,
	கொண்டவனாகியும்		

அவ்வாய்	{ அப்படிப்பட்ட வாயை யுடைய	செம் வாய்	{ சிவந்த வாயையுடைய கிளி கிளிகளானவை
இள மங்கையர்	சிறு பெண்கள்	அந்தணர்	{ பிராஹ்மணர்கட்கும் சிந்தை புக மனோஹரமாக
அரு மா மறை	{ (காதல் கேட்டுக்கேட்டு மூக பாடமான) அரிய பெரிய வேதவாக்கியங்களை	நீர் மறை	நான்கு வேதங்களையும்
பேசவும்	{ சொல்லாநிற்க (அப்பெண்க ளுடனே கூட)	பாடி	பாடிவிடமான
			தில்லை...சேர்மின்கள்—.

* * *—ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் கடலில் அணைகட்டின பெருமானையே சிந்தித்து வாழமுன்பர்களே! சித்திரகூடஞ் சென்று சேர்மின்க ளென்கிறார்.

விபீஷணமுவான் இராமபிரான் பக்கல்வந்து சேர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமானைப் பார்த்து ‘ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக் கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்’ என்ன, இராமபிரான் ‘கடலைக் கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்’ என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்திலேபடுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக் கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேசையா யிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு ‘அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்’ என்று ஆக்நேயஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நான்கையினால் நீரில் போட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனர் வரமளித் திருக்கிராசையால் அவனைக்கொண்டு ஸேதுகட்ட வேணுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்திட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து நான்கையில் கொடுக்கச்செய்து நான்கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகவித்து ஸேது கட்டுவித்தானென்ற வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது.

[அவ்வாயிளமங்கையர் இத்யாதி.] இத் திருப்பதியில் வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் விசேஷமாக விளங்குவர்; “முவாயிர நான்மறையாளர் நானும் முறையால் வணங்க” என்று இவர்தாமே மேலேயருளிச் செய்வதும், 1. “தில்லை நகர்த் திருச்சித்ர கூடந்தன்னுள், அந்தணர்களொரு முவாயிரவரேத்த அணிமணி யாசனத்திருந்த வம்மான்றானே” என்று ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமா ளருளிச்செய்ததும் குறிக்கொள்ளத் தக்கன. “நான்கை நாலாயிரம், தில்லை முவாயிரம்” என்ற வழக்கச் சொல்லுமொன்றுண்டு. அந்த அந்தணர்கள் அநவரதமும் வேத மோதிக்கொண்டே யிருக்கையாலே அவ்விட்டுப் பெண் பிள்ளைகளும் ஸர்வதா காதில்பட்ட வுறைப்பின் மிகுதியால் வேதங்களைச் சொல்ல, அவர்க

ளது கையிலேயிருந்து வளர்ந்து பேசுந்நேபேசுங் கிளிப்பிள்ளைகளும் நான் மறைகள் பாடுகின்றனவாம். ஆகவிப்படி வைதிக புருஷர்கள் வாயிலும் பெண்பிள்ளைகளின் வாயிலும் பகவிகளின் வாயிலும் வேதவொலியே மலியப் பெற்றது இத்தலம் என்றாயிற்று.

அவ்வாயினமங்கையர் என்றது—மேலே சொல்லப்படுங் கிளிகளின்வாய் போன்று பழுத்த வாயையுடைய சிறுமிகள் என்றபடி. அந்தணர்சிந்தைபுக—கிளிகள் வேதஞ்சொல்வதைக் கேட்ட அந்தணர்கள் 'அத்யயநத்துக்கு இட்டுப் பிறவாத இப்பகவிகள் வேதமோதுகிற விசித்திரம் என்னே!' என்று மனமுருகுப்படியாக.

...

...

...

(சு)

மௌவல்துழலாய்ச்சி மென்தோள் நயந்து

மகரஞ்சுழலச் சுழல்நீர் பயந்த *

தெய்வத் திருமா மலர்மங்கைதங்கு

திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்துமென்பீர்' *

கௌவைக்களிற்றின் மருப்பும் பொருப்பில்

கமழ்சந்துமுந்தி நிவா வலங்கொள் *

தெய்வப்புனல்குழந் தழகாய தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(எ)

மௌவல் { முல்லைப்பூவைக் கூந்தலிலே
குழல் ஆய்ச்சி { அணிந்துள்ள நப்பின்னைப்
பிராட்டியினுடைய

மெல் தோள் { மெல்லிய தோள்களை
நயந்து { விரும்பி யணைந்தவனும்,

மகரம் சுழல { மீன்கள் சுழலும்படி சுழன்று
சுழல் நீர் { வருகிற கடலினால்
பயந்த { பிரஸவிக்கப்பட்ட

தெய்வம் திரு { அழகிய பெரிய பிராட்டியார்
மா மலர் { மங்கை

தங்கு { தித்யவாஸம்
பண்ணப்பெற்ற

திரு மார்பனை { திருமார்பை யுடைய
வனுமான பெருமானை

சிந்தையுள் { நெஞ்சில் வைக்கவேண்டி
வைத்தும் { யிருக்குமன்பர்களே!,
என்பீர்

கௌவை { (சிங்கத்தோடே பிணங்கிப்)
களிற்றின் { பிளிகிற யானையின்
மருப்பும் { கொம்புகளையும்

பொருப்பில் மலையிலுள்ள

கமழ் சந்தும் { மணங்கமழ்கின்ற சந்தன
மரங்களையும்

உந்தி தள்ளிக்கொண்டு

நிவா 'நிவா' என்கிற ஆரூனது

வலங்கொள் { சுற்றிலும் பிரவஹிக்கப்
பெற்றதும்

தெய்வம் { புண்பு தீர்த்தங்களால் குழப்
புனல் குழந்து { பட்டு அழகியதுமான
அழகாய்

தில்லை.....சேர்மின்கள்—.

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கும் பெரிய பிராட்டியார்க்கும் கொழுநனை எம்பெருமானையே இடைவிடாது சிந்தைசெய்யு மன்பர்களே!, யானைத் தந்தங்களையும் மலயபர்வதத்துச் சந்தன மரங்களையும் தள்ளிக்கொண்டு பெருஞ் சிறந் நிவாவென்னும் நதி புடைசூழப் பெற்றதும் மற்றும் பலபல புண்பு தீர்த்த

தங்கள் விளங்கப்பெற்றதுமான தில்லைச் திருச்சித்திரகூடத்தைச் சென்று சேர்மின்க னென்குரர்.

“மௌவல் குழலாய்ச்சி மென்தோள் நயந்து” என்றது—நப்பின்னை மணை னுயிருக்குமாற்றைச் சொன்னபடி. பெரிய பிராட்டியார், பாற்கூடல் கடையும் போது அதில் நின்றுத் தோன்றினவளாதலால் “நீர்பயந்த தேய்வத் திருமாமலர் மங்கை” என்றார். மகரம்—மீனுகும் முதலைக்கும் பெயர்.

கௌவை எனினும் கவ்வை எனினும் ஓக்கும்; பேரோலி என்று பொருள். (மதநீர் என்பாருள் சிலருண்டு.) சந்து—சந்தநமென்ற வடசொற் சிதைவு. நிவா—வெள்ளாறு; இத்தலத்திற் பெருகுவதொரு நதி. ... (எ)

மாவாயி னங்கம் மதியாதுகீறி

மழைமாழதுதன் நேதேது * ஆயர்தங்கள்

கோவாய்நிரைமேய்த் துலகுண்ட மாயன்

குரைமா கழல்கூடங் குறிப்புடையீர்

மூவாயிர நான்மறையாளர் நாளும்

முறையால்வணங்க வணங்காய சோதி *

தேவாதிதேவன் திகழ்கின்ற தில்லைத்

திருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(அ)

மா	{ கேசியென்னும் குதிரை வடிவாக வந்த அசுரனுடைய	மாயன்	எம்பெருமானுடைய
வாயின்	வாயோடுகூட	குரை மா	{ ஆபாண வொலி பொருந்திட கழல் { சிறந்த திருவடிகளை
அங்கம்	(அதன்) உடலையும்	கூடம் குறிப்பு	{ சேரவேணுமென்னும் நினை உடையீர் { வுடைய அன்பர்களே!
மதியாது கீறி	{ அலகழியமாகப் பிளந்தொழித்தவனாகும்,	மூவாயிரம்	{ மூவாயிரம் பிராமணர்கள் நான்மறை யாளர் }
மழை	{ (இந்திரன் பெய்வித்த) பெருமழைக்காக	நாளும்	நாள்தோறும்
மா முது	{ பெரிய பழைய கோவர்த்தன குன்று { மலையைக் குடையாக எடுத்து { எடுத்துப் பிடித்தவனாகும்	முறையால்	முறைமைப்படி
ஆயர்தங்கள்	{ இடையர்கட்குத் தலைவனாய்	வணங்க	வந்து பணியப்பெற்று
கோ ஆய்	{ பசுக்களை மேய்த்தவனாகும்	அணங்கு ஆய	{ அப்ராக்குதமான சோதி { தேஜஸ்ஸை யுடையன
விரை	{ (பிரளய காலத்தில்) உலகங் களை உண்டவனாகும் மிருக்கிற	தேவாதி	{ எர்வேசுவான் தேவன் }
உலகு உண்ட	{ (பிரளய காலத்தில்) உலகங் களை உண்டவனாகும் மிருக்கிற	திகழ்கின்ற	விளங்குகின்ற
		தில்லை.....	சேர்மின்கள்—.

* * *—ஒருநாள் கம்ஸனுலேவப்பட்ட கேசியென்பாரோர் அஸுரன் குதிரையினருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி களைத்துத் தூரத்திக்

கொண்டு தன்மேற் பாய்ந்துவர, தன்திருக்கையை நன்றாய்ப் பெருக்கி நீட்டி அதன்வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்ந்து உதட்டைப்பிவந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினவனும், கோவர்த்தன மலையைக் கொற்றக் குடையாகத் தாங்கிக் கோநிரை காத்தவனும், இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீருட்டி விட்டுக்கொண்டு விளையாடினவனும், பிரளயாபத்திலே அனைத்தையும் திருவயிற்றினுள்ளே புகுவித்துப் பாதுகாத்தவனுமான ஸர்வேச்வரனது திருவடியைச் சேர விரும்பியிருக்கு. மன்பர்காள்!, மூவாயிரவரென்று கணக்கிடப் பெற்றிருந்த வைதிக ப்ராஹ்மணர்களினால் ஆச்சரியிக்கப்பட்ட பரஞ்சோதி பரமபுருஷன் வாழ்மிடமான தில்லைத் திருச்சித்ரகூடத்தைச் சென்று சேருங்கொள்கிறார்.

அணங்காயசோதி—அணங்கு—தெய்வம். திவ்யமான சோதியையுடைய என்றபடி. தேவாதி தேவன்—வடசொல் தொடர். (அ)

செருநீலவேற்கண் மடவார் திறத்துச்

சினத்தோடுநின்று மனத்தால் வளர்க்கும் *

அருநீலபாவ மகலப் புகழ்சேர்

அமரர்க்குமெய்தாத வண்டத் திருப்பீர்! *

பெருநீர்நிவாவந்தி முத்தம் கோணர்ந்து

எங்கும்வித்தும்வயலுள் கயல்பாய்ந் துகள *

திருநீலநின்று திகழ்கின்ற தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடம் சென்று சேர்மின்களே.

(க)

செரு நீலம்	{	புத்தத்திற்குக் கருவியாய்	புகழ் சேர்	{	புகழையுடைய பிரமன்
வேல் கண்	{	நீல நிறத்தான வேல்	அமரர்க்கும்	{	முதலிய தேவர்கட்கும்
		போன்றகண்களையுடைய	எய்தாத		துல்லபமான பரமபதத்
			அண்டத்து		திலே இருக்கவேண்டி
			இருப்பீர்		யிருக்கு மன்பர்களே!,
மடவார்	{	ஸ்தரீகள் விஷயமாக	பெரு நீர்	{	மிக்க நிரையுடைய
திறத்து	{	வுண்டான	நிவா	{	'நிவா' என்னும் ஆறானது
சினத்தோடு	{	கோபத்தோடு கூடியிருந்து	முத்தம்	{	முத்துக்களைக்
நின்று	{		கோணர்ந்து	{	கொண்டுவந்து தள்ளி
			உந்தி		விதைவிதைத்தாற்போலே
மனத்தால்	{	நெஞ்சினாலே மேன்மேலும்	வித்தும்		சொருகப்பெற்ற
வளர்க்கும்	{	வருத்தி செய்விக்கப்படுகிற	வயலுள்	{	வயல்களி லெல்லாம்
			எங்கும்		
அரு		போக்கமுடியாத	கயல்		மீன்கள்
நீலம்	{	நெஞ்சை	பாய்ந்து உகன		குதித்துத் துள்ளவும்
	{	யிருள்மூடப் பண்ணுகிற	திரு நீலம்		அழகிய நெய்தல்மலர்கள்
பாவம்		பாவங்கள்	நின்று		எப்போதும்
அகல		நீங்கப்பெற்று	திகழ்கின்ற		விளங்கவும் பெற்ற
			தில்லை	சேர்மின்கள்—.

* * *—மடவார்திறத்துச்சினமாவது—மடவார் நிமித்தமாக வுண்டாகிற பகை ; அதாவது என்னென்னில் ; தான் ஒரு மாதரை ஆசைப்பட்டிருக்க மற் றொருவனும் அவளிடத்தே ஆசைவைத்து இவனை அருகு நாடவொட்டாமல் அடித்துத்தள்ள, எப்பாடுபட்டாவது அந்தமாதரைத் தான் பரிசுரஹித்தே திருவதென்கிற தீவ்ரமான நோக்கத்தினால் மற்றவனைக் கொலைசெய்தாவிடு மள வுந் துணிந்து நிற்கை. இப்படிப்பட்ட துணிவினால் செய்யப்படும் பாவங்கள் பகவத் ப்ராப்திக்கு இடையூறுதலால் அவற்றைப்பகற்றி, தேவதைகட்கும் எட்டா நிலமாகிய பரமபதத்திற் சென்று சேர்ந்த நித்ய கைங்கரியம் பண்ண வேணுமென்று விருப்புற்றிருக்கும்வர்களை ! என்று அன்பர்களை விளிக்கிறார் முன்னடிகளில். அன்னவர்களை விளித்து, ‘நீங்கள் தில்லைத் திருச்சித்திர கூடம் சென்று சேர்மின்கள்’ என்று சொல்லுவதன் கருத்து இருவகையதாம். சித்திரகூடத்திலே நீங்கள் சிலகாலமாவது வாழ்ந்தால்தான் உங்கட்குப் பரம பத ப்ராப்தி உண்டாகும் என்பதாக ஒருகருத்து ; பரமபதத்துக்குப் போக வேணுமென்கிற விருப்பம் உங்கட்கு ஏதுக்காக ? ; வீணை அந்த விருப்பத்தை விட்டிட்டுச் சித்திரகூடம் சென்று சேர்ந்தீர்களாகில் அவ்விடத்திருப்பே உங்கட் குப் பரமபத வாழ்ச்சியாங்கிடார் என்பதாக மற்றொரு கருத்து.

சேருநீலவேற்கண்=செருச்செய்யும் வேலையும் நீலமலரையும் போன்ற கண்களையுடைய மடவார் என்றாரைத்தலுமாம். மடவாருடைய கலவிக்குப் பிரதிபந்தக்களாமவர்விஷயத்திலுண்டாகுஞ் சினத்தை மடவார்திறத்துச்சின மென்றது—அதற்கு மடவார்களே மூலகாரணமாதல் பற்றியென்க. “கூனியின் சொல்லால் இராமன் வரவாசஞ்சென்றான்” என்பதை இதற்கு ஒருபுடை ஒப் பாகக் கொள்க.

அருநீலபாவமகல=அருமையாயும் நீலமாயுமிருக்கிற பாவம் நீங்க ; எப் படிப்பட்ட ப்ராயச்சித்தங்களாலும் போக்கமுடியாதனவாதலால் ‘அரு’ என்றது ; நெஞ்சை இருளப்பண்ணுதலால் நீலமென்றது. மூன்றாமடியில் “வித் தும்வயலுள்” என்றது வினைத்தொகை. வித்து—வினைப்பகுதி: வித்துதல்— விதைத்தல். இங்கு வித்துமவயலென்றது—விதைக்கப்பெற்ற வயலென்றபடி. வெள்ளாறு பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருகி வரும்போது முத்துக்களைக் கொழித் துக் கொண்டுவந்து கழனிகளில் தள்ள, அந்த முத்துக்கள் விதை விதைத்தது போல் விளங்க, அவற்றை மீன்கள்கண்டு ‘இவை என்னவோ!’ என்று வெருவித் தாவித் திரிகின்றன வென்று ஸ்பபாவோக்தியாகக் கூறினவாறு. (க)

சீரார்பொழில்சூழந் தழகாய தில்லைத்

திருச்சித்ரகூடத்துறை செங்கண் மாலுக்கு *

ஆராதவுள்ளத் தவர்கேட் வேப்ப

அலைநீலகுக் கருளே புரியும் *

காரார்புயற்கைக் கலிகன்றி குன்றுவோலிமாலை

யோரோன்பதோ டோன்றும் வல்லார் *

பாராருலக மளந்தா னடிக்கீழ்ப்

பலகாலம்நிற்கும்படி வாழ்வார் தாமே.

(10)

சீர் ஆர்	சிறந்த	கார் ஆர்	காளமேகம்போல்
பொழில்	சோலைகளால்	புயல் கை	உதாரான
சூழ்ந்து	சூழப்பட்டு	கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வார்
அழகாய்	அழகுபெற்ற		(அருளிச் செய்த)
தில்லை	தில்லைத் திருச்சித்திர	குன்றா ஒலி	குறையாத ஓசையை
திரு சித்ரா	கூடத்திலே		யுடைத்தான
கூடத்து		மாலே	சொல்மாலையாகிய
உறை	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற	ஓர்	ஒன்பதோடு
செங்கண்	புண்டரீகாக்ஷண	ஒன்பதோடு	இப்பத்துப் பாசரங்களையும்
மாலுக்கு	பெருமான் விஷயமாக,	ஒன்றும்	
ஆராத	எவ்வளவு பகவதநுபவம்	வல்லார் தாம்	ஓதவல்லவர்கள்,
உள்ளத்தவர்	பண்ணினாலும் திருப்தி	பார் ஆர்	பூமியையும் ஸ்வர்க்காதி
	பிறவாத நெஞ்சை	உலகம்	லோகங்களையும் அளந்தவ
	யுடையான அன்பர்கள்	அளந்தான்	ஞன பெருமானுடைய
கேட்டு உவப்ப	கேட்டு ஆநந்திக்கும்படி,	அடி கீழ்	திருவடிவாரத்திலே
அலைநீர்	கடல் சூழ்ந்த	பல காலம்	நெடுங்காலம்
உலகுக்கு	இவ்வுலகத்திலுள்ளார்க்கு	நிற்கும்படி	அடிமைசெய்து நிற்கும்படி
அருளே	அருள்	வாழ்வார்	வாழப் பெறுவர்.
புரியும்	செய்யுமவராய்		

* * *—சுற்றிலும் பொழில்கள் சூழ்ந்து அழகுமிக்கிருக்கும் தில்லைத் திருச்சித்திர கூடத்தில் வாழுமெம்பெருமான் விஷயமாக, பரமோதாரான பரகாலர் பாடினவிப்பாடல்கள் பகவத் பக்திமிருந்த பூரிவைஷ்ணவர்கட்குக் கர்ணம்ருதமானவை; இப்படிப்பட்ட விவ்வுருளிச்செயல்களை ஓதவல்லவர்கள் எம்பெருமான் திருவடி நிழலிலொதுங்கி வாழப் பெறுவரென்று—இத்திரு மொழிகற்பார்க்குப் பயனுரைத்த பாசரமிது. (க0)

அடிவரவு:—ஊன் காய் வெம்பும் அருமா கோ நெய். மௌவல் மாவாய் செருச் சீரார் வாட.

முன்றும்பத்து இரண்டாந்திருமொழி உரை

முற்றுப் பெற்றது.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளைச் சரணம்.

மூன்றம்பத்து—மூன்றந்திருமொழி,
வாடமருதிடைபோகி.

அவதாரிகை:—“ தில்லைத்திருச்சித்ரகூடஞ் சென்றுசேர்மின்கள் ” என்று பரோபதேசமாகச் சென்றது கீழ்த்திருமொழி; தம்முடைய அநுபவமாய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி. விபவாவதாரத் திருக்குணங்களெல்லாம் சித்திரகூடத்தெம்பெருமான் திறத்திலே நிழலிட்டுவிளங்கக்காண்கையாலே ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் ஒவ்வொருவகையாக அக்குணங்களை அநுஸந்தித்து அநுபவிக்கிறாயிற்று. *

வாடமரு திடைபோகி மல்லரைக்கொன் றெக்கலித்திட்டு *
ஆடல்நன்மா வுடைத்தாய ராநிரைக்கன் றிடர்தீர்ப்பான் *
கூடிய மாமழைகாத்த கூத்தனென வருகின்றான் *
சேயேயர் பூம்பொழில்தில்லைச் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (க)

மருது இடை { இரட்டை மருதமாங்களின்
நடுவே
வாட { அவை பங்கமடையும்படி
போகி { தவழ்ந்து சென்றவனாயும்,
மல்லரை { மல்லர்களைக்
கொன்று { கொன்றவனாயும்,
ஒக்கலித்திட்டு { நடைபழகி ஆடிக்கொண்டு
ஆடல் { வந்த கொடிய (அசரக்)
நல் மா { குதிரையைக்
உடைத்து { கொன்றவனாயும்,
அன்று { முன்பொரு காலத்தில்
ஆயர் { இடையர்கட்கும்
ஆநிரைக்கு { பசுக்கூட்டங்கட்கும்
இடர் { நேர்ந்த துன்பத்தைத்
தீர்ப்பான் { தீர்ப்பதற்காக

கூடிய { திரண்ட பெருமழையைத்
மா மழை { தடுத்து ரகித்தவனாயு
காத்த { மிருக்கிற
கூத்தன் என { கூத்துகளாடின கோபால்
கருவுண்ணென்று
சொல்லும்படியாக
வருகின்றான் { வருமவன்
சேடி உயர் { இளமை தங்கிய
பூ பொழில் { ஒங்கின
தில்லை { பூஞ்சோலைகளையுடைய
சித்திர { தில்லைத் திருச்சித்திர
கூடத்து { கூடத்திலுள்ளான்.
உள்ளான் }

* * *—முதல் மூன்றடிகளாலும் கருவுண்ணுவதார சேஷ்டிதங்களைப்பேசி, அப்படிப்பட்ட கண்ணபிரானே பின்புள்ளாரும்பிழுவாமெக்காகச் சித்திரகூடத் திலேவந்து நித்யஸந்திதிபண்ணி ஸேவைஸாதிக்கின்றனென்கிறார். இரட்டை மருதமாங்களினிடையே தவழ்ந்து அவற்றை முறித்துத் தள்ளினவனும், மல்லர்களை முடித்தவனும், தேசியென்னு மசரன் தன்னுடைய நடையழகிலே கண்ணன்

ஈடுபட்டுப் பராக்காயிருக்க அவனை விழுங்கிவிடுவோமென்றெண்ணிக் குதிரை வடிவெடுத்து நடையழகு காட்டிக்கொண்டுவர, அவனைக்கொன்றொழித்தவனும், கோவர்த்தனமலையைக் கொற்றக்குடைபாகவெடுத்துக் கோகிரைகாத்தவனுமான பெருமான் அப்போது திருவாய்ப்பாடித் திருவிதியிலே, 1. “சீலைக்குதம்பை யொருகாது ஒருகாது செந்நிறமேற்றேன்றிப்பூ, கோலப்பணைக்கச்சும்கூறையுடையுங்குளிர்முத்தின் கோடாலமும், காலிப்பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்” என்றும், 2. “தழைகளுந் தொங்கலுந்ததும்பி யெங்குந் தண்ணுமையெக்கம் மத்தளி தாழ்பிலிக், குழல்களுந் கீதமுமாகியெங்குந் கோவிர்தன் வருகின்ற கூட்டங்கண்டு, மழைகொலோ வருகின்ற தென்று சொல்லி மங்கைமார் சாலகவாசல்பற்றி, துழைவனர் நிற்பனராகியெங்குமுள்ளம் விட்டு ஊண்மறந்தொழிந்தனரே” என்றுஞ் சொல்லும்படியான எப்படிப்பட்ட அழகுடனே எழுந்தருளினனோ அப்படிப்பட்ட அழகை நாமும் இழவாமே இங்கு ஸேவிக்கப்பெற்றோ மென்றாயிற்று.

கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல வினையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளிய பொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய்வின்று இழுக்கப்பட்டபடியிலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபத்தீர்ந்து சென்றனர். இந்த குபேரபுத்திரர்கள் முன்பொருகாலத்தில் பல அபஸ்வரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையிலல்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில் நாரதமா முனிவர் அங்கு எழுந்தருள், மங்கையர் அனைவரும் நாணங் கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தினால் வஸ்த்ரயில்லாமலேயிருக்க, நாரதர்கண்டு கோபங்கொண்டு ‘மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்’ என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வணங்கி வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி ‘நெடுங்காலஞ்சென்றபின்பு திருமால் உங்களருகே நெருங்குஞ்சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்’ என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான விவற்றில் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அஸுரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனரென்று சில புராணங்கள் கூறும். ஆழ்வார்களும் இங்ஙனே அருளிச்செய்வதுண்டு; “ஒருங்கொத்த வினைமருதம் உன்னிய வந்தவரை” என்றும் “பொய்ம்மாய மருதான வசாரை” என்றும் பெரியாழ்வாரருளிச் செய்துள்ளார்.

வாட மருதிடைபோதி = அஸுராவேசங்கொண்ட மருதமரங்களாக

யாலே பராத்பரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கிட்ட வரவர; அப்போதே அவை வாட்ட மடைந்தனவாம்.

மல்லரைக்கொன்று=கம்ஸன் தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகி புத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்டு அதிககோபங்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணபிரானையும் பலராமனையும் அழைத்துவரும்படி நியமிக்கப்பட்ட அக்ருரனுடைய பிரார்த்தனைக்கிணங்கக் கண்ணபிரான் நம்பி மூத்தபிரானுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற் புழுந்து நடுவழியில் ஒரு துஷ்ட வண்ணனைக்கொண்டு அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளையெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியில் வருகிறவளவிலே மாலா காரரையும் கூனியையும் அதுக்ரஹித்துப் பின்பு கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவ்வரண்மனை வாயில்வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபிடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அவ்யாதவவீரர் அதனையெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே கம்ஸ ஸபையிற் செல்லுகையில் அவர்களை யெதிர்த்துப்பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்டிருந்த சானூரன் முஷ்டிகள் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களுையெல்லாம் அவ்யாதவவீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயேகொண்டு வென்றிட்டனர் என்ற கதையுணர்க. அன்றியும், கண்ணபிரான் பாண்டவதுதலுய்த் துரியோதனனிடஞ்சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத் தன்னுடைய ஸபா மண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப்பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன் மேற் சிறந்த ரத்நாஸநமொன்றையமைத்து அவ்வாஸநத்தின்மீது தன்னை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்ஙனமே தான் அதன்மே லேறினமாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிப்பட்டு ஆஸநம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லு மளவில் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்த்து அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்களை மடிவித்த வரலாறு மொன்றுண்டு. மல்லர்—ஆயுதஸஹாயமின்றி உடல்வலிமையையே கொண்டு யுத்தஞ்செய்பவர்.

ஒக்கலித்திட்டு என்ற வினையெச்சம் மேலே இரண்டாமடியோடு கூடக் கடவது; ஒக்கலித்திட்டாடல்செய்த குதிரை—நடைபழகுவதுபோல ஆடியசைந்துகொண்டுவந்த குதிரையென்க. “நன்மா” என்றது விபரீதலக்ஷணை, ‘நல்லபாம்பு’ என்னுமாபோலே.

கூத்தனெனவருகின்றான் இப்பதிகத்தில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் சுற்றடியில் வருகின்றனென்றும் வருவானென்றும் அருளிச்செய்யக் காண்கையாலே, ஆழ்வார் இத்திருப்பதிக்கெழுந்தருளின ஸமயம் பெருமானுக்குத் திருவீதிப் புறப்பாடாக இருக்கலாமென்று சிலர் கூறுவதுண்டு. ... (க)

பேய்மகள் கொங்கைநஞ்சுண்ட பிள்ளைபரி சிதுவேன்றால் *

மாளிலமாமகள் மாதர்கேள்வ னிவனென்றும் * வண்ணே

பூமகள் நாயகனென்றும் புலங்கெழு கோலியர்பாடி *

தேமலர் தூவவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (உ)

பேய் மகள்	{ “பேய்ச்சியான பூதனியினுடைய	மா கிலமாமகள் மாதர் கேள்வன் என்றும்	{ பூமிப் பிராட்டிக்கு வல்லபன்” என்றும்
கொங்கை	முலையில் (தடவியிருந்த)		
நஞ்சு	விஷத்தை		
உண்ட இது	{ (அம்ருதமாக) உறிஞ்சியுண்ட இக்காரியம்	வண்டு உண் பூ மகள் நாயகன் என்றும் பாடி	{ “வண்டுகள் மதுவுண்கிற தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பேரிய பிராட்டியார்க்கு நாதன்” என்றும் சொல்லிப் பாடிக்கொண்டு
பிள்ளை பரிசு என்றால்	{ இச் சிறுபிள்ளையின் செயல்” என்று சொல்லக் கேட்டதும்	தே(ன்) மலர் தூவ	{ செவ்விகுன்றராத புஷ்பங்களைப் பணிமாற
புலன் கெழு கோலியர்	{ அழகிய இடைப் பெண்களானவர்கள்,	வருவான்	{ (திருவாய்ப் பாடித் திருவீதிகளிலே) ஸஞ்சரித்த பெருமான்
இவன்	“இக் கண்ணபிரான்	சித்திர கூடத்து உள்ளான்	{ (இப்போது) சித்திரகூடத்திலே ஸேவைஸாதிக்கின்றான்.

* * *—பூதிருஷ்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்த வனுப் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்து வளர்தலை அறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசிகவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலைபைக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வார்க்கிமின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாலையிலே அவருயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனனென்ற வரலாறு அறிக.

கண்ணபிரான் சிறுகுழந்தையாகத் தெருப்புமுதியானோர் விளையாடும் போது இடைச்சிகள் லகவர்க்கொருவர் வார்த்தையாடுகையில் ‘இப்பிள்ளை

ஸாமான்யமன்று; முலேகொடுக்கவந்த வெருத்தியை முடித்த பிள்ளைகாண்மின் இது' என்று சொல்லக்கேட்ட இடைச்சிகள் “அப்படியா? இப்படிப்பட்ட அரியபெரிய காரியஞ்செய்கிற இப்பிள்ளையை இடைப்பிள்ளையென்று நினைக்க நியாயமேயில்லை; திருமடந்தை மண்மடந்தைகட்குக் கொழுநனை ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமந்நாராயணனே இக்குழந்தையாக வந்து பிறந்தானத்தனை” என்று சொல்லித் துதித்துத்தொழுவர்களாம்; அப்படிப்பட்டவன் அந்த பரத்வ ஸௌல்பயங்களைப் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு நமக்கும் ஸேவைஸாதக்குமிடம் சித்திரகூடம் என்றாயிற்று. “வாயுள் வையகங்கண்ட மடநல்லார், ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம், பாயசீருடைப் பண்புடைப்பாலகன், மாயனென்று மகிழ்ந்தனர் மாதேரே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரத்தை இங்கு நினைப்பது.

புலன்கேழு கோவியர்—கண் மனம் முதலிய இந்திரியங்களைக் கவர்கின்ற அழகிய வடிவுபடைத்த இடைச்சிகளென்கை. மொவீ [கோபி] என்ற வடசொல் பன்மையுருபேற்றுக் கோவியர் என்றாயிற்று. 2. “பொலன்கேழு” என்றபாடமும் உண்டென்று வியாக்கியானத்தினால் விளங்குகின்றது; பொலன்-பொன்மயமான நகைகளினால், கேழு—விளங்குகின்ற—என்க. (உ)

பண்டிவன் வெண்ணெயுண்டானேன் றுய்ச்சியர்கூடி யிழிப்ப *

எண்டிசையோரும் வணங்க விணைமருதாடு நடந்திட்டு *

அண்டரும் வானத்தவரு மாயிர நாமங்களோடு *

திண்டிறல் பாடவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (ங)

பண்டு முன்பொருகாலத்தில்,
இவன் “இச்சிறுபிள்ளை
வெண்ணெய் { வெண்ணெயைத்
உண்டான் { (திருடித்) தின்றான்”
என்று { என்று சொல்லி
ஆய்ச்சியர் { இடைச்சிகள்
கூடி { கும்பல் சேர்ந்து
இழிப்ப { இழிவாகப்
பேசப்பெற்றவனாயும்,
எண் { எட்டுத்திக்குள்ளுள்ளும்
திசையோரும் { வணங்கும்படியாக
வணங்க {

இணை { இரட்டை
மருதாடு { மருதமரத்தினிடையே
நடந்திட்டு { நடை பயின்றவனாயும்
அண்டரும் { இடையர்களுள்
வானத்தவரும் { தேவர்களும்
ஆயிரம் { ஸஹஸ்ரநாமங்களைச்
நாமங்களோடு { சொல்லி
திண் { தருமான ஆண்பிள்ளைத்
திறல் { தனத்தைப் பாடும்படி
பாட { (திருவாய்ப்பாடியில்)
வருவான் { ஸஞ்சரித்தவனாயுமுள்ள
பெருமான்

சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—சிலர் எளிமைக்குணத்திலே யீடுபட்டிருப்பார்கள், சிலர் மேன்மைக்குணத்திலே யீடுபட்டிருப்பார்களென்றுண்டே; அதன்படியே, கண்ண பிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவாடி யமுது செய்த எளிமைக்குணத்திலே நெஞ்சிழிந்தவர்கள் 1. “அறியாதார்க்கு ஆரையனாகிப்போய் ஆய்ப்பாடி, உறியார் நறுவெண்ணெயுண்டுகந்தான்காணேடி”

என்றற்போலே ஏசிப்பேசிப் போதுபோக்குவர்கள் ; மேன்மைக்குணத்தி ளீடுபட்டவர்கள் 1. “கானமருங் கல்லதர்போய்க் காடுறைந்த பொன்னடிக்கள், வானவர்தஞ்சென்னி மலர்கண்டாய்சாமலே” என்றற்போலே பேசி வணங்கிக் கிடப்பார்கள். ஆகவிப்படி ஏசுகைக்கும் ஏத்துகைக்கும் உரிய எளிமை மேன்மை கள் விளங்குகின்ற பெருமான் அக்குணங்களிரண்டும் குன்றாமே ஸேவை ஸாதிக்குமிடம் சித்ரகூடம் என்றராயிற்று.

மூன்றாமடியில், அண்டர்—இடையர்கள். “அண்டர் மிண்டிப்புருந்து நெய்யாடினார்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பிரயோகமுங்காண்க. (ந)

வளைக்கை நெடுங்கண்மடவா ராய்ச்சிய ரஞ்சியழைப்ப *

தளைத்தலிழ் தாமரைப்போய்கைத் தண்தடம்புக் கண்டர்காண *

முளைத்த வெயிற்றழல்நாகத் துச்சியில் நின்றதுவாட *

திளைத்தமர் செய்துவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (சு)

வளை கை	}	வளையல்களணிந்த
நெடுங் கண்		கைகளையும் நீண்ட
மடவார்		கண்களை யுமுடைய
ஆய்ச்சியர்	}	இடைப்பெண்கள்
அஞ்சி		பயப்பட்டு
அழைப்ப	}	(‘களிங்க மர்த்தனமாகிற
		இந்த பயங்கரமான
		செய்தியைவந்து
		பாருங்கள்’ என்று)
		அழைக்க,
அண்டர்		இடையர்கள்
தளைத்து	}	மலர்ந்த தாமரைப்
அவிழ்		பூக்களை யுடைய
தாமரை		வொரு பொய்கையின்
பொய்கை		குளிர்ந்த
தண்		கரையிலே சென்று
தடம் புக்கு		

காண	பார்த்தவனவிலே	
முளைத்த	}	
எயிறு		முளைத்த பற்களை யுடைய
அழல்		தும் விஷாக்கியை
நாகத்து		உமிழ்வதுமான
உச்சியில்		காளியநாகத்தி
		னுச்சியிலே
நின்று		நின்றுகொண்டு
அது வாட	}	அந்தநாகம் இளைக்கும்படி
திளைத்து		நர்த்தனஞ் செய்து
அமர் செய்து	}	(அந்த நாகத்தோடே)
		யுத்தஞ் செய்து
		(வெற்றி பெற்று)
வருவான்	}	உல்லாஸமாக வீதியா
		எழுந்தருளின
		பெருமான்

சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத்தொடங்க, மற்றுள்ள இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து ‘கிருஷ்ண! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால் யமுநாதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுவதையும் தன் விஷாக்கியினற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்குத் தகாதவாறு செய்த காளியனென்னுங் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டு, அணுகின வர்களனைவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்ச கின்றோம்’ என்ன; அதுகேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்கவேண்டுமென்ற திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச்

சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின்மேலேறி அம்மடுவில் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்கனின்மேலேறித் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிசுக்கை ஐட்டருளவேண்டுமென்று வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககண்ணிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினனென்ற வரலாறு அறிக.

யமுனைப்புறமாகச்சென்ற இளமங்கையர் அவ்விடத்தில் காளியனுக்கும் கண்ணனுக்கும் போர்நடப்பது கண்டு 'ஐயோ! சிறுகுழந்தை பாம்பின் வாயிலே விழுந்து மடியப்போகிறதே!; நோக்குவாராருமில்லையே; பலராமனும் கூட இல்லையே!' என்று மிகவும் கவலைப்பட்டு நடுநடுங்கித் திருவாய்ப்பாடியேற வோடிவந்து 'அரியாயம்! அரியாயம்!!' என்று கோபாலத்தலைவர்களைக் கூவியழைக்க, அவர்களும் செய்தியறிந்து பதறியெழுந்து அப்பொய்கைக்கரைக்கு ஓடிச்செல்வதற்குள்ளே காளியமர்த்தனத்தைத் தலைக்கட்டி வெற்றியுடனே வீதியாரவந்தானும்; அப்படிப்பட்டவன் துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனார்த்தமாக ஸேவைஸாதிக்ருமிடம் தில்லைத்திருச் சித்திரகூடம் என்றராயிற்று.

தளைத்தவிழ்தாமரைப்பொய்கை = தளைத்து அவிழ் — 'கட்டுண்டிருந்து (பிறகு) அவிழ்ந்த' என்று பொருளாய் விகலித்கபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது. தாமரைகள் புஷ்பிக்கக்கூடிய பொய்கை என்று கருத்து: இப்படிப்பட்ட பொய்கையைன்றோ காளியன் தன்விஷாக்கியினால் கொதிப்பித்துக்கொண்டு கிடந்தானென்கை. தடம்—வடசொல்; கரை. (ச)

பருவக் கருமுகிலோத்து முத்துடைமா கடலோத்து *

அருவித்திரள் திகழ்கின்ற வாயிரம்போன் மலையோத்து *

உருவக் கருங்குழலாய்ச்சி திறத்தினமால் விடைசெற்று *

தேருவில் திளைத்துவருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (ஈ)

பருவம் } கார்காலத்திலுண்டான
கரு முகில் } காளமேகம்
ஒத்து } போன்றவனாயும்

முத்து உடை } முத்துக்களையுடைய
மா கடல் } பெரிய கடல்
ஒத்து } போன்றவனாயும்

அருவி திரள் } அருவிகளின் கூட்டங்களால்
திகழ்கின்ற } விளங்குகின்ற
ஆயிரம் } ஆயிரம்
பொன் மலை } பொன்மலைகள்
ஒத்து } போன்றவனாயும்,

உருவம் } அழகிய கறுத்த
கரு குழல் } சுந்தலையுடைய
ஆய்ச்சி } நப்பின்னைப்
திறத்து } பிராட்டிக்காக

மால் விடை } பெரிய ரிஷபங்களின்
இனம் } திரளைத்
செற்று } தொலைத்தவனாயும்

தேருவில் } (திருவாய்ப்பாடியின்)
வீதியிலே

திளைத்து } கூத்தாடிக்கொண்டு
வருவான் } வருமவன்
சித்திரகூடத்து உள்ளான்—

* * *—திருவாய்ப்பாடித் திருவீதியிலே கண்ணபிரான் எழுந்தருளும் போது பார்த்தால் 'கார்காலத்துக் காளமேகந்தான் இங்ஙனே வடிவெடுத்து நடந்து செல்லுகின்றதோ!' என்று சிலர்க்கு உத்ப்ரேஷிக்கலாம் படியிருக்கும்.

முத்துவடங்கள் முதலிடி ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு செல்வதைப் பார்த்தால் ‘முத்துக்கள் மலிந்த கருங்கடல்தான் இங்ஙனே வடிவெடுத்து நடந்து செல்லுகின்றதோ!’ என்றும் ‘அருவிகள் விளங்குகின்ற பொன்மலைகள் பலகூடி இங்ஙனே உருவெடுத்து நடந்து செல்லுகின்றவோ!’ என்றும் சிலர்க்கு உத்ப்ரேக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கும். ஆகவிப்படி உத்ப்ரேக்ஷிக்கத்தக்க வடிவழகு வாய்ந்து, நப்பினைப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்வதற்குக் கொண்ட கோலத்துடனே விதியாரவரும்போது யாதொரு அழகு விளங்கிற்றோ அவ்வழகைப்பின்புள்ளாரும் ஸேவித்து மகிழும்படி ஸேவைஸாதிக்குமிடம் திருச்சித்ர கூடம் என்றராயிற்று.

பருவக்கருமுகில்—பருவமாவது காலம்; அதாவது இங்கு மாரிகாலம் இரண்டாமடியில் பொன்மலையைச்சொன்னதால் ஆபரணச்சேர்த்தி விவக்ஷித மென்க. 1. “பலபலையோபரணம்” என்பவாதலால் “ஆயிரம் பொன்மலை யொத்து” என்றார். (இ)

எய்யச்சிதைந்த திலங்கைமலங்க வரும்ழை காப்பான் *
உய்யப் பருவரைதாங்கி யாரிரைகாத்தா னென்றேத்தி *
வையத் தேவரும்வணங்க வணங்கேழுமா மலைபோலே *
தேய்வப்புள் ளேறிவருவான் சீத்திரகூடத் துள்ளானே. (க)

எய்ய	{ ஒரு அம்பைத் தொடுத்து விட்ட மாத்திரத்திலே	பரு வரை	{ பெரிய கோவர்த்தன தாங்கி மலையை(க்குடையாக) எடுத்துப் பிடித்து
இலங்கை	வங்காபுரியானது	காத்தான்	{ எல்லாரையும் காப்பாற்றினான் ”
சிதைந்தது	அழிந்தொழிந்தது; (அதுவுந் தவிர)	என்று	என்று சொல்லி
ஆ ளிரை	பசுக்களின் கூட்டம்	வையத்து எவரும்	{ பூமியிலுள்ளா ரெல்லாரும்
மலங்க	துன்பமடையும்படியாக	ஏத்தி வணங்க	துதித்துத் தொழும்படியாக
வரும்	{ வந்து எழுநான் ஓயாமல் பெய்த	அணங்கு எழு மா மலை	{ தெய்வாவேசங் கொண்ட ஒரு பெரிய மலை போலே யிருக்கிற
மழை	மழையை	தெய்வம்	{ திவ்ய பக்ஷியாகிய கருடன் புன் ஏறி மீதேறிக்கொண்டு
காப்பான்	தடுப்பதற்காகவும்	வருவான்	எழுந்தருளும் பெருமான்
உய்ய	{ (ஆளிரைகள்) பிழைப்பதற்காகவும்		சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * * —ஸமயங்களில் அடியவர்களைக் காத்தருளும்பொருட்டு எம்பெருமான் பெரியதிருவடியின்மீதேறிக்கொண்டு எழுந்தருள்வதுண்டே; அப்படி எழுந்தருளும்போது, “எய்யச்சிதைந்தது இலங்கை” என்று சொல்லிப் பலர்

ஏத்திவணங்குவார்கள் ; அதாவது—இப்பெருமான் ஒரு அம்பு தொடுத்துவிட்ட மாத் திரத்திலே இலங்கை நீராகியொழிந்தது என்பார்கள். மற்றும் பலர் “மலங்க வரும் மழை காப்பான் உய்யப் பருவரைதாங்கி ஆவிரைகாத்தான்” என்று சொல்லி யேத்தி வணங்குவார்கள் ; அதாவது—1. “உண்ணாதுறங்காது ஒலி கடலையூடறுத்துப் பெண்ணுக்கையாப்புண்டு தாமுற்றபேது” என்னும்படி படாதபாடுகள் பட்டு இலங்கை செற்றது தன் மனைவிக்காகத்தானேயென்று சிலர் சொல்லிவிடக்கூடும் ; அப்படியன்றியே, வாயில்லாச்சீவன்களைக் காக்க வேண்டி மலையையெடுத்துக் கல்மாரிகாத்த மஹோபகாரண்காண்மின் என்பர் கள். இங்ஙனே பலர் பல குணங்களைச்சொல்லி யேத்தப்பெற்றுப் பெரிய திருவடியின்மீதேறி யெழுந்தருளு மென்பெருமான் ஆச்ரிதரக்ஷணர்த்தமாகப் பின்னாறு வணங்குஞ் சோதியாய்ப் பிரகாசிக்குமிடம் திருச்சித்ரகூடம் என்று ராயிற்று.

மூன்றாமடியில் “வையத்தேவரும்” என்பதே பாடம். அரும்பதவுரை காரர் “வையத்தேவரும்” என்று பாடங்கொண்டு நிலத்தேவர்களான பிரா மணர்களுண்டு பொருளுரைத்தது பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளத்திற்குப் பொருந்தாது ; ஓசையின்பமும் சிதையும்.

அணங்கெழுமாமலைபோலே = அணங்கெழுதலாவது தெய்வாவேசம் பெறுதல். 2. “காய்சினப்பறவையூர்ந்து பொன்மலையின் மீமிசைக்கார்முகில் போல்” என்றாற்போலே பொன்போல்மேனியான கருடன்மீது கரியதிருமால் வீற்றிருப்பது பொன்மலையினுச்சியில் காளமேகம் படிந்தாற்போன்றிருத்தலால் “மாமலைபோலே தெய்வப்புள்” என்றார். (சு)

ஆவரிவை செய்தறிவா ரஞ்சனமா மலைபோலே *
மேவுசினத் தடல்வேழம் வீழமுனிந்து * அழகாய்
காவிலமர் நெடுங்கண்ணார் கைதொழ வீதிவருவான் *
தேவர்வணங்கு தண்தில்லைச் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (எ)

மா அஞ்சனம் { “பெரிய கரிய மலை மலை போலே { போன்றதும்	முனிந்து இவை செய் தறிவார் ஆவர்	{ சீறியருளினது முதலிய இப்படிப்பட்ட அருந் தொழில்களைச் செய்தறி வார் (இக்கண்ணபிரான் தவிர) வேறுயாருமில்லை” (என்று சொல்லி)
மேவு சினம் { மிகுதியாகக்கொண்ட கோபத்தை யுடையதும்	அழகாய் காவிலமர் நெடு கண்ணார் கைதொழ	{ அழகிய நீலோற்பலம் போன்ற நீண்ட கண்களை யுடைய மாதர்கள் கை கூப்பித் தொழும்படியாக
அடல் { மிக்க வலிவை யுடையதுமான	வீதிவருவான்	{ (வடமதுரைத்) தெருவிலே கம்பீரமாக எழுந்தருளினவன்
வேழம் { (குவலயாபீடமென்னும் கம்ஸனது) யானை		
வீழ மாண்டொழியும்படி.		

தேவர் { மீத்யஸூரிகளும் வந்து
வணங்கு { வணங்கப்பெற்ற
தன் அழகிய

தில்லை சித்திர { தில்லைத்திருச்சித்திர
கூடத்து { கூடத்தில் ஸேவை
உள்ளான் { ஸாதிக்கின்றான்.

* * *—ஒருத்திமகனுய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனையொளித்து வளரத் தரிக்கலானாகித் திங்குநினைந்த கம்ஸனால் வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்து மதுரைக்கு வரவழைக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் அவனது அரண்மனை வாயிலிற்புகும்போது தன்னைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி விறுத்தப்பட்டிருந்த குலவயாபிடமென்னும் மதயானை சீறிவர, கண்ணபிரான் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தக்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகையும் உயிர்தொலைத்த வரலாறு மதுரைமாநகரம் முழுவதும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் பரவிவிடவே, அங்குநின்றும் கண்ணபிரான் மீண்டெழுந்தருளும்போது அந்நகரத்து இளமங்கையரெல்லாம் சாலகவாசல்களிலே வந்து நின்றுகொண்டு ‘இப்படிப்பட்ட அரியபெரிய வீரச்செயல் செய்ய மற்று ஆராலேனும் முடியுமோ? மலையையெதிர்த்த மஹாவீரனன்றோ இவன்!’ என்று புகழ்ந்து கைதொழுதார்கள்; அப்படி அவர்களால் துதித்துத் தொழப்பட்டவனாகி வீதியேற எழுந்தருளும்போதிருந்த அற்புதமான அழகைப் பிற்பட்டிள்ள நாமும் அதுபவிக்கலாம்படி சித்திரகூடத்திலே வந்து பொருந்தி ஸேவை ஸாதியா நின்றாளுன்னராயிற்று.

“என்று” என்றொருசொல் இரண்டாமடியில் வருவித்துக்கொள்ள வேணும்: “ஆவரிவை செய்தறிவாரென்று அழகாய காவிமலர் நெடுங்கண்ணார் கைதொழவீதிவருவான்.”

இவை என்ற பன்மையில்—வழியிடையே வண்ணனைக்கொன்றது, ஆயுதச்சாலையிலே புகுந்து வில்லைமுறித்தது, கடைசியாகக் கம்ஸனைக்கொன்றது முதலியனவும் விவக்ஷிதம். (எ)

பொங்கியமரி லோருகால் பொன்பெயரோனை வேருவ *
அங்கவ னாகமனைத்திட டாயிரந்தோ ளெழுந்தாட *
பைங்கணிரென் டெரிகான்ற நீண்டவெயிற் றெடுபேழ்வாய் *
சிங்கவருவின் வருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (அ)

ஒருகால் முன்பொருகாலத்தில்,
அமரில் போர்க்களத்தில்
பொன் } ஹிரண்யாஸூரன்
பெயரோன் }
வேருவ பயப்படும்படியாக
பொங்கி கிளர்ந்து

அங்கு அவ்விடத்திலே
அவன் ஆகம் { அவ்விராணியனது
உடம்பிலே
அனைத்திட்டு கைவைத்து

ஆயிரம் தோள் எழுந்து ஆட	{ (அவனைச்சித்திரவதம் பண்ணவேணுமென்கிற பதற்றத்தாலே) கைகள் பலமுகமாகப் பெருக்கமடைய,	நீண்ட எயிற்றொடு	{ நீண்டகோரப்பற்களையும்
எரி கான்ற இரண்டு பைங்கண்	{ நெருப்பை உமிழ்கின்ற பசுத்த இரண்டு திருக்கண்களையும்	பேழ் வாய் சிங்கம் உருவின் வருவான்	{ பெரிய வாயையுமுடைய நரலிம்ஹரூபியாய்க் காட்சித்தந்த பெருமான்

சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—பண்டொருகால் நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தூணில் தோன்றி இரணியன் மார்வைப் பிளந்தொழித்து, பயங்கரமான உருவத்துடனே காட்சித்தந்த பெருமான், அவ்விரணியன்போன்ற ஆஸுரப்ரகிருதிகளுக்குப் பயங்கரனாகவும் ப்ரஹ்மதாழ்வான் போன்ற பக்தசிகாமணிகளுக்கு ப்ரஸந்நமுகனாகவும் ஸேவைஸாதிக்ருமிடம் திருச்சித்திரகூடம் என்றராயிற்று.

பொன்பெயரோன்—வடமொழியில் ‘ஹிரண்யம்’ என்பதற்குப் ‘பொன்’ என்று பொருளாதலால் ஹிரண்யனென்னும் பெயருடைய அசுரனைப் பொன்பெயரோனென்கிறது: ஆகவே இது லக்ஷிதலக்ஷணை.

ஆயிரந்தோளெழுந்தாட—பரமபாகவத விரோதியான இரணியனைப் புடைப்பதிலே திருக்கைகளுக்குண்டான பதற்றத்தைப் பலமுகமாக்கி வருணித்தபடி. ‘கான்ற’ என்னும் பெயரெச்சத்தில், ‘கால்’ என்பது வினைப்பகுதி. (அ)

கருமுகில் போல்வதோர்மேனி கையனவாழியும் சங்கும் *
பெருவிறல் வானவர்குழ வேழுலகும் தொழுதேத்த *
ஒருமக ளாயர்மடந்தை யொருத்திநிலமகள் * மற்றைத்
திருமகளோடும் வருவான் சித்திரகூடத் துள்ளானே. (க)

கரு முகில் போல்வது ஓர் மேனி	{ காளமேகம்போன்று விலக்ஷணமான திருமேனியோடும்	ஏழ் உலகும் தொழுது ஏத்த	{ உலகத்திலுள்ளாரெல்லாரும் வணங்கித்துதிக்கவும் பெற்று,
கையன ஆழியும் சங்கும்	{ திருக்கைகளிலுள்ள திருவாழிதிருச்சங்குக் ளோடுங்கூடி,	ஒரு மகன் ஆயர் மடந்தை	{ விலக்ஷணமான நீளாதேவியோடும்
பெரு விறல் வானவர் குழி	{ மிக்க சக்தியையுடைய தேவர்கள் சுற்றிலும் சூழ்ந்து ஸேவிக்கவும்	ஒருத்தி நிலமகள்	{ ஒப்பற்ற பூமிப்பிராட்டியோடும்
		மற்றை திரு மகளோடும்	{ இன்னும் பூதேவியோடுங்கூடி
		வருவான் வருமவன்	

சித்திரகூடத்து உள்ளான்—.

* * *—கீழ் எட்டுப்பாசுரங்களிலும் விபவாவதாரப்படிக்களை அநுஸந்தித்துப் பேசினார்; இவ்வளவிலே சித்திரகூடத்தெம்பெருமான் ஆழ்வார் பக்கவிலே திருவுள்ளமுவந்து, ‘ஆழ்வீர்! நீர் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் வருவான்

வருவான் வருவான் என்று பேசிக்கொண்டு வருகிறீராகையாலே நம்முடைய புறப்பாடு காண்கையில் உமக்கு ஆவல் அதிகரித்திருப்பதாக அறிகின்றேன் ; உமக்காக நான் இன்று ஒரு புறப்பாடுகாட்டுகிறேன் ; கண்டுகளித்துக் கவிபாடும்' என்று சொல்லி நாச்சிமார்களுடனே பெரிய திருவோலக்கமாகப் புறப்பாடு கண்டருள, அதனை ஸேவித்து மகிழ்ந்து பேசுகிறதுபோலேயிருக்கிறது இப் பாசரம்.

திருமேனி காளமேகம் போன்றுள்ளது ; அதற்குப் பரபாகமாகத் திருக் கைகளிலே திருவாழி திருச்சங்குகள் ஜ்வலிக்கின்றன. இந்நிரலுள்ளிட்ட தேவர் குழாமெல்லாம் வந்து சுற்றிலும் சூழ்ந்துவருகின்றது. மற்றுமுள்ளாரும் தொழுது துதிக்கின்றனர். ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவி என்ற நாச்சிமார்க் குமவரும் விட்டுப்பிரியாதே கூடவே எழுந்தருளியிருக்கின்றனர் ; ஆகவிப்படிப் பட்ட விபவம் பொலியப் புறப்பட்டெழுந்தருளாநின்றான் சித்திரகூடத்தெம் பெருமானென்று கண்ணாக்கண்டு வாயாரப்பேசிரூராயிறு.

ஆய்மடந்தை=நப்பிண்ணைப்பிராட்டி ; இவள் கண்ணபிரானது மனைவி யரில் தலைமையுடையவள் : கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகள். இவளை மணஞ்செய்துகொள்ளாதற்காகவே, இவளது தந்தை கர்யாகஸ்கமாகக்குறித்தபடி யாவர்க்குமடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ண பிரான் ஏழு திருவருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவினான். இவள் திரு மாவின் தேவியருள் நீளாதேவியின் அம்சமெனப்படுதலால் நீளா என்ற சொல் லாலே இவளைக் குறிப்பது முண்டு : “நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடஸுப்பத் முத்போத்ய க்ருஷ்ணம்” இத்யாதி [திருப்பாவைத் தனியன்] காண்க (க)

தேனமர் பூம்பொழில்தில்லைச் சித்திரகூட மமர்ந்த

வானவர் தங்கள் பிரானை மங்கையர்கோன் மருவார் *

ஊனமர் வேல்கலிகன்றி யொண்டமி மொன்பதோடொன்றும் *

தானிவை கற்றுவல்லார்மேல் சாராதீலினைதானே. (ii)

தேன் அமர் { வண்டுக்கன்மொய்த்து அழகிய
பூ பொழில் { சோலைகளையுடைய

தில்லை { தில்லைத்
சித்திரகூடம் { திருச்சித்திரகூடத்திலே

அமர்ந்த { நித்யவாஸஞ்செய்தருள்கிற

வானவர் { தேவாதிதேவன்
தங்கள் { விஷயமாக,
பிரானை

மங்கையர் { திருமங்கையிலுள்ளார் க்குத்
கோன் { தலைவரும்

மருவார் ஊன் { எதிரிகளின் சரீரத்திலே
அமர் வேல் { பொருந்தித் தைக்கும்
வேற்படையை
யுடையவருமான

கலிகன்றி { திருமங்கையாழ்வார்
(அருளிச்செய்த)

ஒண் தமிழ் அழகிய தமிழினுலாகிய

இவை { இப்பத்துப்பாசரங்களையும்
ஒன்பதோடு { ஒன்றும்

கற்று வல்லார் { ஒதித்தேறினவர்களிடத்தில்
மேல்

தீ வினை சாரா பாவங்கள் கிடமாட்டா.

* * *—தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத் தெம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்த்தருளிய இப்பதிகத்தைப் பாரின்று பிறர்க்கும் பொருள் கூற வல்லமை பெறுமவர்கள் தீவினைகட்குப் பாத்திரமாகாமல் நல்லராய் வாழ்வரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (ஓ)

அடிவரவு:—வாட பேய் பண்டு வளை பருவம் எய்ய ஆவர் பொங்கி கருமுகில் தேனமர் ஒருகுறன்.

மூன்றாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றம்பத்து—நான்காந்திருமொழி.

ஒ னு கு ற ள ா ய் .

அவதாரிகை:—சீர்காழியென்று ப்ரலித்தமாக வழங்கப்பட்டுவரும் காழிச் சீராமவிண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியை மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி.

கீழ்த் திருச்சித்திரகூடத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது “தில்லைத் திருச்சித்திரகூடஞ்சென்று சேர்மின்களே” என்றார்; இப்போது “காழிச்சீராம விண்ணகரே சேர்மினீரே” என்கிறார்; மேலே (ஆறம்பத்தில்) “திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்” என்பர்; இப்படி பல திருப்பதிகளையும் எடுத்துரைத்துச் ‘சென்று சேருங்கள்—சென்று சேருங்கள்’ என்றால் எந்தத் திருப்பதியிற் சென்று சேர்வது? என்று ஒரு ஸ்வாமியை ஒருவர் கேட்க; ‘ஆழ்வார் திருவாயில் துழைந்து புறப்பட்ட திருப்பதிகளிலெல்லாம் நாம் துழைந்து புறப்படவேண்டியது ப்ராப்தம்’ என்று அதற்கு அவர் விடையருளினரென்று ப்ரலித்தம். 1. “பதியே பரவித்தொழுந்தொண்டர்” என்றும் 2. “உலகமேத்துங் கண்டியூரங்கம் மெப்பம் கச்சி பேர் மல்லையென்று மண்டினார்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானுகத்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் சென்று சென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி வாழவேணுமென்பது தாற்பரியம்.

இவ்வாழ்வார் திவ்யதேச யாத்திரையாக ஸபரிவாரராய் எழுந்தருளுமடைவிலே இந்தக் காழிச்சீராமவிண்ணகரத்தினருகே யெழுந்தருளுகையில்

வழக்கப்படி பரிஜனங்கள் இவர்முன்னே “ஐ நாலு கலிப்பெருமாள் வந்தார் !, பரவாதிமத்தகண்கண்டரவர் வந்தார் !” இத்தியாதி பல பிருதாவளிகளை எடுத்தெத்திக்கொண்டு செல்லாநிற்க, இவ்வூரிலுள்ள ஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரென்கிற சைவசம்பாசிரியருடைய அடியார்கள் வந்து ‘எங்கள் நாயனாருள்ள விடத்தே நீர் விருதுதிச் செல்லலாகாது’ என்று தடைசெய்ய, அதுகேட்டு ஆழ்வார் சம்பந்தருள்ளவிடத்தே சென்று அவரோடு வாதப் போர் செய்யத்தொடங்குகையில், நாயனார் ஆழ்வாரை நோக்கி ‘உமது கவித்திறத்தை யான் காணுமாறு முந்துறமுன்னம் ஒருபாடல்பாடும்’ என்று சொல்ல; உடனே ஆழ்வார் “ஒருகுறளாயிருநிலமுவடிமண்வேண்டி” என்று தொடங்கி இத்திருப்பதி விஷயமாகப் பதிகம்பாட, கேட்டு ஞானசம்பந்தர் மிக அநிசயித்து ‘உமக்கு இந்தவிருதுகள் யாவும் தகும் தகும்’ என்று சொல்லித் தமது வேலாயுதத்தை இவர்க்குத் திருமுன்காணிக்கையாக ஸமர்ப்பித்து நன்கு பஹுமானித்து உபசரித்து வழிபட்டு வழிவிட்டு மீண்டதாகப் பெரியோர் கூறும் இதிறாஸம் இங்கு அறியத்தக்கது.

எண்கீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

ஒருகுறளா யிருநில முவடிமண் வேண்டி
யுலகனைத்து மீரடியா லோக்கி * ஒன்றும்
தருகவேனா மாவலியைச் சிறையில் வைத்த
தாடாளன் தாளனைவீர் ! * தக்க கீர்த்தி
யருமறையின் திரள்நான்கும் வேள்வி யைந்து
மங்கங்க ளாவையாறு மிசைக ளோழும் *
தேருவில்மலி விழாவளமுஞ் சிறக்குங் காழிச்
சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(க)

ஒரு குறள் { விலகண வாமநரூபியாகி
ஆய் { (மஹாபலியிடஞ்சென்று)
இரு நிலம் { விசாலமான இந்த
பூமிக்குள்ளே
மூ அடி மண் { மூவடி நிலத்தைமாத்நிரம்
வேண்டி { யாசித்து
(அப்படியே அவன் தாரைவார்த்து
தத்தஞ்செய்தவாறே)
உலகு { கீழ்மேலுலகங்க
அனைத்தும் { எல்லாவற்றையும்
நர் அடியால் இரண்டடியாலே
ஒடுக்கி ஆக்கிரமித்து,

(மூன்றாமடியைவைக்க இடம்
காணாமையாலே)
ஒன்றும் தருக { ‘மற்றோடிவைப்புக்கு
என { உரியநிலத்தைக் கொடு’
என்றுசொல்லி
(அதற்கு அவன் தன்தலையைக்காட்டவே
அதில் மூன்றாமடியை வைத்து)
மாவலியை { அந்த மஹாபலியை
சிறையில் { (ப் பாதாளமாகிற)
வைத்த { சிறையிலேகொண்டு
வைத்த

ஐ ஆசகவி, மதுரகவி, சித்தகவி, விஸ்தாரகவி என்ற நால்வகையான கவித்திறங்களில் மிக்க வல்லமை பெற்றவரென்றபடி.

தாடாளன்	{ பெருமை பொருந்திய ஸர்வேச்வரனுடைய	அங்கங்கள்	{ வியாகரணம் முதலிய ஆறு அவை ஆறும் { அங்கங்களும்
தான்	{ திருவடிகளைச் சேரவேண்டி அணைவீர் { யிருக்குமவர்களே!,	இசைகள்	{ ஸப்தஸ்வரங்களும் எழும்
(நீங்கள் செய்யத்தக்கது என்னவென்றால்)		தெருவில்	{ வீதிநிறைந்த மலி விழா { உத்ஸவபவங்களும் வளமும் { (ஆகிய இவற்றாலே)
தக்க கீர்த்தி	{ தகுதியான	சிறக்கும்	சிறப்புப்பெற்ற
அரு	{ கீர்த்தியையுடைய	காழி	{ காழியென்னும் மறையின் { கேடத்திரத்திலுள்ள
திரள்	{ அரிய வேதங்களின்	சீராம	{ சீராம விண்ணகரமென்னுந்
நான்கும்	{ திரள்கள் நான்கும்	விண்ணகர்	{ திருப்பதியை
வேள்வி	{ பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும்	நீர் சேர்மின்	நீங்கள் சென்று சேருங்கள்.
ஐந்தும்			

* * *—இப்பாட்டில், ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து ஆறு ஏழு என்னும் எண்கள் அழகாக அமைந்திருத்தல் நோக்கத்தக்கது. இத்திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான் [மூலமூர்த்தி] உலகளந்த பெருமானாத லால் ஒருகுறளா யென்று தொடங்குகிறார்.

உலகளந்த வரலாறு வருமாறு:—ப்ரஹ்மாதன் தனக்கு வயதுசென்றபிறகு தன்னுடைய பகவத்தியானத்திற்கு இடையூறாயிருக்கிற ராஜ்ய பரிபாலனத்தைத் தனது பெளத்திராகுரிய பவியினிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தவஞ்செய்யப் போவதாகக்கருதி அந்த மாவலியை ஒருநாள் ஏகார்த்தத்தில் அழைத்து 'நான் வெகுகாலம் அரசாண்டு வந்தேன்; என்காலத்தில் ஒருவரும் அதர்மம் செய் யாதபடி நோக்கி வந்தேன்; ப்ரீஷிஷ்ணுவே முழுமுதற்கடவுள் என்கிற வலித்தார் தத்தை நான் உலகிற் பரவச்செய்து அனைவரையும் விஷ்ணுபக்தர்களாக்கி வந் தேன். இப்போது நான் கிழவனாய் விட்டபடியால் விதிப்படி தவஞ் செய்யப் போகின்றேன்; விஷ்ணுத்வேஷியாய் மாண்டுபோன உன் தந்தையை [விசேச னனை] ப்போலல்லாமல் நீ பரமவிஷ்ணு பக்தனாயிருந்து ராஜ்யமாளக்கடவை' என்று நன்மதிசூழிப் பட்டங்கட்டித் தான் இமயமலையேறித் தவஞ்செய்யச் சென்றான்.

பிறகு மாவலி அப்படியே சிலநாள் அரசாண்டுவந்து ஒரு நாள் மந்திரிகளை அழைத்து 'நான் சில நன்மைகளையடையத் தவஞ்செய்யச்செல்லவிரும்புகிறேன்; நான் மீண்டு வருமளவும் இந்த ராஜ்யத்தில் விஷ்ணுபக்தி வழுவாதபடி நோக்கி வாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டுத் தான் இமயமலையருகிற் போய் நான்முகக் கடவுளை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் பிரமன் ப்ரஸந்நனாய் வந்து காட்சிதந்து 'வரம்வேண்டிக்கொள்' என்ன, 'ஸ்வாமிந்! எனக்கு என் பாட்டனு ருபதேசித்த விஷ்ணுபக்தியும் தருமசிந்தையும் ஸத்யமும் எப்போதும் வழு வாதிருக்கவேணும்' என்றும் 'மூவுலகத்தையும் நான் வென்று வாழவேணும்' என்றும் இவை முதலான சிலவாங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்ட மாவலி

தனது ராஜதானியாகிய சோணிதபுரத்திற்கு வந்து சுக்கிராசாரியர் முதலிய ஆப்தர்களிடம் தான் பெற்றவரங்களைச் சொல்லி அவர்களுடன்கூட மகிழ்ச்சியடைந்து ராஜ்யத்தைச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு வந்து பலபல யாகங்களுக்கும் மற்றும் பலவிதமான தான தருமங்களையும் செய்துகொண்டு சுக்கிராசாரியரையும் ப்ரஸந்ராக்கி, தான் ஸகல லோகங்களையும் வெல்லத்தக்க விருடையனும்படி அவரிடத்திலும் ஆசீர்வாதம் பெற்று அதனால் செருக்குற்று ஒருவரையும் மதியாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

சிலநாள் கழிந்தபின் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் வென்று ஆளவேண்டுமெனக் கருதி சுக்கிராசாரியரை யழைத்து 'நீர் ப்ருஹஸ்பதியிடம் சென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லும்; அதாவது—ஒ ப்ருஹஸ்பதி! உமக்கு இந்திரனைப்போல் நானுமொரு சிஷ்யனே; எங்கள் குலத்தில் ஹிரண்யகசிபு ஆண்டுவந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பின்பு ஒருவரும் ஆளத்தக்க பலசாலிகளாகப் பிறவாமையால் இந்திரன் பிடித்துக்கொண்டான்; இப்போது அதனை ஆளுகைக்கு எனக்கு வல்லமையுண்டு; ஆகையால் இப்போது அதை எனக்கு விட்டுவிடவேண்டியது; இல்லையாகில் போர் செய்யவேண்டியது; இதற்கு இந்திரன் என்ன சொல்லுகிறானோ அதை உணர்ந்து சொல்லும்' என்று சொல்லியனுப்பினான். சுக்கிரனால் இதுகேட்ட ப்ருஹஸ்பதியும் இந்திரனோடு ஆலோசித்து ஒருமாதத்திற்குள் விடையளிப்பதாகச் சொல்லி சுக்கிரனை அனுப்பிட்டார். பிறகு இந்திரன் ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ருஹஸ்பதியையுங் கூட்டிக்கொண்டு பிரமனிடஞ் சென்று செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட நான்முகன் 'வரங்கொடுப்பதற்கு மாதிரமே எனக்கு அதிகாரமுள்ளது; கொடுத்த வரத்தினால் கெடுதி நேரிடுங் காலத்தில் வேறொரு உபாயத்தினால் அதை மாற்ற எனக்கு வல்லமை இல்லை' என்ன, பிறகு சிவனிடஞ் சென்றுமுறையிட, அச்சிவபிரானும் 'பிரமன் தந்த வரத்தை நான் அழிக்கவல்லேன்ல்லேன்; விஷ்ணுவிடஞ்சென்று முறையிடுதல் நன்று' என்று சொல்லிவிட, அவர்கள் விஷ்ணு பக்கலில் வந்து சொல்லிக்கொள்ள, அதற்கு விஷ்ணு 'ஒ ப்ருஹஸ்பதே! மாவலி எனக்குச் சிறந்த பக்தன், மிக்க தருமசிந்தையுள்ளவன், திடீரென்று அவனை நான் ஒன்றுஞ் செய்யலாகாது; தக்க உபாயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து சிறிதுகாலம் கழியுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்.

முன்பு சுக்கிரனிடம் ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருந்த ஒருமாத அவதி கடந்துவிட, ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்றும் ஒரு சமாசாரமும் வரக்காணாமையால் மாவலி தன் படைகளை யெடுத்துவிட்டு ஜய்பேரி முழங்கப்பறப்பட்டு இந்திரனோடு போர்புரிவதென்று ஸ்வர்க்கஞ்சென்று அங்கு ஒருவரையும் காணாமல் அங்குள்ள சிங்காசனத்தின்மீது தான் ஏறி விற்றிருந்து இந்திரனைப்போல் மூன்று உலகங்களையும் ஆண்டுவந்தான். அப்போது மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள ஸகல பிராணிகளும் விஷ்ணுபக்தராயினர், தருமம் குறையற நடைபெற்று வந்தது.

ஒருநாள் ப்ருஹஸ்பதி மாவலியிடம் வந்து ‘அரசனே! நீர் சுக்கிரனை வைத்துக்கொண்டு அரசுபுரியும்; நான் தவஞ்செய்யப்போகிறேன்’ என்ன, அதற்கு மாவலி ‘இந்திரனாக வருபவர்கட்கெல்லாம் உம்மைப் புரோஹிதராக ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு நியமித்திருக்கிறாராகையால் இவ்விடம் விட்டு நீர் போக லாகாது’ என்ன, அதற்கு அவர் ‘நூறு அச்வமேதயாகஞ் செய்து எவனொரு வன் இந்திரபட்டத்திற்கு வருகிறானோ அவனுக்கு நான் புரோஹிதனும்படி விஷ்ணு நியமனமேயன்றி, கிரமமாக இருந்த இந்திரனை அச்சமுறுத்தித் தூரத்தி விட்டு இந்த ஸ்தானத்திற்கு அநீதியாக வந்திருக்கிற உமக்கு நான் புரோஹித னாகமாட்டேன்’ என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கச்யபருடைய ஆச்ரமத் திற்கு வந்து அவருடைய தருமபத்தினியாகிய அத்தி தேவியிடத்தில் இந்திர னுடைய துக்கச்செய்திகளை யுரைக்க, அவள் கேட்டு மனம் பொருமல் அழுது கொண்டு தன் புத்திரனாகிய இந்திரனுக்கு நன்மைகள் உண்டாகும்படி விஷ்ணு விடம் பிரார்த்திக்கவிரும்பி பகவானைத் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரஸந்ர ரான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அத்தியின் முன்னே வந்து ஸேவைஸாதித்து அவரு டைய கோரிக்கையை அறிந்துகொண்டு ‘அம்மா! நான் உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து இந்திரனுடைய துயரத்தைப் போக்குகிறேன்’ என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்து மறைந்துவிட்டார்.

பிறகு சிறிது காலங்கழிந்தபின் அத்தி கர்ப்பந்தரித்து வாமனனைப் பெற்ற னள். கச்யபர் அப்புதல்வனுக்கு ப்ராஹ்மணஸம்ஸ்காரங்களையெல்லாம் கிரம மாகச் செய்வித்தார். வாமனனும் தபஸ்வியாக இருந்துவந்தான். அக் காலத்தில் மாவலி நரமதார்தியின் கரையில் வைஷ்ணவயாகஞ் செய்யமுயன்று யாகத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் இவ்வாமனன் ‘இந்திரனுக்கு நாம் உதவிசெய்ய இதுவே தக்க ஸமயம்’ என்றெண்ணி அங்கிருந்து புறப்பட்டு மாவலியின் யாகசாலைக்குச் சென்றார். பரமவிலக்ஷணமான திருக்கோலத்தைக் கண்ட மாவலி பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு வாமனனை உபசாரபூர்வமாக ஆஸனத் தில் இருத்தி வந்த காரியத்தை விரயத்துடன் விசாரிக்க, வாமனன் ‘ஓ மன்ன வனே! நான் தவஞ்செய்ய விரும்புகிறேன்; பிறருடைய நிலத்திலிருந்து தவஞ் செய்தால் பயனில்லையாகையால் எனக்கு அறுதியாக என் காலால் மூவடிமண் தரவேண்டும்’ என்ன, அதுகொடுப்பதற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்ரம னை ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன் இசைவின்படியே அவன் முடியிற் காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன்—என்பதாம்.

இரண்டாமடியில் ‘என்னு’ என்கிற செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிறந்த காலவினையெச்சம் ‘என’ என்று தொக்கியிருக்கிறது; ‘என்று சொல்லி’ என் பது பொருள். தாடாளன்—பெருமை பொருந்தியவன், முயற்சியுள் ளவன். இத்தலம் தாடாளன் ஸந்நிதி என வழங்கப்படுதலு முண்டு.

தக்கீர்த்தியருமறையின் திரள்நான்கும்=வேதங்கள் : ஆதியுமந்தமுமில்லாதவை யென்றும், ஒரு புருஷனாற் செய்யப்படாமல் ஸ்வயம் வ்யக்த மென்றும் எவ்வகைக் குற்றமு மற்றவை யென்றும் சொல்லத்தக்க கீர்த்தியை யுடையன. மூலம் அதிகரிப்பதற்கும் அர்த்தம் அறிந்து கொள்வதற்கும் வெகு அருமை யுள்ளதுபற்றி அருமறை என்றது. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் சாகாபேதங்கள் பலவுள்ளதனால் மறையின் திரள் என்றது.

வேள்வியையும்=ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் தேவயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் பித்ருயஜ்ஞம் மதுஷ்யயஜ்ஞம் என்பன பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள். ப்ரம்மயஜ்ஞமாவது— ‘ப்ரஹ்மயஜ்ஞ ப்ரச்சம்’ என்று தினப்படியாக வேதத்தில் ஒவ்வொரு ப்ரச்சம் ஓதுவது. தேவயஜ்ஞமாவது—அக்னிஹோத்ரம் செய்வது. பூதயஜ்ஞ மென்பது—பிராணிகட்கு பலியிடுவது. பித்ருயஜ்ஞ மென்பது பித்ருக்களை யுத் தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது. மதுஷ்யயஜ்ஞ மென்பது விருந்தாளிகட்கு உணவுமுதலியன கொடுப்பது. ஆகவிவை பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்க ளெனப்படும்.

அங்கங்களவையாறும்=“ ஸீக்ஷா வ்யாக்ஷணம் மஹேஷா நிரூபகம் ஜெஹிஷ்டயா | கஸுஸ்யேதி ஷடஹாநி வெஷஸ்யாஹுஷீநீஷிணஃ || ” என்கிறபடியே சீகக்ஷ வியாக்ஷணம் சந்தஸ் நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என வேதாங்கங்கள் ஆறு. அச்சுக்கள் ஹல்லுக்கள் என்னும் அக்ஷரங்களை உச்சரிக்கவேண்டிய முறைகளும் அவை ஒன்றோடொன்று சேரவேண்டும் முறைகளும் சீகக்ஷயில் சொல்லப்படும். ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயங்களின் பாகுபாடும், அவற்றின் அர்த்த விவேகமும் வியாக்ஷணத்திலும் நிருக்தத்திலும் நிர்ணயிக்கப்படும். காயத்ரீ த்ரிஷ்டிப் ஜகதீ இத்யாதியான சந்தோ பேதங்கள் சந்தஸ்வரில் கூறப்படும். வேதோக்த கருமங்களைக் காலமறிந்து அநுஷ்டிக்க வேண்டுகையாலே அக்காலங் களை யறிவிக்கும் ஜ்யோதிஷம். ஆஸ்வலாயநர் ஆபஸ்தம்பர் முதலிய மஹர்ஷி களால் செய்யப்பட்ட கல்பங்களில் வைதிக கருமங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டிய முறைமைகள் விளக்கப்படும். இப்படிப்பட்ட ஆறு அங்கங்களின் பாடப்ர வசநங்கள் சீர்காழியில் நிகழ்கின்றனவாம். நிஷாதம், ரிஷபம், கார்தாரம், ஷட்ஜம், மத்யமம், தைவதம், பஞ்சமம் என்று ஸ்வரங்கள் ஏழாம். “நிஷா டஷடஃ ஷமாநார ஷஷ்டயூரெயெவதாஃ | வஹஸ்யேத்யூரீஸவ தஜீகணொ ள்விதாஃ ஸாராஃ.” என்ற அமரகோசம் காண்க. கார்தர்வ சாஸ்தரத்தில் வல்லவர் களும் இத்தலத்தில் பலருண்டு என்றபடி அன்றியே ; “ஷஜம் ரளதி ரியபு ரஸூ மாவொ நடினி உஷடஃ | சுஜாலிகள உ மாநாரம் குளஹொ நடிநி ரியூரி || வுஷாஸாயாரணகாவெ கொகிஷொ ரௌதி வஹஸி | சுஸூஸூயெவதம் ரளதி நிஷாடி ரளதி கௌரஃ.” [மயிலின் கூவுதல் ஷட்ஜஸ்வரம், மாடுகளின் கூவுதல் ரிஷபஸ்வரம், ஆடுகளின் கூவுதல் கார்தார ஸ்வரம், அன்றிற் பறவையின் கூவுதல் மத்யமஸ்வரம், குயிலின் கூவுதல்

பஞ்சமஸ்வரம் குதிரையின் கணைத்தல் தைவதஸ்வரம், யானையின் முழக்கம் நிஷாதஸ்வரம்] என்று நாரதர் சொல்லியிருக்கையாலே, மேற்சொன்ன பசுபகநிகளின் இனிமையான ஒலிகள் மலிந்திருக்கும்படியைச் சொன்னவாறுமாம். (க)

நான்முகனுள் மிகைத்தருக்கை யிருக்கு வாய்மை

நலமிகுசீ ருரோமசனூல் நலிற்றி * நக்க

ணான்முகமார் தலையோட்டே ணைழித்த வெந்தை

யொளிமலர்ச் சேவடி யணைவீர்! * உழுசேயோடச்

கூன்முகமார் வளையனாவா யுருத்த முத்தைத்

தொல்குருகு சினையெனச் சூழ்ந்தியங்க * எங்கும்

தேன்முகமார் கமலவயல் சேல்பாய் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(உ)

நான்முகன் பிரமனுக்கு

நான் மிகை { ஆயுள் மிகுதியின
தருக்கை { லுண்டான கர்வத்தை,

இருக்கு { வேதாத்தயநிஷ்டனும்
வாய்மை நலம் { நற்குணங்களமைந்தவனு
மிகு சீர் { மான ரோமச மஹர்ஷியி
உரோமசனூல் { னூல் போக்கடித்தவ
நலிற்றி { னாயும்,

நக்கன் { திகம்பரச்சாமியான
ருத்ரன்

ஊன். முகம் { மாமிசம் முதலியவை
ஆர் { தங்கியிருந்த

தலை ஓடி கபாலத்தைக்கொண்டு

ஊண் பிச்சையெடுத்தலை

ஒழித்த தவிர்த்தவனாயுமுள்ள

எந்தை எம்பெருமானுடைய

ஒளி அழகு பொருந்திய

மலர் சேவடி திருவடித்தாமரைகளை

அணைவீர் { அணுகவேணுமென்றிருக்கு
மன்பர்களே!,

(நீங்கள் செய்யவேண்டியதாவது,)

உழு சே ஓட { உழுகிற எருதுகள் (வயல்
களிலே) ஓடிவதனால்,

கூல் முகம் { பிரஸவிக்குந்தருணத்தி
ஆர் வளை { லிருந்த சங்குகள்
அளவாய் { வங்குகளிலே ஈன்ற
உருத்த முத்தை { முத்துக்களை

தொல் குருகு பெரிய கொக்குகளானவை

சினை என { (தங்களுடைய) முட்டை
யென்று (மயங்கி)

சூழ்ந்து { (அந்த முத்துக்களைச்) சுற்றி
இயங்க { ஸஞ்சரியாகிற்கப்
பெற்றதும்

எங்கும் எல்லாவிடங்களிலும்

தேன் முகம் { தேனெழுருகின்ற முகம்
ஆர் கமலம் { பொருந்திய தாமரைகளை
யுடையதும்

சேல் பாய் { மீன்கள் துள்ளிக்குதிக்கப்
பெற்றதுமான

வயல் கழனிசையுடைய

காழி.....:சேர்மின்—.

* * *—மற்றெல்லாருடைய ஆயுளைக் காட்டிலும் நான்முகக் கடவுளின் ஆயுள் நீண்டதென்பது ப்ரவரித்தம். இதனால் அவன் மிக்க அஹங்காரங் கொண்டிருந்தான்: 'சிரஞ்சீவிகளில் நமக்கு, மேற்பட்டாரில்லை' என்று செருக்குக் கொண்டிருந்த அந்த நான்முகனுடைய கர்வத்தை எம்பெருமான் ரோமச ரென்னும் ஒரு மஹர்ஷியினால் தொலைத்திட்டன நென்கிறது முதலடியில்.

இவ்வரலாற்றின் விவரணம் இதிஹாஸ புராணங்களில் ஆனமட்டும் ஆராய்ந்து பார்த்தும் அகப்படப் பெற்றிலோம். இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—“ரோமச பகவான், ப்ரஹ்மாக்க ளென்று சிலர் நீர்க்குமிழிபோலே தோற்றுவது மறைவதாய்ப் போகக்கடவது எத்தனைபேர்! என்றாறுயிற்று. சதுர்முகனுடைய ஆயுஸ்ஸின் மிகுதியா லுண்டான துர்மாதத்தை, வேதங்களையுச்சரியா நிற்பாலும் ஆசார ப்ராதாந் யத்தால் வந்த ஏற்றத்தையுடையனான ரோமச பகவானுலே.....தவிர்த்து” என்றிவ்வளவே யுள்ளது. இக்கதையைப் பலர் பலவாறாகச் சொல்லக் கேட் டிருக்கிறோம். ரோமசரென்பவர் சரீரமுழுவதும் (கரடிபோல்) அடர்ந்த மயிர் களையுடைய ஒரு மாமுனிவர். இவர் நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்து எம்பெரு மானைச் சிந்தனை செய்யவேணுமென்று குதாஹல முடையராய், தீர்க்காயுல் பெறுவதற்காக ஒரு புண்ய நதிக்கரையிலிருந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருக் கையில் அளவு கடந்த ஆரத்தங்கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவர் முன்னே வந்து ஸேவைத்தருளி ‘உம்முடைய விருப்பத்தைக் கூசாதே வேண்டிக்கொள் ளும்’ என்று சோதிவாய்திறர் தருளிச்செய்ய, மாமுனிவரும் ‘இவ்வுடம் போடே உன்னை வெகுகாலம் வழிபடவேணுமென்று பேராசை கொண்டிருக் கிறேன் நான்; அனேகமாயிரம் ப்ரஹ்மாக்களுடைய ஆயுளை என்னொருவனுக்குக் கல்பித்தருளினால் மஹாப்ரஸாதமாகும்’ என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ் செய், எம்பெருமான் அப்படியே திருவுள்ளமுவந்து “மாமுனிவரே! ப்ரஹ் மானினுடைய ஆயுளின் அவதி உமக்குக் தெரிந்ததே; ஒரு ப்ரஹ்மா காலஞ் சென்றால் உம்முடைய உடம்பினின்றும் ஒரு ரோமம் இற்று விழக்கடவது; இப்படி ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாவின் முடிவிலும் ஒவ்வொரு மயிராக இற்றுவந்து ‘இனி உம்முடைய உடம்பில் ஒரு ரோமமும் இல்லை’ என்று சொல்லத்தக்க நிலைமை நேருமளவும் நீர் ஜீவித்திருக்கக் கடவீர்” என்று வரத்தந்தருளி மறைந் திட்டனன்—என்பதாக இக்கதை பின் விவரணம் அஸ்மதாசார்யரான அழகிய மணவாளச் சீயர் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. இதிஹாஸ புராணங்களி லிருந்து இதற்கு ஆகரம் கண்டு கூறுமவர்கட்கு எற்றைக்கும் கைம்மாறும் என் தலையே. பலகோடி ஹாயிரம் ப்ரஹ்மாக்களின் ஆயுளை ரோமச மஹர்ஷிக்கு வரங்கொடுத்த பெருமானென்று முதலடியாற் சொல்லிற்றாயிற்று.

“மிகத்தருக்கை” என்று பலர் பாட மோதுவரேனும் அது ஒவ்வாது; “மிகைத்தருக்கை” என்றே ஓதுக. மிகையாவது ஆதிக்கம்; அதனுண் டான தருக்கு—செருக்கு. இருக்குவாய்மை—‘ஐக்’ என்ற வடசொல் இருக்கு எனத்திரிந்தது; இச்சொல்—வேதங்களுக்குப் பொதுப்பெயராகவும் ஒருவேதத் துக்குச் சிறப்புப்பெயராகவும் வழங்கும். வாய்மை—உச்சரித்தல். “நவிறி” என்னும் வினையெச்சத்திற்கு—‘போக்கடித்து’ என்று பொருள் கொள்ள வேண்டியிருத்தலால் ‘நவிற்த்தி’ என்பது நவிற்ப்பெயை மருவியிருப்பதாகக்

கொள்ளலாம். நவீழ்த்தல்—அவித்தல். இனி, “உரோமசனா லவித்து” என்றே பாடமிருந்திருக்கு மென்பர் சிலர்.

[நக்கன் இத்யாதி.] ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனா யிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கள்ளி யெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் இதற்கென்ன செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் ‘இப்பாவந் தொலைப்பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்; என்னைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்’ என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பொருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் ‘அக்ஷயம்’ என்று பிசுக்கூயிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டகன்றது—என்ற வரலாறு அறிக.

‘நக்கம்’ என்ற வடசொல் நக்கனெனத் திரிந்தது; ஆடையில்லாதவனென்று பொருள்: சிவனது நாமங்களில் ஒன்று. [ஊன் முகம் ஆர்.] ‘முகம்’ என்றது வடசொல் விகாரம்: ‘முதலியவை’ என்று பொருள். ரக்தம் முதலியவற்றைக்கொள்க.

இத்தலத்தின் நிலநிலைமை பின்னடிகளில் வருணிக்கப்படுகின்றது: வயல்களிலே, கருப்பங்கொண்டுள்ள சங்குகள் ப்ரஸவிக்க விருக்கையில், அங்கு, உழுகிற எருதுகள் குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓட, அவ்வதிர்ச்சியினால் அந்தச்சங்குகள் முத்துக்களைப் ப்ரஸவித்தன: வெள்ளைவெள்ளை வென்றிருக்கிற அவற்றைக் கொக்குகள் கண்டு அவற்றைத் தம்முடைய முட்டையாகப் ப்ரமித்து அந்த முத்துக்களைச் சுற்றிப் பறந்து கொண்டிருக்கின்றனவாம்.

அஜை—புற்று; வாய்—ஏழனுருபு. (உ)

வையணைந்த நுதிக்கோட்டு வராக மொன்றும்

மண்ணெல்லா மிடந்தேத்து மதங்கள் செய்து*

நெய்யணைந்த திகிரியினால் வாணன் திண்டோள்

நேர்ந்தவன் தாளனை கிற்பீர்! * நெய்தலோடு

மையணைந்த குவளைகள்தம் கண்க ளேன்றும்

மலர்க்குமுதம் வாயென்றும் கடைசி மார்கள் *

செய்யணைந்து களைகளையா தேறுங் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(ந.)

வை அணைந்த { கூர்மை பொருந்திய
நுதி { முனையையுடைய

கோடு கோரப்பற்களையுடைத்தான்

வராகம் { விலகண்ண வராஹரூபியாகி
ஒன்று ஆய் {

மண் எல்லாம் பூமி முழுவதையும்

இடந்து { அண்டபித்தியில்லின்றும்
ஒட்டுவிடுவித்து

எடுத்தன { (கோட்டு துனியில்)
எந்திக்கொண்டுவந்து

மதங்கள் { செருக்கு விளங்கும் வியாபா
செய்து { ரங்களைச் செய்தவனையும்,

வாணன் திண் { பாணஸூரனுடைய
தோள் { திடமான புஜங்களை

நெய் அணைந்த { கூர்மை பொருந்திய
திசிரியினால் { திருவாழியினால்
நேர்ந்தவன் { அறுத்தவனையுமுள்ள
பெருமானுடைய

தான் திருவடிகளை

அணைகிற்பீர் { சேர விரும்பியிருக்கு
மன்பர்களே !,—

கடைசிமார்கள் பள்ளச்சிகள்

செய் { (களை பறிப்பதாகக்)
அணைந்து { கழனியிலே இழிந்து,

நெய்தலோடு நெய்தல் மலரையும்

மை அணைந்த { கருமை நிறம் மிக்க
குவளைகள் { குவளை மலரையும்

தம் கண்கள் { தங்களுடைய கண்களாகவும்
என்றும் {

குமுதம் மலர் சிவந்த ஆம்பல் மலரை

தம் வாய் { தங்களுடைய வாயாகவும்
என்றும் { ப்ரமித்து

களை களையாது களை பறியாமலே

ஏறும் { வெறுமனே கரையேறு
மிடமான

காழி.....சேர்மின்—.

* * *—வராஹரூபியாகி ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை உத்தரித்தவனும் வாணனையிரந்தோள் துணித்தவனுமான பெருமானுடைய திருவடிகளிற்சென்று சேரவேனுமானால் காழிச்சீராமவிண்ணகரம் சேர்வதே நன்று.

வாணன்திண்டோள்நேர்ந்த வரலாறு:—பலிச்சக்கரவர்த்தியின் சந்ததியிற் பிறந்தவனுன பாணஸூரன் ஒருகாலத்தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளந்தட்ட, சிவபெருமான் அருள் கூர்ந்து அவனுக்கு ஆயிரம் கைகளையும் நெருப்பு மதிளையும் அளவிற்றத் வலி மையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரிவாரங்களோடு அவன் மாளிகை வாசலில் காவல் செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையும் தந்தருளினன். அந்தப் பாணஸூரனுடைய பெண்ணாகிய உஷை யென்பவள் ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிக்க ஆசை பற்றியவளாய், தனது உயிர்த்தோழியான சித்ர லேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தன் என்றறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியையே வேண்ட, அவன் தன் யோகவீத்யை மஹிமையினால் த்வார கைக்குச் சென்று அநிருத்தாழ்வானைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அறுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலா ளராலறிந்த பாணஸூரன் தன் ஸேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயையி

ஹம் பொருது நாகாஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது நாரத மஹாமுனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பெரிய திருவடி யை நினைத்தருளி உடனே வந்து நின்ற அக்கருடாழ்வானது தோளின் மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானாரோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணித புரத்துக்கு எழுந்தருளும்போதே அப்பட்டணத்தின் ஸமீபத்தில் காவல் செய்துகொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களை யெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவனால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமூன் ளதாய்வந்து பாணனைக்காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தை யுண்டாக்கி இதன் சக்தியினாலே அதனைத் தூரத்திவிட்டபின்பு, சிவனுடைய அதுசரராய்ப் பாணசுரனுடைய கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்ரிதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து பாணஸூரனோடு போர் செய்யத் தொடங்க, அவனுக்குப் பக்க பலமாகச் சிவனும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ஞம் பணஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ் செய்யாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்துபோம்படி செய்து ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் உங்காரங்களால் ஒறுத்து ஒட்டி, பின்னர் அனேகமாயிரம் ஸூர்யர் கட்டு ஸமானமான ஸுதர்சனமென்கிற தனது திருவாழியாழ்வானை யெடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரத் தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிர மொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உபிரோடும் விட்டருளி [‘தேவதார்தர பஜநம் பண்ணுவார்க்கு இதுவே கைகண்ட பலன்’ என்று பிரகாசப்படுத்தி] பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தனுக்கு உஷையைச் சிறப்பாக மணம் புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டு வந்தனன் கண்ணபிரான்—என்பதாம்.

[நெய்தலோடு இத்யாதி.] இத்தலத்தில் வாழ்கின்ற கடைச்சாதிப் பெண்களும் அழகிற் சிறந்துள்ளாரென்பதை ஒரு சமத்காரம் பொலியப் பேசுகின்றார். கடைசிமார்கள்—உழவுத் தொழில் செய்யும் ஈனசாதி மாதர். கழனிகளில் பயிர்களினிடையே நெய்தல், குவளை, குமுதம் முதலியன உண்டாவது வழக்கம்; அவற்றால் பயிரின் வளர்ச்சி குறைபடுமாதலால் அவற்றைக் களை பறிப்பதும் வழக்கம். அங்ஙனமே களை பறிப்பதாகக் கழனிகளில் இழிந்த இழிகுல மகளிர் அந்த நெய்தல் மலர்களையும் குவளை மலர்களையும் தங்களுடைய கண்களாகவே பாவித்தும், குமுதமலர்களைத் தங்கள் வாயாகவே பாவித்தும் ‘நம்முடைய அவயவங்களையேயோ நாம் பறித்தெறிவது!; இஃது என்ன காரியம்!’ என்று கையொழிந்து களை பறியாமலே வெளியேறுகின்றாராம், மயக்கவணி,

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் [3-5-3.] “தம்மைச் சரணென்ற தம்பாவைய ரைப் புனம் மேய்கின்ற மானினம் காண்மினென்று, கொம்மைப் புயக்குன்றர் சிலை குனிக்குங் கோவர்த்தனம்” என்ற பாசுரத்தின் தாற்பரியசைலியும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. கோவர்த்தனகிரியில் வாழுங் குறத்திகள் மானேய்மடநோக் கிகள் என்பதைப் பெறுவிக் கினைத்த பெரியாழ்வார் ஒரு வர்ணனை பண்ணி னதுபோல இவ்வாழ்வாரும் இப்பாட்டில் இந்த வர்ணனை வைத்தாரென்க. கடைசிமார்களின் அழகே இப்படி யிருக்குமாயின், குலமாதர்களின் அழகு சொல்லவேணுமோ என்று கைமுதிகநயாயந்தோற்றக் கடைசிமார்களைக் கூறிய வாறு. ஆடவர்களின் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வருணித்தல்போல, மடவார் களின் அவயவ ஸௌந்தரியத்தை வருணித்தலும் நகர்க்குச் சிறப்புக் கூறுதலிற் சேர்ந்ததாமென்பது உணரத்தக்கது ; “ஒப்பவரில்லா மாதர்கள் வாழும் மாட மாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணி” என்றாரிறே கீழும்.

வை—கூர்மை. “மதங்கள்செய்து” என்றவிடத்து “வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போல் எங்கும், கானத்து மேய்ந்து களித்து விளையாடி, ஏனத்தரு வாய்” என்ற பெரியாழ்வார் பாசுரம் அநுஸந்திக்க. (ஈ)

பஞ்சியமேல் லடிப்பின்னை திறத்து முன்னாள்

பாய்விடைக ளேழடர்த்துப் பொன்னன் பைம்பூண் *

நெஞ்சிடந்து குருதியு கவுகிர்வே லாண்ட

நின்மலன் தாளனை கிற்பீர் ! * நீலமாலைத்

தஞ்சுடைய விருள்தழைப்பத் தரள மாங்கே

தண்மதியின் நிலாக்காட்டப் பவளந் தன்னால் *

சேஞ்சுடர் வெயில்விரிக்கு மழகார் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(சு)

முன் நான் முற்காலத்தில்

பஞ்சிய மெல் { பஞ்சுபோன்று மிருதுவான
அடி { திருவடிகளையுடைய

பின்னை { நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக,
திறத்து {

பாய் { மேல்விழுந்து நலியுமியல்
விடைகள் { வுடைய ரிஷபங்களேழை
ஏழ் அடர்த்து { யும்வலியடக்கினவனாயும்

பொன்னன் இரணியாசுரனுடைய

பை பூண் { அழகிய ஆபரணங்க ளணிந்
நெஞ்சு { துள்ள மார்வை

இடந்து பிளந்து

குருதி உக ரத்தம் பீறிப்புறப்படும்படி

உகிர் வேல் { நகங்களையே வேலாயுதமாகக்
ஆண்ட { கொண்டு வியாபரித்தவ
னாயுமுள்ள

நின்மலன் பரிசுத்த பரமாத்மாவின் து

தான் திருவடிகளை

அனைகிற்பீர் சோவிரும்புமன்பர்களே !

நீலம் { (மாடங்களிற் பதித்த)
நீல ரத்தங்கள்

மாலை தஞ்சு { அந்திப்பொழுதை ஆகார
உடைய { மாகவுடைய இருட்டை
இருள் { அதிகப்படுத்தவும்
தழைப்ப

ஆங்கே	{ அவற்றின் நடுவே யழுத்தின	சுடர் செம்	{ (உதயகாலத்து)
தாளம்	{ முத்துக்கள்	வெயில்	{ ஸூரியனுடைய சிவந்த
தண் மதியின்	{ குளிர்ந்த சந்திரானது	விரிக்கும்	{ காந்தியைப் பரப்பவும்
நிலா காட்ட	{ நிலாவைக் காட்டவும்		{ பெற்று
பவளம்	{ (இடையிடையே அழுத்தப்	அழகு ஆர்	அழகு பொருந்தியுள்ள
தன்னால்	{ பட்ட) பவழங்களாலே	காழி.....சேர்மின்—.	

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்வதற்காக ஏழ் விடைகள் செற்றவனும் இரணியன் மார்பைப் பிளந்தொழித்தவனுமான பெருமானது திருவடிகளைச் சேரவேணுமாகில், காழிச்சீராம விண்ணகரஞ் சேர்வது தவிர வேறு புகலில்லை யென்கிறார்.

இரணியன் தன்னை மஹாப்ரபுவாகவும் ஸர்வேச்வரனாகவும் நினைத்திருந்த தற்கேற்பப் பல ஆபரணங்களணிந்திருந்ததனால் “பொன்னன்னபைம்பூண் நெஞ்சு” என்றார். இரணியன் தான் வரம் பெறும்போது ‘அஸ்தர் சஸ்தரங்க ளொன்றினாலும் நான் சாகக்கூடாது’ என்று வரம் பெற்றிருந்தனனானதால் அந்த வரம் பழுதுபடாமெக்காக எம்பெருமான் தனது திருக்கை நகங்களைக் கொண்டே வேலாயுதம் செய்யுங்காரியத்தைச் செய்தனனானதால் ‘உகிரீ வேலாண்ட’ என்றார். நின்மலன்—குற்றமற்றவன்; இவையெல்லாம் ஆசிரி தர்களை வாழ்த்திக் செய்த காரியமாகையாலே குணமேயாமென்க.

[நீலமாலை யித்யாதி.] இத்தலத்தில் திருமாளிகைகளெல்லாம் நவமணிக ளிழைக்கப் பெற்றுள்ளவை யென்பதை ஒரு வர்ணனையாக வெளிப்படுத்து கிறார்; சேராச் சேர்த்தியாயிருக்கிறதென்கிறார்;—இருள், சந்திரன், ஸூரியன் என்னும் இம்மூன்று வஸ்துக்களும் ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்படாமலே வேறு வேறு காலங்களிலும் வேறு வேறு தேசங்களிலும் இருக்கக்கூடியவை என்பது ப்ரவரித்தமானதே; இத்தலத்திலோவென்னில் இம்மூன்றும் கூடி வாழ்கின்றனவென்று சமஸ்காரமாக வருணிக்கிறார். அதாவது—நீலமணிகள் முத்துக்கள் பவழங்கள் இவை அங்குள்ள திருமாளிகைகளில் [அல்லது, திருக் கோயிலில்] மாறிமாறிப் பதித்துள்ளதனால், நீலமணிகள் அழுத்தப்பெற்றுள்ள விடங்களில் நீலச்சுடர் மலிர்திருப்பது இருள்முடிக் கிடப்பதுபோன்றுளது; முத்துக்கள் பதிக்கப்பெற்றுள்ள விடங்களில் அவற்றின் வெள்ளொளி நிலவு போன்றுளது; பவழங்கள் பதிக்கப்பெற்றுள்ள விடங்களில் அவற்றின் செஞ் சுடரானது உதய காலத்து ஸூரியனுடைய சிவந்த வெயில் போன்றுளது. ஆகவே, வ்யதிகரணங்களாயிருக்கக்கூடிய பொருள்களும் ஸமானாதிகரணங்களா யிருக்கப்பெற்ற அழகு வாய்ந்தது இத்தலம் என்றதாயிற்று.

தஞ்சு—தஞ்சம். இருளானது மாலைப் பொழுதைப் பற்றுக் கோடாக வுடையதாதலால் “மாலை தஞ்சுடைய விருள்” எனப்பட்டது.

தாளம்—முத்து,

“”

“”

“”

(ச)

தேவ்வாய மறமன்னர் துருதி கொண்டு

திருக்குலத்தி லிறந்தோர்க்குத் திருத்தி செய்து *

வேவ்வாய மாகீண்டு வேழ மட்ட

விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர் ! * விகிர்ந்த மாதர்

அவ்வாய வாள்நெடுங்கண் குவளை காட்ட

வரலிந்தம் முகங்காட்ட வருகே யாம்பல் *

சேவ்வாயின் திரள்காட்டும் வயல்கூழ் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(ரு)

தேவ் ஆய { சத்துருக்களாகிய வீர
மறம் மன்னர் { ராஜாக்களினுடைய

துருதி {
கொண்டு { ரத்தத்தாலே

திருக் { தன் வம்சத்தில்
குலத்தில் { மாண்டவர்களுக்குத்
இறந்தோர்க்கு { தர்ப்பணம் செய்த
திருத்தி { பரசுராமனாக
செய்து { அவதரித்தவனாகவும்,

வேம் வாய { கொடிய வாயையுடைய
மாகீண்டு { குதிரையாக வந்த
{ வசுரனைக் கிழித்தொழித்
{ தவனாகவும்

வேழம் அட்ட { (கம்ஸனது) யானையை
முடித்தவனுமுள்ள

விண்ணவர் { தேவாதி தேவனுடைய
கோன் {

தாள் திருவடிகளை

அணைவீர் சேரவிரும்பு மன்பர்களே !,

குவளை கருநெய்தற் பூக்களானவை

விகிர்ந்தம் { விலகுகளைகளான
மாதர் { ஸ்திரீகளுடைய

அவ்வாய அப்படிப்பட்ட

வாள் நெடுங் { அழகிய நீண்ட கண்கள்
கண் காட்ட { போன்று விளங்கவும்

அரலிந்தம் தாமரை மலர்களானவை

முகம் காட்ட { (அவர்களது) முகம்
போன்று விளங்கவும்

அருகே அருகிலுள்ள

ஆம்பல் செவ்வல்லி மலர்களானவை

செம் வாயின் { (அவர்களது) சிவந்த வாய்க்
திரள் காட்டும் { ளின் கூட்டம் போன்று
விளங்கவும் பெற்ற

வயல் சூழ் கழனிகளால் சூழப்பட்ட

காழி.....சேர்மின்—.

* * *—ஜமதக்கிக்கு ரேணுகையினிடத்துப் பிறந்த புத்திரன் பரசுராமன்; கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் புத்திரர் யாகப்பசுவை நாடிச் சென்றபோது ஜமதக்கி யின் ஆச்சுரமத்திலிருந்த ஹேமாதேநுவைக்கண்டு அந்த ஜமதக்கியைக் கொன்று பசுவைக் கவர்ந்து சென்றனர்; அச்சமயம் வெளியே போயிருந்த பரசுராமன் மீண்டுவந்து தந்தை கொல்லப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு 'கூத்திரியரை வேறுத்து இப்பழி தீர்ப்பேன்' என்று விரதம் பூண்டு கூத்திரியரை யெல்லாம் கருவறுத்து அவர்களது ரக்த வெள்ளங்களைப் பெரிய தடாகமாக மடுத்த அநிலே பித்ருக்க ளுக்குத் தர்ப்பணம் செய்தானென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இங்ஙனம் செய்த பரசுராமன் ஸ்ரீமந் நாராயணனது அவதாரமாதலால் இக்காரியத்தை எம்பெருமானம்மேலேற்றிக் கூறினாற்கு.

தேவ்—பகை, பகைவர். திருத்தி—'தருத்தி' என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; தர்ப்பணத்தைச் சொன்னபடி.

[விகிர்தமாதர் இத்யாதி.] விகிர்தம்—வடசொல். ‘வேறுபாடுடைய’ என்று பொருள். மற்றெல்லாரும் போலன்றியே வைலகசூதன்யம் பொருந்தியமாதர் என்றபடி. அவர்கள், குவளை போன்ற கண்ணமுகம் கமலம்போன்ற முகவழகம் செவ்வாம்பல்போன்ற வாயமுகமுடையராய் இத்தலத்தில் வாழ்கின்ற ரென்றவாறு.

அரவிந்தம்—தற்சம வடசொல்.

...

....

(ரு)

பைங்கண்விறல் செம்முகத்து வாலி மாளப்

படர்வனத்துக் கவந்தனோமே படையார் திண்கை *

வேங்கண்விறல் விராதனுக் விற் குனித்த

விண்ணவர்கோன் தாளணைவீர்! * வெற்புப் போலும்

துங்கமுக மாளிகைமே லாயங் கூறும்

துடியிடையார் முகக்கமலச் சோதி தன்னால் *

திங்கள்முகம் பனிபடைக்கு மழகார் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(க)

பைங் கண் { பசுமைதங்கிய கண்களையும்
விறல் செம் { மிடுக்கையும் (கோபத்தாற்)
முகம் { சிவந்தமுகத்தையுமுடைய

வாலி வாலியென்னும் வாநராஜன்

மாள் முடியும்படியாகவும்,

படர் வனத்து { பாந்த காட்டிலுள்ள
கவந்தனோமே { சுபந்தனைப்பவனும்

திண் படை { திடமான ஆயுதங்கள்
ஆர் கை வெம் { நிறைந்த கைகளையும்
கண் விறல் { உக்ரமான கண்களையும்
விராதன் { வலிமையையுமுடைய
விராதனைப்பவனும்

உக முடியும்படியாகவும்

வில் குனித்த { வில்லைவளைத்து (அம்பு
களைப் பிரயோகித்த)

விண்ணவர் { தேவாதி தேவனுடைய
கோன்

தான் அணைவீர் { திருவாழகையுடைய
விரும்புமன்பர்களே!;

வெற்பு { மலைபோன்று உயர்ந்த
போலும் { முகத்தையுடைய
துங்கம் முகம்

மாளிகை { மாளிகைகளின்
மேல் { மேலநிலத்திலேநின்று

ஆயம் கூறும் { ஸ்நேஹமாகப் பேசிக்
கொண்டிருக்கிற

துடி { உடுக்கைபோன்று நுண்ணிய
இடையார் { இடையையுடைய
மாதர்களது

கமலம் முகம் { தாமரை போன்ற முகத்தின்
சோதி { காந்தியினாலே
தன்னால்

திங்கன் { சந்திரனுடைய முகத்திலே
முகம் பளி { வருத்தமுண்டாக்கப்
படைக்கும் { பெற்ற

அழகு ஆர் காழி.....சேர்மின்—.

* * *—ஸுக்ரீவன் இராமபிரானோடு ஸ்நேஹஞ் செய்துகொண்டு அவனது நியமனத்தினால் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனோடு யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்க, அப்போது இராமன் அவ்விருவரில் இன்னான் ஸுக்ரீவன், இன்னான் வாலி யென்று வாசிகண்டிறியாமையால் அம்பு எய்யா

தொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்துப் பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்க மாட்டாமல் ரிச்யமுக பர்வதத்துக்கே மீண்டு ஓடிவந்துசேர, இராமன் அம்பு எய்யாத காரணங்கூறி 'இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன்; மறு படியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் ஒரு பூமாலையைச் சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட, ஸுக்ரீவன் சென்று முன்போலவே வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி போர்க்குப் புறப்பட அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ பிராணநாதா! சுற்று முன்பு அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறுமனன்று: ஏதோ ஒரு பெருத்த ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும்; நீ இப்போது திடீரென்று போர்க்குப்போவது தகுதியல்ல' என்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் அவள் வார்த்தையைச் செவியிலும் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டுவந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான். அந்த வாலிஸுக்ரீவர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கீழேதள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக்கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ் செய்யுங்காலத்தில், இராகவன் ஒரு மரத்தடியில் மறைந் திருந்து வாலியைப் பாணத்திலைடித்தார். அந்த பாணத்தினால் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்துவிட்டான். இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கத னென்னும் புத்திரனுடன்கூட ஓடிவந்து வாலியைத்தழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில் நின்ற இராமனைப்பார்த்து அவருடைய மஹாபுருஷ லக்ஷணங்களைக்கண்டு இவர் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவென்று நிச்சயித்துத் துதித்தனள். வாலியும் இராமனோடு வாதாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக் கேட்டு நன்மதிபெற்றுக் கைகூப்பி இராகவனைத் தொழுது ஸுக்ரீவனைப் போல் அங்கதனையும் நோக்கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டுப் பராணையும் விட்டான்.

இராமன் வாலியைக் கொன்றவிதனில் ஸாமர்யர் சில ஆசேஷபங்கள் கூறுவ துண்டு; அவையும் அவற்றுக்கு ஸமாதானங்களும் வருமாறு:—இராவணவதத் திற்கு உதவி தேடுகிற இராமன் இராவணனை எளிதில் வெல்லவல்ல வாலியைக் கொன்றுவிட்டு, பயங்கொள்ளியான ஸுக்ரீவனை உதவிசெய்துகொண்டது என்ன புத்திசாலித்தனம்! என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; கேண்மின்:—வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்ரிஸாக்ஷிகமாக ஸ்நேஹங்கொண்டிருந்தமை பற்றி, அவனைத் தான் உதவிகொண்டால் இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமையால் இராமன் ஸுக்ரீவனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி வாலியை வதைத்திட்டனன். இனிச் செய்யவேண்டிய ராவண ஸம்ஹாரமாகிற தேவகாரியத்திற்கு இவ்வாலிவதம் அங்கமெனக் கருத்தக்கது; எவ்வகைப் பெருந்தீங்கு செய்திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாப்பதென்ற சிறந்த தருமத்தை மேற்கொண்டு கடப்பவனான

இராமபிரான், அத்தருமத்தை முழுதும்விட்டு, ஸுக்ரீவன் சரணமடைந்த பின்னரும் அவனை மிக வருந்திக் கொல்லத்தொடங்கி அந்தத் தருமத்திற்கு எதிரானமைபற்றி வாலியைக் கொல்லலாயிற்று. அன்றியும் பிறர் மனையியைக் காதலித்துக் கவர்தலும், தம்பியினிடம் பகைபாராட்டுதலும், வலியுழிந்து புறங்கொடுத்து ஒடுகின்றவனைத் தூத்தித்தூர்த்திக் கொல்லத் தொடங்குதலும் முதலிய தீச்செயல்கள் வாலியினிடம் இருந்ததனாலும் பரம தார்மிகனான இராமன் வாலியை அழிக்கலானான். இராமபிரான்ருன் ஏகபத்ரீவிரதமுடையவனாய், தம்பியரைத் தன்னுயிர்போலக் கொள்பவனாய், வலியுழந்த பகைவனை 'இன்று போய் நாளை வா' என்று அன்போடு சொல்லிவிடுத்தருளும் மஹா வீரனாவான்.

இஃதெல்லாமிருக்கட்டும்; மறைந்து நின்று அம்பு எய்தது கூடுமோ? எனின்; இது அரசர் கொடிய விலங்குகளைப் பதுங்கினின்று அழிக்கும் வேட்டை முறைமையாலென்பர்.

“யஜ்ஞம் ஜயந்தி நகம் சக்யவதாவிஜயாஜ்
மநுஷ்ய ஜயந்தி நகம் சக்யவதாவிஜயாஜ்
தக்ஷிணத்தெவ தவ ராவவவஸஜயாஜ்
திரயக்ஷு நெவவநி விவக்ஷதயொவவராஜ்”

என்று அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் ஆழ்வானருளிச்செய்ததும் காண்க.

வேறுவகையான ஸமாதானங்களுமுள்ளன;—முதலில் சரணமடைந்த ஸுக்ரீவனுக்கு அபயமளித்து வாலியைக் கொல்வதாக வாக்குதத்தஞ்செய்து விட்ட பெருமான் பின்னர் வாலியினெதிரில் நின்று போர்செய்தால் இப்பெருமானது திறத்தைக்கண்டு அஞ்சி வாலியும் அவனைச் சரணமடைந்திவளுயின் தஞ்ச மடந்தவனைக் கொலைசெய்யக்கூடாமைபற்றி அவனைக் கொல்லாதுவிட நேர்த்தால் முன்னைய வாக்குத் தவறிவிடுமேயென்ற நோக்கம் முக்கிய காரணமாம். அன்றியும், எதிர்த்தார் வலிமையிற் பாதி தன்னிடம் வந்து கூடும்படி வாலி சிவபிரானிடத்துப் பெற்றிருக்கின்ற வரம் பழுதுபடாமலிருக்குமாறு மறைந்து நின்று அம்பெய்தனன் என்றலுமொன்று; அவரவர்கள் தேவதார் தாங்களிடத்துப் பெற்ற வரங்கள் பழுதுபடாதபடியன்றோ எம்பெருமான் காரியஞ் செய்வது. இங்ஙனம் பல காரணங்களுள். இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். ஸ்ரீராமாயணம் அதன் வியாக்கியானங்கள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. கடவுளரது நியாயம் துட்பமானதும் அறிதற்கு அரியதுமாதலால் அது மனிதரது நியாயத்தோடு ஒப்புநோக்கி ஆராய்தற்கு உரியதென்றென்பது உணரத்தக்கது. நிற்க.

கவந்தன் மடிந்த வரலாறு!—தருவென்னும் யக்ஷனது மகனாய் ஸ்தூல சிரஸ் என்னும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனாகி, பிரமனருளால் நீண்ட

ஆயுள்பெற்று, தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வஜ்ராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அமுந்தியதுபற்றிக் கபந்தம்போலுந் தோற்றமுடையனாதால் கபந்தனென்று பெயர்பெற்ற அரக்கன் தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலேயிருந்து தனது நீண்ட கைகளிரண்டையும் எட்டியமட்டில் பரப்பித் துழாவி அவற்றிற்குள் அகப்பட்ட ஜீவராசிகளையெல்லாம் வாரி வாய்ப் பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க, அங்குச்சென்று இவன் கைகளினிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட ராமலக்ஷ்மணர்கள் இவனது தோள்களைத் துணித்துத் தள்ளியவளவில், இவன் முன்னைய சாபமும் முற்பிறப்பின் தீவினையும் தீர்த்தவனாக ராக்ஷஸசரீரத்தை யொழித்து திவ்யசரீரம்பெற்றுப் பெருமானைப்பலவாறு துதித்து நக்கதிக்குச் சென்றன நென்றறிக.

விராதனைக்கொன்றவரலாறு—இராமபிரான் தண்டகாவனத்திற் சென்று புகுந்து அங்கே பல மஹர்ஷிகளின் ஸத்காரங்களைப்பெற்று அவர்களிடம் நியமனம் வாங்கிக்கொண்டு அப்பால் ஓர் அரணியத்திற்குப் போம்போது விராதனென்பானோர் அரக்கன் தன் சூலத்தில் பல மிருகங்களைக் குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்து வழியில் ராமலக்ஷ்மண லீலைகளைப் பார்த்து விரைந்தோடி வந்து லீலையை யெடுத்துத் தன்மடியில் வைத்துக்கொண்டு இவனை நான் பகிழ்த்து விடுகிறேனென்று சொல்லி ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பலவிதமாக நிந்திக்க அவர்கள் அவன்மேல் அம்புகளை எறிய, அவன் பிராட்டியை விட்டுவிட்டு இவர்களைக் கொல்லக்கருதி இவர்கள்மேல் சூலம் முதலிய பல ஆயுதங்களைப் போட்டுக் கொண்டுவந்து இவ்விருவரையும் தனது தோளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு போகையில் இதைக்கண்டு பரிதபித்த பிராட்டியின் வருத்தம் தீருமாறு இருவரும் தங்கள் கத்தியை யெடுத்து விராதனுடைய புஜங்களை வெட்டிவிட்டார்கள். இராமபாணம் பட்ட மஹிமையினால் விராதன் தனது பூர்வ ஜன்ம சரிதங்களை நினைத்து ‘ஓ புருஷோத்தமனே!, நான் ஒரு கந்தர்வன்; ஒருகால் ரம்பையை அணைய விரும்பினேன்; சூபேரன், தன் மருகியோடு புனர நினைத்த என்மேல் கோபங்கொண்டு ‘நீ அரக்கனாகக் கடவை’ என்று என்னைச் சபிக்க, பிறகு நான் வேண்டிக்கொண்டதன்மேல் அருள்புரிந்து ‘இராகவனால் உனக்கு இந்த சாபம் தொலையப்போகிறது’ என்று அதுகரஹித்தான்; அப்படியே இப்போது நான் சாபந் தொலைந்து சதித்தேன்’ என்று சொல்லிவிட்டு இவர்களுக்கு சரபங்கமாமுனிவருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வழி காட்டிவிட்டுத் தான் சுவர்க்கமடைந்தான். இராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கு ஓர் பெரிய குழி வெட்டி விராதனுடைய அதில் தள்ளித் துற்றுவிட்டுப் பிராட்டியுடன்கூடச் சரபங்காச்ரமஞ் சென்றனர்.

[வேற்புப்போலு மித்யாதி.] சந்திர மண்டலத்தளவும் ஒங்கியுள்ள மாடங்களின்மீது மாதர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் தோழமை கொண்டாடி வார்த்தையாடாநிற்கையில் அவர்களுடைய முகச்சோதியைப் பார்த்துச் சந்திரன் ‘இவர்.

கள் முன்னே நாம் பிழைக்கிற பிழைப்பு ஒரு பிழைப்பா!’ என்று வெள்கி வருந்துகின்றனென்ற விதனால்—இத்தலத்து மாடமாளிகைகள் மிகவும் ஒங்கி விளங்குகின்றன வென்பதும், இத்தலத்து மாதர்கள் திங்கள்திருமுகத்துச் சேயிழையார் என்பதும் பெறுவிக்கப்பட்டனவாம்.

துங்கம்—வடசொல்; உந்தமானது. ஆயம்—தோழி, தோழமை. பணி—அச்சம், துக்கம், நடுக்கம். (சு)

பொருவில்வலம் புரியரக்கன் முடிகள் பத்தும்

புற்றுமறிந்தன போலப் புவிமேல் சிந்த *

செருவில்வலம் புரிசிலைக்கை மலைத்தோள் வேந்தன்

திருவடிசேர்ந் துய்கிற்பீர்! * திரைநீத் தெள்கி

மருவிவலம் புரிகைதைக் கழியு டாடி

வயல்நண்ணி மழைதருநீர் தவழ்கால் மன்னி *

தெருவில் வலம்புரி தரளமீனுங் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி ன்ரே.

(எ)

பொருவு இல் ஒப்பற்ற
வலம் புரி வலிமையைக் கொண்டுள்ள
அரக்கன் இராவணனுடைய
முடிகள் } பத்துத் தலைகளும்
பத்தும் }
புற்று } புற்று சரியுமாபோலே
மறிந்தன } (எளிதாகக்) கேழே இற்று
போல புவி } விழும்படியாக
மேல் சிந்த }
செருவில் யுத்தத்தில்
வலம் புரி வலிமை காட்டுகிற
சிலை வில்லை
கை திருக்கையிலேயுடைய
மலை தோள் { மலைபோன்ற தோள்களை
வேந்தன் { யுடைய சகாவர்த்தி
திருமகனது
திரு அடி { திருவடிகளையடைந்து
சேர்ந்து { வாழ்விரும்பு
உய்கிற்பீர் { மண்பார்களே!,
வலம்புரி சங்குகளானவை,

திரை ஸமுத்தத்தை
என்கி இகழ்ந்து
நீத்து { விட்டு நீங்கி [கடலில்
நின்றும் வந்து]
மருவி { (சீர்காழியிலே) வந்து
சேர்ந்து
கைதை { தாழைகள் நிறைந்த கழியி
கழியுடு ஆடி { னுள்ளே திரிந்து
(பிறகு அங்கு நின்றும்)
வயல் நண்ணி கழனிகளைச்சென்று சேர்ந்து
(பிறகு அங்கு நின்றும்)
மழை தரு நீர் { மழை நீர் வெள்ளம் பெருகி
தவழ் கால் { வருகிற வாய்க்கால்கள்
மூலமரக
தெருவில் { வீதிகளிலே
மன்னி { வந்து சேர்ந்து
வலம்புரி { சங்குகளையும் முத்துக்களை
தரளம் { யும் (தெருக்களிலே)
ஈனும் { பிரஸவிக்கப்பெற்ற
காழி.....சேர்மின்—.

* * *—ராவண ஸம்ஹாரம்பண்ணி வெற்றிபெற்ற கோதண்டாராமனுடைய திருவடிகளைச் சேர்ந்து வாழவேண்டில் காழிச் சீராம விண்ணகரே சேர்மின். இப்பாட்டில் ‘வலம்புரி’ என்ற சொல் நான்கு அடிகளிலும் வந்திருக்கின்றது;

மட்டு அவிழும் குழலிக்கா	{ முடியிலணிந்த மலர்களின் நின்றும்) தேன்வெள்ள மிடாநின்ற கூந்தலையும் உடையளான ஸத்ய பாமைப்பிராட்டிக்காக	நெடு இலைய கரு கமுகின் செங்காய் வீழ்	{ நீண்ட இலைகளையுடைய கறுத்த பாக்குமரங்களின் பழுக்காய்கள் உதிர்ந்து வீழ் (அதனாலே)
வானோர் காவின்	{ தேவலோகத்துச் சோலையில் நின்றும்	நீன் பலவின்	நீண்ட பலாமரங்களினுடைய
மாம்கொணர்ந் தான்	{ பாரிஜாதமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்த பெருமானுடைய	தாழ் சினையில்	{ (காய்களின் கனத்தால்) தாழ்ந்த கிளைகளில்
அடி	திருவடிகளை	நெருங்கு	நெருங்கியிருக்கிற
அணைவீர்	சேரவிரும்பு மன்பர்கான்!;	பீனம்	பருத்த
		தெட்ட	கனியப்பழுத்த
		பழம்	(பலாப்) பழங்கள்
		சிறைந்து	நசங்கி
அணில்கள் தாவ	{ அணிப்பிள்ளைகள் கிளைகிலையாகத் தாவித்தவழுவதனால்	மது சொரியும்	{ தேனைப்பொழியுமிடமான காழி.....சேர்மின்—.

* * *—ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்காகப் பாரிஜாதபஹரணம் பண்ணின பெருமானடியைப் பேண விருப்புடையார்க்குக் காழிச்சீராமவிண்ணகரே கதியென்கிறார்.

தேவர்களைக் குடியிருக்க வொட்டாமல் அலைக்கழித்த நரகாசுரனைத் தேவேந்திரனது வேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையோடுசென்று கொன்று, அவ்வசுரன் வலியக் கவர்ந்து சென்றிருந்த அத்தேவேந்திரனது தாயான அத்தி தேவியின் காத்தணியைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதற்காக அந்த ஸத்யபாமையுடனே ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப் போயினன்; அங்கு இவர்களை வரவேற்பதற்காகத் தேவேந்திரன் தனது மனைவியான இந்திராணியுடனே வந்தான்; அப்போது ஸத்யபாமையானவள் அவ்விந்திராணி தன்முடியில் இனிய மணமுள்ள பாரிஜாதபூஷ்பம் குடியிருந்ததைக்கண்டு அத்தகைய மலர் தனக்கு வேண்டுமென்று விரும்பினான். தங்களுக்குக் குடியிருப்பையுண்டாக்கின அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸத்யபாமைகளின் விஷயத்தில் குறிப்பறிந்து நடப்பதே தகுதியாயிருக்கவும் அவ்வாறு செய்யாமற்போனாலும் கேட்டபின்பாவது அம் மலரைக் கொடுக்கலாமே; அதுவுஞ் செய்யாமல், அப்போது ஸத்யபாமைக்கு உதவுதற்கு ஏற்றபாக்கிய மற்றவளாதலாலும், அம்மலருக்கு உரிய விருகூத்தையே இழக்கவேண்டிய காலமாகையாலும், ஸத்யபாமை கேட்டதற்கு இந்திராணி 'இது தேவர்கட்குத் தகுமேயல்லாமல் மானிடப் பெண்ணாகிய உனக்குத் தகாது' என்றனள். அதுகேட்ட அப்பிராட்டி தனது விருப்பத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் தெரிவிக்க, அப்பிரான் அப்போது கருடனைக்கொண்டு அந்தப்பாரிஜாத விருகூத்தை வேரோடுபிடுங்கித் தவாரகையில் சேர்ப்பித்து ஸத்யபாமையின் வீட்டில் நடுவித்தனன் என்ற வரலாறு அறிக. ஸத்யபாமைப் பிராட்டியின் அவ்வயவ ஸௌந்தரியங்களை ஐந்தாறு விசேஷணங்களினால் விரித்துரைக்கின்றார்.

‘ப்ரவாளம்’ என்னும் வடசொல் பவளமெனத்திரிந்தது. பீணை—மூங்கில், பசுமையிலும் நெய்ப்புடைமையிலும் திரண்ட வடிவத்திலும் மூங்கிலைத் தோளுக்கு உவமை கூறுவர். பீணை—மான்பேடை.

[அணில்கள் தாவ இத்யாதி.] இத்தலத்துச் சோலைகளின் நிலைமையை வருணிக்கிறார். அணிற்பிள்ளைகள் மரங்களிலே தாவித்திரிவது வழக்கமாகையாலே பாக்குமரங்களின் பணைகளிலே தாவும்போது அந்த உராய்தலினால் பழுக்காய்கள் உதிர்ந்து அவை பலாப்பழங்களின்மேல் ‘தொப்’ என்று விழ, அதனால் அப்பழங்கள் பிளவுற்று உள்ளிருந்து தேன் வெள்ளமிட்டுப் பெருகுகின்ற தாம்.

நெமெம+இலை நெட்டிலை. ‘க்ரமுகம்’ என்னும் வடசொல் கமுகு எனத்திரிந்தது. பீடம்—வடசொல். தேட்டபழம்=எம்பெருமானார் இத்திவ்ரபந்த காலசேஷமும் நடத்தியருளும்போது இவ்விடத்திலுள்ள ‘தேட்ட’ என்பதற்குச் சரியான பொருள் விளங்கவில்லை யென்று அருளிச்செய்தவைத்து, பின்பொருகால் திவ்யதேச யாத்திரை யெழுந்தருளும்போது இத்தலத்தின் சோலைவழியே வந்து கொண்டிருக்க, அங்கே நாவல் மரங்களின் மீது சில சிறுபிள்ளைகள் ஏறிப் பழம்பறியாநிற்கையில் கீழேயிருந்த சிலபிள்ளைகள் ‘அண்ணே! தேட்டபழமாகப் பார்த்துப் பறித்துப்போடு’ என்ன; அதை யாத்ருச்சிகமாகக் கேட்டருளின எம்பெருமானார் ‘பிள்ளாய்! தெட்ட பழமென்றால் என்ன?’ என்று வினவியருள, ‘கனியப் பழுத்த பழம்’ என்று இப்பிள்ளைகள் சொல்ல, உடையவரும் திருவுள்ளமுவந்து ‘இது ஒரு திசைச் சொல்போலே யிருந்தது; நம்மாழ்வார் திருநாவாய்ப் பதிகத்திலே 1. “குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ” என்றதை யொக்குமிது’ என்றருளிச் செய்தாரென்று பெரியோர்க ளருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கை. (அ)

பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப்

பிரமனைத் தன் னுந்தியிலே தோற்றுவித்து *

கறைதங்கு வேல்தடங்கண் திருவை மார்பில்

கலந்தவன் தாளனை கிற்பீர் * கழநீர்கூடித்

துறைதங்கு கமலத்துத் துயின்று கைதைத்

தோடாரும் பொதிசோற்றுச் சுண்ணம் நண்ணி *

சிறைவண்டே களிபாடும் வயல்குழ் காழிச்

சீராம விண்ணகரே சேர்மி னீரே.

(க)

பிறை தங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து	<div> <div>சந்திரகிலை தங்கியிருக்கப்</div> <div>பெற்ற சடைமுடியை</div> <div>யுடையானை சிலனை</div> <div>வலவருகே வைத்துக்</div> <div>கொண்டிருப்பவனாயும்</div> </div>	<div> <div>பிரமனை தன்</div> <div>உந்தியிலே</div> <div>தோற்று</div> <div>வித்து</div> </div>	<div> <div>நான் முகனைத் தனது</div> <div>நாபிக்கமலத்தில்</div> <div>படைத்தவனாயும்</div> </div>
---	--	---	---

1. திருவாய்மொழி 9-8-1. இப்பாட்டின் சுற்றடியின் வியாக்கியானம் (சுடு) ஸேவிக்கத்தக்கது.

<p>கறை தங்கு வேல் தட கண் திருவை மார்வில் கலந்தவன்</p>	<p>(சத்ருக்களின்) ரத்தமாஸ்க் கறைதங்கிய வேல் போன்று விசாலமான திருக்கண்களையுடைய பிராட்டியைத் திருமார் பிலே கொண்டெள்ளவனையு மிருக்கிற பெருமா னுடைய</p>	<p>(அத்தால் வந்த ச்ரமம் ஆறும்படி)</p>	<p>துறை தங்கு கமலத்து துயின்று</p> <p>{ நீர்நிலங்களிலுள்ள தாமரைப் பூவிலே (புகுந்து தேனைப் பருகி அங்கே) உறங்கி (அதன்பிறகு)</p>
<p>தான்</p>	<p>திருவடிகளை</p>	<p>கைகை தோடு ஆரும்</p> <p>{ தாழைமடல்களில் பொருந்தியுள்ள</p>	<p>பொதி சோற்றுச் சண்ணம் நண்ணி</p> <p>{ பூந்தாதுத்துகங்களிலே புரண்டு</p>
<p>அணிகிற்பீர்</p>	<p>சோவிரும்பு மன்பர்களே!</p>	<p>கனி பாடும் வயல் சூழ்</p> <p>{ கனித்து இசைபாடப்பெற்ற கழனிகளால் சூழப்பட்ட</p>	<p>காழி.....சேர்மின்—.</p>
<p>சிறை வண்டு</p>	<p>{ இறகையுடைய வண்டுகளானவை</p>		
<p>கழுநீர் கூடி</p>	<p>{ செங்கழுநீர்ப்பூக்களில் (பேடையோடு) சேர்ந்திருந்து</p>		

* * *—தன்னுடைய திருமேனியிலே பிராட்டிக்கு இடங்கொடுப்பது போலே துர்மரிகளான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் இடம் கற்பித்த சீலவானான பெருமானடியைக் கூடவேண்டில் காழிச்சீராமவிண்ணகரஞ் சேர்வதே சரணமென்கிறார்.

தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனும் எம்பெருமான். திருவாய்மொழியில் “வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்” (1—3—9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் “வலெஸுகாடிஸ ரெரூபூநா டுகிணம் வாலூபூரூபி—தாநு = பச்சைகாதச மே ருத்ரார் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்சரிதார்” என்ற மோக்ஷதர்மவசநத்தை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இங்கே அதுஸந்தேயம். “தவலா தொஷி தவ்லாந விலுநா பூவலிலுநா லுவாலுஸூ—டுகிணெஸூலொ? நிவாலு? வரிகுலிதம் = தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா—ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாலு பரிகல்பித:” என்றொரு வசநமும் இருபத்தி னாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ள முவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன்பொருள்.]

“ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனார் திருமகளும், கூறாநந்தனியுடம் பன்” என்றும், “அக்கும்புலியினதரு முடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானார் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றி யிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற் குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—“ஸ்ரவ

காலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடையவனோந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் 'இவ்விடம் இன்னாப் பற்று, இவ்விடம் இன்னாப் பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமா போலே" என்றருளிச் செய்துள்ள பூர்வஸூக்திகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன

[கழுநீர்கூடி இத்யாதி.] வண்டுகளானவை செங்கழுநீர் மலர்களிலே பேடைகளுடன் கூடி ரமித்து அதனுண்டான துவட்சிக்குப் பரிஹாரமாகத் தாமரைப் பூக்களிலே வந்து துயில் கொண்டிருந்து (தேனைப் பருகிக் களைதீர்த்து) பின்பு தாழைமடற் சுண்ணங்களிலே போய்ப்புரண்டு களிப்பின் மிகுதியாலே இசைபாடுகின்றனவாம்.

"கேதகீ" என்னும் வடசொல் 'கைதை' எனவும், 'சூர்ணம்' என்னும் வடசொல் 'சுண்ணம்' எனவும் திரிந்தன. (சு)

செங்கமலத் தயனனைய மறையோர் காழிச்

சீராம விண்ணகரின் செங்கண் மாலை *

அங்கமலத் தடவயல் சூழாலி நாட

னருள்மாரி யரட்டமுக்கி யடையார் சீயம் *

கோங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கை வேந்தன்

கோற்றவேற் பரகாலன் கலியன் சோன்ன *

சங்கமுகத் தமிழ்மாலை பத்தும் வல்லார்

தடங்கடல்கு முலகுக்குத் தலைவர் தாமே.

(ய)

செங்கமலத்து } (திருநாபிக்) கமலத்திற்
அயன் } பிறந்த பிரமனையொத்த
அனைய } வைதிகர்கள் வாழ்கிற
மறையோர் }

காழி சீராம { காழிச் சீராம விண்ணகரத்தி
விண்ணகரின் { லுள்ள

செங்கண் { செந்தாமரைபோற்
மாலை { சுண்ணானை பெருமான்
விஷயமாக,

அம் கமலம் { அழகிய தாமரைத்தடாகண்
தடம் வயல் { களையுடைய வயல்களால்
சூழ் ஆலி { சூழப்பட்ட திருவாலி
நாடன் { நாட்டுக்குத்தலைவரும்

அருள் மாரி { (பக்தர்க்கு)
அருளைப்பொழியும்
மேகம்போன்றவரும்

அரட்டு { தீங்குசெய்யுமவர்களைத்
அமுக்கி { தலையெடுக்கவொட்டாதே
அமுங்கச்செய்பவரும்

அடையார் { சத்ருக்களுக்கு வம்ஹம்
சீயம் { போன்றவரும்

கொங்கு மலர்	தேன்மிக்க பூக்களையணிந்த	சொன்ன	அருளிச்செய்த
குழலியர்	கூந்தலையுடைய மாதர்க்கு	சங்கம் முகம்	(புலவர்) கூட்டங்கூடிச்
வேள்	விரும்பத்தக்கவரும்	தமிழ் மால	கொண்டாடத்தகுந்த
மங்கை	திரும்பக்கைக்கு	பத்தும்	தமிழ்ப்பாசரங்களான
வேந்தன்	நிர்வாஹகரும்		இப்பத்தையும்
பாகாலன்	எதிரிகட்கு	வல்லார் தாம்	ஐதவல்லவர்கள்
	யமன்பேர்ன் றவரும்		
கொற்றம்	வெற்றிபொருந்திய	தட கடல் சூழ்	பரந்த கடலால் சூழப்பட்ட
வேல்	வேற்படையை	உலகுக்கு	உலகத்திலுள்ளார்க்
	யுடையருமான		கெல்லாம்
கலியன்	ஆழ்வார்	தலைவர்	மேலாயிருக்கப்பெறுவர்.

* * *—இப்பதிகத்தின் பயனுரைக்கு மிப்பாசரத்தில் ஆழ்வார்பெருமையும் இத்திருமொழியின் பெருமையுமே பெரிதாயிருக்கின்றதே, இதுதகுதியோ என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்: “தோன்றா தோற்றித்துறை பலமுடிப்பினும், தான் தற்புகழ்தல் தகுதியன்றே” (நன்னூல்) என்று சொன்னவுடனே “மன்னுடை மன்றத்து ஒலைத்தூக்கினும், தன்னுடை யாற்றனுணராரிடையினும், மன்னிய அவையிடை வெல்லுறு பொழுதிலும், தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும், தன்னைப் புகழ்தலும் தரும் புலவோற்கே” என்றுஞ் சொல்லியிருப்பதனால், (இப்பதிகத்தின் அவதாரிகையில் நாம் குறிப்பிட்டுள்ள வரலாற்றின் படியே) தன்னை மறுதலை பழித்தகாலே, தன்னுடையாற்ற னுணராதாரிடையே அருளிச் செய்ய நேர்ந்த பதிகமிதுவாகையாலே இத்தற்புகழ்ச்சி குற்றத்தின்பாற்பட மாட்டாதென்றுணர்க.

பிரமன் எப்போதும் வேதஞ்சொல்லிக் கொண்டே யிருப்பதுபோல இத் தலத்திலுள்ள அந்தணர்களும் அநவரதம் வேதாத்யயந ரிஷ்டராயிருத்தல் பற்றிச் “செங்கமலத் தயனனைய மறையோர்” என்றார். “விண்ணகர் என் செங்கண்மலை” என்பதும் பாடமாம்.

‘வரிம்ஹ’ என்னும் வடசொல் சீய மெனத் திரிந்தது. ஈற்றடியில், ‘வஃவஃவ’ என்னும் வட சொற்றொடர் சங்கமுதக மென்று திரிந்தது. 1. “குழாங்களாயடியிருடன் கூடி நின்றடுமினே” என்றற்போலே ரவிகர்கள் பலர் கூடிக்கொண்டாடி அதுபவிக்கவேண்டிய அருளிச்செயல் என்றவாறு. *

அடிவரவு:—ஒருகுறள் நான்முகன் வை பஞ்சிய தெவ்வாய பைங்கண் பொருவில் பட்டு பிறை செங்கமலத்து வந்து.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
முன்றும்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,
வந்துனதடியேன்.

அவதாரிகை:—“காழிச்சீராமவிண்ணகரே சேர்மினீரே” என்று ஒரு தடவைக்கு ஒன்பது தடவையாகச் சொல்லிநின்றார் கீழ்த்திருமொழியில். இங்ஙனே பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற இவ்வாழ்வார் தாமும் அப்படியே காழிச் சீராம விண்ணகரிலேயே கால்தாழ்ந்து நம்மளவும் வாராமல் நின்று விடுவரோ வென்று சங்கைகொண்ட திருவாலி எம்பெருமான், தன்னை இவ்வாழ்வார் நினை யாதிருக்கச் செய்தேயும் தானாகவே இவரை விஷயீகரித்து இவருடைய நெஞ் சிலேவந்து குடிக்கொண்டான். அதனையுணர்ந்த ஆழ்வார் ‘பிரானே! நான் அபேக்ஷியாதிருக்கவும் நீயாகவே வந்து விஷயீகரித்தாய்; உன்னையொழிய வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லாதபடியான ருசியையும் பிறப்பித்தாய்; ஒரு நொடிப் பொழுதாகிலும் உன்னை விட்டுப்பிரிந்தால் பிழையேன் என்னும்படி யான நிலைமையைப் பிறப்பித்தாய்; இனி நானுன்னைப் போக லொட்டேன்; என்னெஞ்சிலேயே ரித்யவாஸம் பண்ணியிருந்து என்னை ஒழிவில் காலமெல்லாம் அடிமை கொண்டருளவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்துச் செல்லுகிறாநிதில். (*)

(ஆசிரியந்துறை)

வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும் * என் சிந்தனைக்கினியாய் திருவே யென்றொருயிரே! *
அந்தளிர்ணியா ரசோகினிளந்தளிர்கள் கலந்து * அவையெங்கும்
சேந்தழல் புரையும் திருவாலியம்மானே !

(க)

அம் தளிர்	{ அழகிய தளிர்களாலுண்டான	என் ஆர்	{ எனது அருமையான
அணி ஆர்	{ அழகுபொருந்திய	உயிரே	{ உயிர்போன்றவனே!,
அசோகின்	{ அசோகமரத்தினது	வந்து	{ நீயாகவே கிரீஹேதுக
இள தளிர்கள்	{ இளந்தளிர்களானவை		{ விஷயீகாரம்பண்ணி
அவை		உனது	{ உன்னடியானை
எங்கும்	{ எல்லாவிடங்களிலும்	அடியேன்	{ என்னுடைய மனத்திலே
கலந்து	{ பாவியிருப்பதனாலே	மனம்	{ வந்துபுகுந்தருளினாய்;
செம் தழல்	{ சிவந்த அக்னி ஜ்வலிப்பது	புகுந்தாய்	
புரையும்	{ போலே யிருக்கப்பெற்ற	புகுந்ததற்பின்	{ அப்படி நீ வந்து
திரு ஆலி	{ திருவாலியில் எழுந்தருளி		{ புகுந்தபின்பு
அம்மானே	{ யிருக்கும் பெருமானே!,	வணங்கும்	{ வணக்கமுற்ற
		என்	{ என் மனத்துக்கு
திருவே	{ எனக்குச்	சிந்தனைக்கு	
	{ செல்வமானவனே !	இனியாய்	{ போக்யனானாய்.

* * *—[வந்து உனதடியேன்மனம்புகுந்தாய்.] எம்பெருமானுக்கு, பரம பதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமள்கோயில் முதலான உகந்தருளின விடங்களிலும் இருப்பதிற் காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயகமலத்திலே வாழ்வதே பாமோத்தேச்ய மாகையாலே இப்போது அப்பெருமான் இவ்வாழ்வாரது திருவுள்ளத்திலே வந்து குடிகொண்டான். தம்முடைய பிரார்த்தனை யின்றியே அவன்தானாகவே விரும்பிவந்து புகுந்த மகிழ்ச்சி உள்ளடங்காமல் “வந்துனதடியேன் மனம்புகுந்தாய்” என்று வாய் விட்டுப் பேசுகின்றார்.

[புகுந்ததற்பின் வணங்குமென் சிந்தனைக்கினியாய்!;] அவன்றாகவே வந்து புகுந்தாலும் ‘உன்னை இங்கிருக்க வொட்டேன்’ என்று அடித்துத் தூர்த்தும் பாவிக்குமுண்டே ஸம்ஸாரத்தில்; அப்படியல்லாமல் 1. “இசைவித் தென்னையுன் தாளினைக் கீழிருத்தமம்மானே” என்னுமாபோலே பெருநன்றி பாராட்டின தமக்குத் தித்தித்திருந்தமை சொன்னபடி. கண்ணபிரான் பாண்டவர்க்குத் தூதுவனாய்த் துரியோதனனிடஞ் செல்ல, அப்பிரான் வருகையையறிந்த துரியோதனன் கூடவிருக்கு மரசர்களை நோக்கி ‘க்ருஷ்ணன் வரும்போது ஒருவருமெழுந்து மரியாதை செய்யக்கூடாது’ என்று உறுதியாய்க் கட்டளையிட்டுத் தானும் ஸபையிலே உறுதியுடனிருக்க, க்ருஷ்ணன் அங்கு எழுந்தருளிய வளவில் ஸபையிலிருந்த ராஜாக்களெல்லாரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண பரமாத்மாவின் து சோதியைக்கண்டு 2. “யயாஹம் கெஸவெவ்யுதிவஸாஃ ப்ரதிவெஹி” உயதாரஹம் கேசவே வ்ருத்திம் அவசாஃ ப்ரதிபேதிரே.” என்கிறபடியே பரவசர்களாய் எழுந்து மரியாதை செய்துவிட, துரியோதனன் தானும் துடைநடுங்கி எழுந்துவிட்டானென்றிருக்கும்போது ஆழ்வார்க்குச் சொல்லவேணுமோ? ஆழ்வாருடைய திருவாராதனத் திருமூர்த்திக்குச் சிந்தனைக் கினியானென்று திருநாமம் ப்ரவரித்தம். இத்திருநாமம் கொண்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹம் இன்றைக்கும் கலியன்ஸந்நிதியில் ஸேவை ஸாதிப்பர்.

அருமை+உயிர், ஆருயிர். 3. “உண்ணஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்” என்னலாம்படி எனக்குத் தாரகங்க ளெல்லாம் தானேயாயிருப்பவன் என்றபடி. எம்பெருமானுடைய நினைவாலே, பக்தர்கள் அவனுக்கு உயிராயிருப்பர்; பக்தர்களுடைய நினைவாலே அவன் இவர்கட்கு உயிராயிருப்பன். 4. “அறிவிலேனுக் கருளாய் அறிவாருயிராயும்” என்ற விடத்து அறிவார்களுக்கு [ஜ்ஞானிகளுக்கு] உயிராய் யிருப்பவனே! என்றும் அறிவார்களை உயிராகவுடையவனே! என்றும் இரண்டுவகையான நிர்வாஹங் காண்க.

1. திருவாய்மொழி 5—8—9.

2. மஹாபாரத சுலோகம்—அவரவர்கள் கண்ணபிரானிடத்தில் இருக்கவேண்டிய மரியாதைப்படி திடீரென்று இருந்து விட்டார்களென்று கருத்து.

3, திருவாய்மொழி 6—7—1.

4. திருவாய்மொழி 6—9—8.

[அந்தளிரித்யாதி.] இத்தலத்தின் சோலைப்புறமெங்கும் அசோகமரங்கள் அடர்ந்து கிடப்பதால் அவற்றின் செந்நிறமான தளிர்களின் ஒளி எங்கும் வீசி அக்ரிஜ்வாலை பரவியிருப்பதுபோல் விளங்குகின்றது; ஆகவிப்படி எங்கும் நெருப்புக் கொளுத்தினற்போலே அழகியதாய்த் திகழ்கின்ற திருவாலீமாரகரில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானே! நீ என்னுடைய சிந்தையிற்புகுந்து தித்தித்திருக்கின்றாய் என்றராயிற்று.

“சிந்தனைக்கினியாய்” என்பதை முற்றாகக்கொள்ளாமல் வினியாகக் கொண்டால் ‘வாழ்க’ என்றொரு வினையுற்று வருவித்து முடிக்க. (க)

பார்த்து வந்து சேர்வதற்காகவே நீ திருப்பாற்கடலில் உபாய சிந்தனை பண்ணிக் கொண்டு கிடந்தாய் என்ற கருத்து விளங்கும்.

நீலநிறத்ததொரு மலையின்மேல் மாமணி விளங்குவதுபோலத் திருப்பாற் கடலில் அரவணைமேற் கிடந்தாய் என்றவிதனில், நீலமலையின் ஸ்தாநத்திலே எம்பெருமானையும் மாமணியின் ஸ்தாநத்திலே ஸ்ரீகௌஸ்தப மணியையும் உபமேயமாகக் கொள்ளவேணும். ஆகவே “அரவணை வேலைத்தலை” என்ற வாக்கியத்திற்கு உபமேயநிகாடியில் அந்வயமில்லை; அந்வயம் வேணுமென்னில்; எம்பெருமானுடைய கரிய திருமேனியின் நிழலிட்டாலே பாற்கடலும் பாம்பணையும் நீலநிறம் பெற்றனவென்றுகொண்டு, பாற்கடற்பாம்பணையை நீலத்தடவரைக்கு உபமேயமாகவும் எம்பெருமானை மாமணிக்கு உபமேயமாகவுங் கொள்ளலாம். இந்த யோஜனையில், [சுவிஹணிவதிலாவாழிதூாழி.] “அபிபணிபதிபாவாத் சுப்ரமந்தச் சயானோ மரகதஸ்குமாணா ரங்கபர்த்துர் மயூகை—ஸகலஜனீதிபாநச்யாமஜீமூதஜைத்ரம் புலகயதி விமாரம் பாவநம் லோசநே ந.” ி என்ற ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவச் சிலாக மதுஸந்திக்கத்தகும்.

மாமணி நிகழ் = நிகழ்தல்—விளங்குதல். வேலைத்தலை = கடற்கரைக்கு வாசகமான ‘வேலா’ என்னும் வடசொல் வேலையென ஐயீருகி ஆகுபெயரால் கடற்கு வாசகமாயிற்று. தலை—ஏழனுருபு. வேலையிலே அரவணைக் கிடந்தாய் என்க.

[சோலைத்தலை இத்தயாதி.] கரும்பாலைகளில் கருப்பஞ்சாறு அடுவதனால் விசேஷமாகப் புகைகிளம்பி எங்கும் பரவியிருப்பதைக் கண்டமயில்கள் அப்புகைத்திரனே மேகத்திரளாக மயங்கிக் களித்துக் கூத்தாடுகின்றனவாம். மயில்கள் மேகங்களைக் கண்டு தோகை விரித்துக் கூத்தாடுதல் இயல்பு. ... (உ)

நென்னல்போய்வரு மென்றென்றெண்ணியிராமெ யென்மனத்தேபுகுந்தது *

இம்மைக் கென்றிருந்தேன் எறிநீர்வளஞ் செறுவில் *

செந்நெற்கூழை வரம்போரீஇ அரிவார்முகத்தேழு வாளைபோய்கரும்பு *

அந்நற் காடணையு மணியாலி யம்மானே.

(ந)

எறி நீர் வளம் { அலையெறிகின்ற
செறுவில் { நீர்வளம்பொருந்திய
வயல்களிலே

செந்நெல் { செந்நெற்பயிர்களை
கூழை {

வரம்பு ஓரீஇ { வரப்புகளின்மேலே
சாயவிட்டு

அரிவார் { அறுக்கிறவர்களுடைய
முகத்து { முகத்திலே

எழு { (அக்கதிர்களில் நின்றும்)
குதித்துப்பாய்ந்த

வாளை மீன்களானவை

ி, இத்தால் ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை வருணிக்கிறார். திருவந்தாழ்வானே ரங்கவிமானமாக வடிவெடுத்திருப்பதால் இவ்விமானம் வெண்ணிறமாயினும், உள்ளே திருக்கண்வளர்ந்தருளும் திருவாங்கநாதனது நீலமேனியொளியால், கருங்கடலை முற்றும்பருகி யெழுந்த ளானமேகத்தையும் வென்று மிகவும் நீலமாக விளங்குகின்றதாம் விமானம்.

போய்	{ (அபாயமுள்ள இவ்விடம் இனி நமக்குத்தனா தென்று அல்லிடம் விட் டுப்) புறப்பட்டுப்போய்	நென்னல் போய் வரும் என்று என்று எண்ணி இராமை	{ ‘நேற்றுப்போனான், இன்று வருவான் இன்று வருவான் இன்றுவருவான்’ என்றிப்படி பாரித்துக் கொண்டு போதுபோக்க வேண்டாதபடி
அ நல் கரும்பு காடு அணையும்	{ அப்படிப்பட்ட நல்ல கருப்பஞ்சோலைகளிலே சேரப்பெற்ற	என் மனத்தே புகுந்தது	{ (ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாக நீ) என்றெஞ்சிலே புகுந்தவிது
அணி ஆவி அம்மானே!—;		இம்மைக்கு என்று இருந்தேன்	{ இந்தஜன்மம் முழுமைக்குமாம் என்று துணிந்திருக்கிறேன்.

* * *—இனி போக்குவரத்து இல்லாமே ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாம்படி என் மனத்திலே புகுந்தா யென்கிறது முதலடி. நென்னல் போய் வருமென்றேன் நெண்ணியிராமை—உலகத்திலே ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப்பிரிய நேர்வதுண்டே; காதலியைக் காதலன் விட்டுப்பிரிந்து தேசாந்தரஞ் சென்றால் விசுறுவாய் நத்தை ஒருவாறு ஆற்றிக்கொள்வதற்காக ‘நேற்றுப் போனார், இன்று வந்திவர்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே காதலி காலங்கழிப்பது வழக்கம்; அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு ஏங்கிக்கிடக்க வேண்டாதபடி வயலாலிமணவாளன் ஆழ் வார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாதிருக் கின்றமையைச் சொன்னபடி. “நென்னல் போய் வரும்” என்பதற்கு மற் றொரு வகையாகவும் பொருள் சொல்லலாம்; நேற்று ஒரு நாள் கழிந்தது, இற்றை நாள் வந்தது; இதுவுங்கழிந்து நாளை நாள் வரக்கடவது, அதுவுங் கழிந்து அடுத்த நாள் வரக்கடவது என்றிப்படியே (பரதாழ்வான் போலே) பல்லைக்கடித்துக் கொண்டு பிரிவு நாள்களை எண்ணியிருக்க வேண்டாதபடி— என்றுமாம்.

ஆழ்வீர்! இப்போது உம்முடைய நெஞ்சிலே எம்பெருமான் இப்படி வந்து புகுந்தாலும் அடுத்த க்ஷணத்திலே ஓடிப்போய்விட மாட்டானா வென்று பிறர் சங்கிக்க இடமில்லாதபடி. “இம்மைக்கென்றிருந்தேன்” என்கிறார். இந்த ஜன்மம் முழுமைக்கும் இப்படியே நித்ய ஸம்சேஷம் குறையின்றி நிலைநிற்கு மென்று நிச்சயித்திருக்கிறேனென்றவாறு. இருந்தேன்—நிகழ் காலத்தை இறந்த காலத்தாற் சொல்லுவது முண்டு.

ஏழிநீர்வளஞ் சேறுவில் என்றுதொடங்கித் திருவாலியின் வயல் நிலைமையை வருணிக்கிறார். கழனிகளில் செந்நெற் பயிர்கள் வாளைங்கி வளர்ந்திருந்த தனால் அவற்றை நேரே நின்று அறுக்க முடியாமல் கதிர்ந்தலைகளை மடக்கி வரப்புகளிலே படியவைத்து அறுக்கின்றார்களாம் பயிர்ந்தொழிலாளர்; அப்படிய றுக்கும்போது அக்கதிர்களைச் சேரப்பிடித்த பிடியிலே அகப்பட்டுக்கொண்ட வானீமீன்கள் அவர்களுடைய முகத்திலே எழப்பாய்ந்து அபாயமுள்ள அவ்விடத்தைவிட்டுக் கவலையின்றி வாழ்வதற்காக ஸமீபத்திலுள்ள கருப்பங் காட்டிலே சென்று சேர்கின்றனவாம்.

சேந்நெல் கூழை = 'கூழை' என்று ஐகாரவீற்றதான சொல்லாகவே கொள்ளுதலும், 'கூழ்' என்ற சொல் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு ஏற்றிருப்பதாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். கூழை என்று * தலை மயிர்க்குப் பேராய் இலக்கணியால் தலையைச் சொல்விற்குப் 'சேந்நெல் தலை' என்றபடி. பிந்தின யோஜனையில், கூழ் என்ற உணவின் பெயர் அதன் காரணமான பயிரைக் குறித்தது; காரியவாகுபெயர். ஓரீஇ—ஒருக்கி; சொல்லிசையளபெடை. (ங)

மின்னின்மன்னு நுடங்கிடைமடவார்தம் சிந்தைமறந்து வந்து * நின் மன்னு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாயால் *

புன்னைமன்னு செருந்திவன்பொழில்வா யகன்பணைகள் கலந்தேங்கும் *

அன்னமன்னும் வய லணியாலி யம்மானே.

(ச)

புன்னை புன்னைமரங்களும்
செருந்தி சாபுன்னை மரங்களும்
மன்னு பொருந்தியிருக்கிற
வண் பொழில் } அழகிய சோலைகளிலே
வாய் }
அகன் } விசாலமான தடாகங்களி
பணைகள் } லெங்கும்
எங்கும் }
அன்னம் } அன்னப்பறவைகள்
கலந்து } சேர்ந்துவாழப்பெற்ற
மன்னும் } தாயும்
வயல் } வயல்களையுடைத்தாயு
மிருக்கிற

அணி ஆவி { அழகிய திருவாலிநகர்க்கு
அம்மானே { இறைவனே !;
மின்னின் } மின்னல்போன்று துவண்ட
மன்னு } இடையையுடைய
நுடங்கு } இடை
மடவார் தம் } ஸ்திரீகளைப்பற்றின
சிந்தை } சிந்தையை
மறந்து வந்து } தவிந்துவந்து
நின் மன்னு } உன் இணைத்திருவடி
சேவடிக்கே } களையே
மறவாமை } நான் நித்தியம்
அதுஸந்திக்கும்படி
வைத்தாய் } அருள்செய்து
வைத்திருக்கிறாய் ;
ஆல் } ஆச்சரியம் !.

* * *—ஆழ்வார் தம்முடைய பழைய நிலைமையையும் இப்போதைய நிலைமையையும் நினைந்து எம்பெருமானிடத்திலே பெருநன்றி பாராட்டுகின்றார். பிரானே ! அநாதி காலமாக நான் எப்படியிருந்தவன் ; மாதர்களின் இடையழகிலே மயங்கிக் கிடந்தவன்னேரு ; அப்படிப்பட்ட என்னை அவ்விஷயத்தைக் காரியுமிழ்ந்து உன் திருவடிகளையே சிக்கனப்பிடித்துக்கொண்டு வாழுமாறு பண்ணிவைத்தாயே !, இந்த மஹோபகாரத்தை நான் மறக்கலாகுமோ ? என்கிறார். மூன்றாமடியில், பணை—'பண்ணை' என்பதன் தொகுத்தல் ; குளம். (ச)

நீபென்மலர் மாலையிட்டுநின் னிணையடிதொழுதேத்தும் * என்மனம்

வாடநீ நிணையேல் மரமெய்த மாமுனிவா ! *

பாடலின்னோலி சங்கிணைசை பரந்துபல்பணையால் மலிந்தேங்கும் *

ஆடலோசை யறு அணியாலி யம்மானே.

(ரு)

* மேல் எட்டாம்பத்தில் (2-9.) “ முன்னையிறெய்ந்தில கூழை முடி கொடா ” என்பதுங்காண்க.

பாடல் இன் ஒலி	{ (பகவத்வியயப்) பாட்டுக்களின் மதூரமான தொனியும்	மரம் எய்த மா முனிவா	{ (ஸுகீவனுடைய நம்பிக்கைக்காக) மராமாங்க னேழின்மேலும் அம்பு விட்டுத்துளைத்த ஸத்யஸங்கல்பனே !,
சங்கின் ஒசை	சங்குகளின் முழக்கமும்	நின் இணை அடி	{ உன் இணைத்திருவடிகளில்
பரந்து	{ எங்கும் வியாயித்திருக்கப் பெற்றதும்	பல் மலர்மாலை	{ பலவகைப்பட்ட புஷ்பமாலைகளை
பல் பணையால் மலிந்து	{ பலவகைப்பட்ட வரத்ய கோஷங்களுமும் நிறைந்திருக்கப் பெற்றதும்	நீடு இட்டு	நெடுங்காலம் ஸமர்ப்பித்து
எங்கும்	எவ்விடத்தும்	தொழுது	ஸேவித்து
ஆடல் ஒசை அரு	{ கூத்தாட்டங்களின் ஒசை விட்டு நீங்காதிருக்கப் பெற்றதுமான	ஏத்தும்	துதிசெய்கின்ற
அணி ஆலி அம்மானே	{ அழகிய திருவாலிநகர்க்கு ஸவாமியே !,	என்	அடியேனுடைய
		மனம் வாட	{ நெஞ்சு (உன்னையிரிந்து) வாட்டமடையும் வகை
		நீ நினைவேல்	{ நீ நினைக்கலாகாது [என்னை விட்டு நீ பிரியலாகாது.]

* * *—எப்போதும் உன்னுடைய திருவடிகளிலேயே அந்தரங்கப்பணி விடைகள் செய்துகொண்டு போதுபோக்காரின்ற என்னுடைய மனத்தை நீ ஒரு போதும் வாடச்செய்ய நெஞ்சால் நினைக்கவுங்கூடாது; [இந்த ரித்ய ஸம்ச் லேஷத்துக்கு ஒரு குறை நேர்ந்தால் இவருடைய மனம் வாடிப்போகுமாதலால் ஒரு நாளும் பிரியாதிருக்கவேணு மென்றவாறு.]

மரமெய்த வரலாறு:—ஸுகீவன் இராமனுல் அபயப்ரதானம் செய்யப் பெற்ற பின்பும் மனந்தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமாங்களைத் துளைத்ததையும் துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனை தூரம் தூக்கி யெறிந்ததையும் குறித்துப்பாராட்டிக் கூறி, 'இவ் வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது ஸாத்யமாகுமோ?' என்று சொல்ல; அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்ய வேண்டுவது?' என்ன, ஸுகீவன் 'இராமபிரான் நீறு பூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது ஸந்தேஹ முண்டாகின்றது; ஏழு மராமாங்களையும் துளைத்த இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் துருதுறு விரற்கடை தூரம் தூக்கி யெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்' என்று சொல்ல; ஸுகீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்கு மாறு அவனது வார்த்தைக்கு இசைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும் புக்குவியலைத் தனது காற் கட்டைவிரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோ ஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுகீவன் 'முன்பு உல ராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்துபோன இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான்

ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ அது அம்மரங்களைத் துளைத்த தோடு ஏழலகங்கையுந் துளைத்துச்சென்று மீண்டு அம்புறுத்தாணியை அடைந்தது.

(மராமரம்—ஆச்சாமரம்.)

பிரானே ! ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாக்குவதற்காக அருந்தொழில் செய்தாய் ; எனக்காக அப்படிப்பட்ட செயலொன்றும் நீ செய்ய வேண்டா ; என்னைவிட்டுப் பிரியாதிருந்தால் போதுமானது என்ற கருத்துத் தொனிக்கும். (ந)

கந்தமாமல ரேட்டுமிட்டுநின் காமருசேவடி கைதொழுதேழும் *

புந்தியேன் மனத்தே புகுந்தாயைப் போகலோட்டேன் *

சந்திவேள்வி சடங்கு நான்மறையோதி யோதுவித்தாதியாய்வரும் *

அந்தணுள ருற வணியாலி யம்மானே.

(சு)

சந்தி வேள்வி	{	ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய	{	நின் காமரு	{	உனது அழகிய
சடங்கு		நித்ய கர்மங்களுக்கும் யாகம்		சே அடி		திருவடிகளிலே
நால் மறை		முதலிய நைமித்திக		கந்தம் மா		மனம் மிக்க சிறந்த எட்டு
		கருமங்களுக்கும்		மலர் எட்டும்		வகைப் பூக்களையும்
		காமயகருமங்களுக்கும்	இட்டு			ஸமர்ப்பித்து
		தெரிவிக்கிற நான்கு		கை தொழுது	{	வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கவேணு
		வேதங்களுக்கும்	எழும்	மென்கிற அந்நவஸாய		
ஆதியாய்		அநாதிகாலமாக	புந்தியேன்	முடையேனான		
				என்னுடைய		
ஒதிஒது	{	தாங்கள் ஒதியும் பிறர்க்கு	{	மனத்தே	{	நெஞ்சிலே
வித்து வரும்		ஒதுவித்தும் வருகின்ற		புகுந்தாயை		வந்த புகுந்த வுன்னை
அந்தணுள்		பிராமணர்கள்		போகல்	{	இனி வேறோரிடம் போக
அரு		{ விட்டுநீங்காத [நித்யவாஸம்		ஒட்டேன்		
		பண்ணுமிடமான]				

அணி ஆலி அம்மானே !—

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “என் மனம் வாட நீ நினைவேல்” என்று மறை பொருளாகச் சொன்னதின் கருத்து வெளிப்படுமாறு இப்பாசர மருளிச்செய்கிறார். “மய்யி” என்றவட சொல் ‘கந்தம்’ என்று கிடக்கிறது ; மனம் மிக்க மாமலரேட்டு எவையென்னில் ; கருமுகை, கற்பகம், நாழல், மந்தாரம், ஸௌ கந்தி, செங்கழுநீர், தாமரை, தாழை என்பனவாம். இவற்றைச் சொன்னது மற்றும் தேவார்ஹமாயுள்ள புண்ணை முதலிய புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாம்.

“மாமல ரேட்டு மிட்டு” என்றவிதற்கு—ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் நறுமலர் போலே அவனுக்கு போக்யமாய்ப்படியிருக்கையாலே எட்டு மலர்கள் போன்ற எட்டெழுத்தோடுங் கூடின திருமந்திரத்தை அதுஸந்தித்து என்பதாகவும் பொருள் கூறலாம். அன்றியே ; “அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:—ஸர்வபூததயா புஷ்பம் ஸுமா புஷ்பம் விசேஷத்: . ஜ்ஞாநம் புஷ்பம்

தப : புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவ ச—ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணு : ப்ரீதிகரம்பவேத்.” என்கிறபடியே அஹிம்ஸை, இந்திரியநிக்ரஹம், ஸர்வ பிராணிகளிடத்திலும் இரக்கம், பொறுமை, ஞானம், தவம், தியானம், ஸத்யம் என்று எட்டு வகையான புஷ்பங்களாகச் சொல்லப்பட்டவற்றை ஸமர்ப்பித்து என்றுமாம். (இப்பொருள்கள் ஆசார்யஹ்ருதய வியாக்கியானத்திலுள்ளவை.)

காமரு சேவடி = ‘காமம் தரு’ என்பது ‘காமரு’ என மருவிக்கிடக்கிறது ; ஆசையை விளைக்கவல்ல திருவடி என்றபடி : எனவே, அழகிய திருவடி என்ற தாயிற்று. உனது ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளைக் கைதொழுது உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்னும் அத்தவஸாய முடையேனான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே, நானுன்னை விரும்பாதிருக்க நீயாகவே வந்து புகுந்த பின்பு இனிப்போக லொட்டேன் ; தானாகவே விரும்பி வந்து சேர்ந்த செல்வத்தைத் தள்ளுவாருண்டோ ? என்கிறார்.

அது தொழிலந்தணர்கள் நிறைந்திருக்கும் திருவாலி யென்கிறது பின்னடிகளில். (சு.)

உலவுதிரைக்கடற் பள்ளிகொண்டு வந்துன்னடியேன் மனம்புகுந்த * அப்

புலவ ! புண்ணியனே ! புகுந்தாயைப் போகலொட்டேன் *

நிலவுமலர்ப்புண்ணை நாமுலநீழல் தண்டாமரை மலரின்மிசை * மலி

அலவன் கண்படுக்கும் அணியாலி யம்மானே.

(எ)

நிலவு மலர் { எப்போதுமுள்ள புஷ்பங்
புண்ணை { களைபுடைய புண்ணை
மரங்களென்ன

நாமுல் { ஞாமுல்மரங்களென்ன
(இவற்றினுடைய)

நீழல் நிழலில்

தண் தாமரை { குளிர்த்த தாமரைப்பூவின்
மலரின் மிசை { மேலே

மலி அலவன் பெரிய ஆண் நண்டுகள்

கண் படுக்கும் { பள்ளிகொண்டிருக்கப்
பெற்ற

அணி ஆலி அம்மானே !—;

திரை உலவு { திரைக்கிளப்பத்தைபுடைய
கடல் { திருப்பாற்கடலில்

பள்ளிகொண்டு சயனித்திருந்து
(ஸமயம் பார்த்திருந்து)

வந்து { அங்குமின்றும்
ஒடிவந்து

உன் அடியேன் { உனது தாஸனான
என்னுடைய மனத்திலே
மனம் புகுந்த புகுந்த

அப் புலவ { அப்படிப்பட்ட
ஸர்வஜ்ஞனே !

புண்ணியனே { எனது பாக்கியம் வடிவெடுத்த
துள்ளவனே !

புகுந்தாயை { என்னிடம் வந்து சேர்ந்த
வுன்னை

போகல் { இனி வேறிடம் போக
ஒட்டேன் { வொட்டேன்.

* * *—எம்பெருமான் திருப்பாற்கடல் முதலியவிடங்களில் வாழ்வதானது அவ்விடமே உத்தேசியமென்கிற எண்ணத்தினாலன்று ; எந்த ஸமயத்திலே எந்த அன்பருடைய உள்ளத்திலே புகுந்து கொள்ளலாமென்று பார்த்துக் கொண்டு உபாயாதுஷ்டாநம் பண்ணுமவன்போல அங்கே கிடக்கிறுனென்பர் ;

இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலு—“ ‘திருமாலிருஞ் சோலைமலையே’ என் கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களைல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ னுடைய சரீர ஏகதேசத்திலே பண்ணும்; அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம், இங்குத் தைவாஸம் ஸாத்யம். ‘கல்லுங்களைகடலும்’ என்கிறபடியே இது வலித்தித்தால் அவற்றில் ஆதரம் மட்டமாயிருக்கும். ‘இளங்கோயில் கைவிடேல்’ என்று இவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்.” என்ற ஸ்ரீஸூக்திகளால் நன்கு விசதமாகும். இதுவே இப்பாட்டின் முதலடியிலுறையும் பொருளாம். உலவு திரைக்கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்தது அடியேன் மனத்தில் புகுருகைக்காக வெண்கிறார். இப்படி நெடுநாள் பாரித்து ஸமயம் பார்த்து என் மனத்திலே புகுந்த உன்னை இனி நான் போகலொட்டேனென்கிறார். “ [அப்புலவ;] விசேஷஜ்ஞனல்லையோ? அவஸரமறியாயோ புகுருகைக்கு ” என்ற பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. ‘புண்ணியனே!’ என் றது—உன்னைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாக என் பக்கலிலே யாதொரு ஸூக்ருத முற் கண்டதில்லை; நீயேயன்றோ மூலஸூக்ருதம் என்றபடி.

பின்னடிகளின் வியாக்கியானத்திலே—“வயலாவி மணவாளனுடைய வ்யா பாரத்தோடு அங்குண்டான * திர்யக்குக்களுடைய வ்யாபாரத்தோடு வாசியற் றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, அந்நிலத்திலுள்ளவை யாகையாலே ” என்றள்ள ஸ்ரீஸூக்தி அறுஸந்திக்கத்தக்கது. அலவன்—ஆண் நண்டு. (எ)

சங்குதங்கு தடங்கடற்கடன்மல்லையுட்சிடந்தாய் * அருள்புரிந்து
இங்கென்னுள் புகுந்தாய்! இனிப்போயினு லறையோ! *
கொங்குசெண்பக மல்லிகைமலர் புல்கியின்னின வண்டுபோய் * இளந்
தேங்கின் தாதனையும் திருவாலி யம்மானே. (அ)

இன் இள { இனிய இளவண்டு
வண்டு { களானவை
கொங்கு மணம்மிக்க
செண்பகம் செண்பகப் பூவையும்
மல்லிகை மலர் மல்லிகைப் பூவையும்
புல்கி தழுவிப் பார்த்து
(அவை கொதித்தபடியாலே)
போய் அவற்றைவிட்டுப்போய்
இனதெங்கின் { இளைய தென்னை மாங்களின்
தாது { பாளைகளிலே அளையப்
அளையும் { பெற்ற
திரு ஆலி அம்மானே!—;

சங்கு தங்கு { சங்குகள் தங்கிய பெரிய
தட கடல் { திருப்பாற்கடலிலும்
கடல் { திருக்கடன் மல்லையிலும்
மல்லையுள் {
கிடந்தாய் { (முன்பு) பள்ளிகொண்
டிருந்தாய்;
இங்கு இப்போது
அருள் புரிந்து கருணைகூர்ந்து
என்னுள் { என்னெஞ்சிலே பிரவேசித்
புகுந்தாய் { தாய்;
இனி { இனி நீயே விட்டுப்போக
போயினால் { நினைத்தாயாகில்
அறையோ { அறையோவறை.

* திர்யக்குக்கள்—நண்டு வண்டு முதலியன.

* * *—“சங்கு தங்கு தடங்கடல்” என்பதைக் கடன்மல்லுக்கு விசேஷண மாக்கியுமுரைக்கலாம்; சங்குகள் தங்குகிற கடற்கரையிலேயிருக்கிற திருக் கடன்மல்லுத்திருப்பதியிலே என்றபடியாம். அர்ச்சாவதாரங்களில் எழுந்தருளியிருப்பதும் அன்பருடைய உள்ளத்திலே புகுருகைக்கு ஸாதநமாக வென்க. பரம்போக்யமான திருப்பதிகள் பலவுமிருக்க, அவற்றை விட்டு நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தாய்; இனி இவ்விடம் விட்டு நீ போவதென்றால் அது உன்னாலாகாது; போக முடியுமானால் புறப்பட்டுப்பார்; என்னுடைய வார்த்தை மெய்யாகிறதோ, உன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறுகிறதோ, பார்ப்போமென்கிறார் முன்னடிகளில்.

இனிப்போயினால் அறையோ—அறையோ வென்பது தோற்றவர் முன்னே ஜயித்தவர் சொல்லும் வார்த்தைக்குறிப்பு. “அறையோவென நின்ற திருங்கருங்கடல்” என்றார் நம்மாழ்வாரும் திருவிருத்தத்தில். “இனிப்போயினாலையோ” என்னுமிவ்விடத்தில் வெற்றி தோல்விகளொன்று மில்லையே யென்னில்; எம்பெருமானே! நீ இவ்விடம் விட்டுப் போ முடியாது; எப்படியாவது அகன்று போய்விட வேணுமென்று நீ முயன்றாலும் உன் முயற்சி தோற்றுப் போய் என் வார்த்தையே வெற்றிபெற்றதாகும் என்பதாகக்கொள்க. நீ இங்கே வந்து புகுந்ததற்குக் காரணமான பேரருள் மாறினவன்றோ இவ்விருப்பு மாறப்போகிறது; அருளும் மாறாது, இவ்விருப்பும் மாறாது என்றவாறு.

பின்னடிகளின் கருத்து:—நறுமணம் மிக்க செண்பக மல்லிகை மலர்களிலே மதுவைப்பருக இழிந்த வண்டிகள் அவற்றோடே தழுவியிருந்து, அவை கொதித்தவாறே அந்தக் கொதிப்பை ஆற்றுகைக்காக, கோடையிலே நோவு பட்டவர்கள் சந்தனச் சேற்றிலே கைவைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே இளந்தெங்கிலே போய் அதின் தாதுகளிலே அனுகின்றனவென்பதாம். (அ)

ஓதியா யிரநாமமும் பணிந்தேத்தி நின்னடைந்தேற்கு * ஒருபொருள் வேதியா! அரையா உரையாயோருமாற்ற மெந்தாய்! *

நீதியாகிய வேதமாமுனியாளர் தோற்றமுரைத்து * மற்றவர்க்கு ஆதியா யிருந்தாய் அணியாலி யம்மானே.

(க)

நீதி ஆகிய வேதம் { (நாட்டார் அறுவழிக்க வேண்மெவற்றை) விதிக்குமவையான வேதங்களையும்

மா முனியாளர் தோற்றம் { (அந்த வேதங்களிலுள்ள மந்திரங்களை தர்சனம் பன்னினவர்களான) மஹர்ஷிகளின் வரலாற்றையும்

உரைத்து வெளியிட்டவனாயும்

மற்றவர்க்கு ஆதிஆய் இருந்தாய் { மற்றுமுள்ள எல்லார்க்கும் காரணபூதனாயுமிருக்கு மவனே!

வேதியா { வேதமொன்றினாலேயே அறியத் தக்கவனே!

அரையா தேவாதிதேவனே!

எந்தாய் எமக்கு ஸ்வாமியானவனே!

அணி ஆலி அம்மானே!—;

ஆயிரம்	{ (உனது) ஸஹஸ்ர நாமங்களை	ஒரு பொருள்	ஒரு அர்த்தத்தையாவது
நாமமும் ஒதி	{ யுஞ்சொல்லி		
பணிந்து ஏத்தி	வணங்கித் துதித்து	ஒரு மாற்றம்	ஒரு சொல்லையாவது
நின் அடைந்	{ உன்னைத் தஞ்சுமாடிப்பற்றி	உரையாய்	அருளிச்செய்யவேணும்.
தேற்கு	{ யுள்ள எனக்கு		

* * *—கீழ்ப் பாசுரங்களிலே “புதுத்தாயைப் போகலொட்டேன்” என்று இவர்தாம் சொல்லிவைத்தாலும், “உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்?” என்றும் “இனியென் திருக்குறிப்பே?” என்றும் அவன் திருவுள் ளத்தை யறுஸரித்து நிற்கவேண்டிய ஸ்வரூபவுண்மையை உணர்ந்தவரான ஆழ்வார், ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாகவன்றோ பேசவேணும்; அப்படியே பேசுகிறாள் பாட்டில்; பல் பன்னிரண்டையுங்காட்டிப் பிரார்த்திக்கின்றார்; அடியேன் தேறியிருக்கும்படி உன் சோதிவாய் திறந்து ஒரு நல்வார்த்தை சொல்ல வேணும்; கடற்கரையிலே நின்று “நத்யஜ்ஜெயம் கதஞ்சந” என்ற வார்த்தை யையாவது தேர்த்தட்டிலே நின்று “மாகசு:” என்ற வார்த்தையையாவது அடியேனை நோக்கி யருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார். நீ ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்று அதுகாறிலித்து வந்துசேர்ந்தது போலே நானே நிகரலித்து அகன்று போய்விடவுங்கடும்; இங்ஙனே நான் சங்கித்துக் கலங்கியிருக்கவொண்ணாதபடி ‘இனி நானுன்னை விட்டொருநாளும் பிரியேன்’ என்று சோதிவாய்திறந்து ஒரு வார்த்தைசொல்லி என்னைத் தேற்றுவிக்கவேணு மென்கிறார்.

“ஒரு பொருள் உரையாய்” “ஒருமாற்ற முரையாய்” என்று இரண்டு வாக்கியமாக அந்வயித்துக் கொள்ளலாம்; “என்னைப் பெறுகைக்கு இத்திருவடிகளே ஸாதகம்” என்கிற ஒரு பொருளையும், “மாகசு: = துக்கப்படாதே” என்ற ஒரு சொல்லையும் சொல்ல வேணுமென்கை.

நீதியாகிய வேதம் = “ஸுத்யாவடி, யஜு-ஓ வர = மெய்யே சொல்லு, தரு மத்தை நடத்து” இத்தாதி வாக்கியங்களால் நீதியை யுணர்த்துகின்ற வேதம் என்றபடி. (க)

புல்லி வண்டறையும் பொழில்புடைகுழ் தேன்னலையிருந்த மாயனை *

கல்லின் மன்னுதிண்டோள் கலிய னொலிசேய்த *

நல்ல வின்னிசைமலை நாலுமோரைந்துமோன்றும் நலின்று தாமுடன் *

வல்லரா யுரைப்பார்க் கிடமாகும் வானுலகே.

(ஃ)

வண்டு	வண்டுகளானவை	தென் ஆலி	திருவாலியிலே
புல்லி	ஒன்றோடொன்று அணைந்து	இருந்த	எழுந்தருளியிருக்கின்ற
அறையும்	இசை பாடப்பெற்ற	மாயனை	எம்பெருமான் விஷயமாக,
பொழில்	சோலைகளாலே	கல்லின் தின்	{ மலைபோலே திடமாயும் ரித்ய மாயுமிருக்கிற தோள்களை யுடைய.
புடை குழ்	சுற்றிலுஞ் சூழப்பட்ட	மன்னு தோள்	

கலியன் திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி செய்த அருளிச்செய்த
நல்ல இன் { அழகிய இனிய இசையை
இசை { புடைத்தான
மாலை நாறும் { சொல்லாலையாகிய இப்பத்
ஒரைந்தும் { துப் பாசரங்களை யும்
ஒன்றும் }

நவீன்று அப்யவரித்து
உடன் வல்ல { அர்த்தாநுஸந்தானமும்
ராய் இருப் { பண்ணிக்கொண்டிருக்கு
பார் தமக்கு { மலர்கட்கு
வான் உலகு பரமபதம்
இடம் ஆகும் இருப்பிடமாகும்.

* * *—வண்டிகள் சோலைகளிலே படிந்து மதுவைப்பருகிக் களித்துக் கூவா நிற்கப்பெற்ற திருவாலி நகரில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானைக் கவிபாடின இச்சொல்லாழ்வாயைப் பொருளுடன் கற்குமவர்கள் திருநாட்டிலே சென்று நித்ய கைங்கரியம் பண்ணப் பெறுவர்களுள் பதாம்.

வல்லராயிருப்பார்க்கு இடம் வாணலகே ஆகும்—இத்திருமொழியை ஒது மவர்கள் எவ்விடத்திலே இருக்கின்றார்களோ அவ்விடமே பரமபதம்; தனியே பரமபதமென்று வேறொன்று கிடையாது என்றபடியுமாம். “உரைக்கவல் லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம்முரெல்லாம்” என்ற திருவாய்மொழியின் சாரை. (க0)

அடிவரவு:—வந்து நீல நென்னல் மின்னின் நீடு கந்தம். உலவு சங்கு ஒதி புல்லி தூவிரிய.

ஐந்தாந்திருமொழி-உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து - ஆறாந்திருமொழி,

தூவிரிய மலருழக்கி.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழி போலே இத்திருமொழியும் வயலாலி மணவான் விஷயமானதே. கீழ்த்திருமொழியில் “அடியேன் மனத்திருந்தாய்” என்றும் “என் மனத்தே புகுந்தது” என்றும் மாநலமாய் நிகழ்ந்த அதுபவம் முதிர்ந்து பிரத்யக்ஷம் போலேயாய், மெய்யே பிரத்யக்ஷமென்றே நிச்சயித்துத் தழுவி முழுசிப் பரிமாற நினைத்து அப்படி நினைத்தபடி அதுபவிக்கக் கிடையாமையாலே கரைபுரண்ட ஆற்றமையுண்டாகி ஒரு பிராட்டியின் அவஸ்தையை யடைந்து அவ்வாயாலே தமது நிலைமையைத் தெரிவிக்கின்ற ராழ்வார்.

எம்பெருமானை யதுபவித்தல் பலவகைப்பட்டிருக்கும்; அவனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி யதுபவித்தல், திருக்கல்யாண குணங்களைச் சொல்லி யதுபவித்தல், வடிவழகை வருணித்து அதுபவித்தல், அவனுகந்தருளின திவ்ய தேசங்களின் வளங்களைப் பேசி யதுபவித்தல், அங்கே அபிமானமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பெருமையைப்பேசியதுபவித்தல்—என்றிப்படி பலவகைப் பட்டிருக்கும் பகவததுபவம். இவ்வகைகளில் பரமவிலகூணமான மற்றொரு வகையுமுண்டு; அதாவது—ஆழ்வார் தாமான தன்மையைவிட்டுப் பிராட்டிமா ருடைய தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு வேற்றவாயாலே பேசியதுபவித்தல். இப்படி அதுபவிக்குந்திறத்தில், தாய்பாசரம் தோழி பாசரம் மகள் பாசரம் என மூன்று வகுப்புகளுண்டு. அப்போது ஆழ்வார்க்குப் பரகாலர் என்ற ஆண்மைப் பெயர் நீங்கி, ‘பரகாலநாயகி’ என்று பெண்மைப் பெயர் வழங்கப் பட்டு வரும். தாய் சொல்வது போலவும் தலைமகள் சொல்வது போலவும் தோழி சொல்வதுபோலவும் பாசரங்கள் வெளிவந்தாலும் பாசரம் பேசுகிறவர் ஆழ்வாரேயாவர். ஒரு ஆறானது பல வாய்க்கால்களாகப்பெருகினாலும் அவற்றுக் குப் பிரதானமான பெயர் ஒன்றேயாயிருக்குமாபோலே இம்மூன்று நிலைமைகளாகச் சொல்மாலை வழிந்து புறப்பட்டாலும் “கையிலங்கு வேற்கலியன் கண்ணேரத்த தமிழ்மாலை” என்று ஆழ்வார் பாசரமாகவே தலைக்கட்டும்.

இரண்டாம்பத்திலே “திவளும் வேண்மதிபோல்” என்னுந்திருமொழி தாய் பாசரமாகச் சென்றதுபோலே இத்திருமொழி தலைவிபாசரமாகச் செல்லுகிறது. சகுந்தலை துஷ்யந்த மஹாராஜனோடே கலந்து பிரிந்தாப்போலே ஒரு விளையாடு சூழலிலே பரமபுருஷனுகிற தலைவனோடே கலந்துபிரிந்த வொரு பிராட்டியின் நிலைமையை ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார், அவ்வெம்பெருமான் விரைந்து மீண்டவரக் காணுமையாலும் அவனைப்பிரிந்து தான் ஆயிரிருக்க மாட்டாமையாலும் தானே அவனிருப்பிடம் நோக்கிச் செல்லுதற்கு இயலாதபடி மேனி மெலிந்துகிடக்கையாலும், கண்ணிற்கண்ட வண்டு குருகு முதலிய பறவைகளைத் தூதுவிகிறார். அதாவது—ஆழ்வார் ஞானமனுட்டானமவை நன்றாகவே யுடையரான சில மஹான்களை தம்மை எம்பெருமான் பக்கல் சேர்ப்பதற்கு உரிய ஆசாரியராக வரித்து அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறாரென்று கொள்க.

இதில், முதல் நான்கு பாசரங்களே தூதுரைப்பன; மேற்பாசரங்கள் எம்பெருமானை நோக்கித் தமது ஆற்றுமையைத் தாமேசொல்லிக் கதறுவன.

நஞ்சியர், திருமேனி நோவுசாத்திக் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கையில் அவருடைய ஸ்ரீபாதத்து முகலிகளில் ஒருவரான பெற்றி பெண்பவர் விசாரிக்கச் சென்று வார்த்தையாடுகையில் ‘இப்போது ஸ்வாமிக்கு என்ன திருவுள்ளம்?’ என்று கேட்க; அதற்கு நஞ்சியர் “*தூவிரியமலருழக்கித் திருமொழிப் பாசரங்களைக் காதாரக் கேட்கவும், பெருமாள் எழுந்தருளப் பின்னும் முன்னும் சுற்றும் வந்து ஸேவிக்கவும் இஷ்டமாயிருக்கின்றது” என்றருளிச்செய்ய, அப்போதே வார்த்தரும்பெருமானாரையர் என்பவரை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து

இத்திருமொழியை ஸேவிக்கச்சொல்லிக்கேட்டருளா நிற்கையில், நாலாம்பாட்டிலே “தானாக நினையானேல் தன்னினைந்து னைவேற்கு ஓர் மீனிய கொடி நெடுவேள் வலி செய்ய மெலிவேனோ?” என்னுமளவிலே வந்தவாதே ‘நோவுபடுவதற்கு முன்பே வந்து உதவாமற் போனாலும் நேர்ந்த நோயைப் பரிஹரிக்கவாகிலும் வந்தாலாகாதோ?’ என்றருளிச்செய்து மிகவும் தளர்ந்து வருந்தின ரென்பது ப்ரலித்தம். ஆகவே, இத்திருமொழி பகவத் காமுகர்களை நன்கு உருக்கு மென்க. ... *
... *
... *

தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே *

பூவிரிய மதுங்கரும் பொறிவரிய சிறுவண்டே ! *

தீவிரிய மறைவளர்க்கும் புகழாளர் திருவாலி *

ஏவரிவேஞ் சிலையானுக் கேன்னிலைமை யுரையாயே.

(க)

தூவிரிய { சிறகு விரியும்படியாக இருந்து

மலர் புஷ்பங்களை

உழக்கி மிதித்து

துணையோடும் { தன் துணைவியைவிட்டுப் பிரியாதே { பிரியாமலிருந்து

பூவிரிய மது { பூக்கள் விதவிக்க, அவற்றிலுள்ள தேனைப் புகரும் { பாணம்பண்ணுகிற

பொறிவரிய { புள்ளிகளையும் ரேகைகளையுமுடைய

சிறு வண்டே சிறிய வண்டே !

தீவிரிய { அக்கரி காரியங்கள் விஸ்தாரமாகப் பரவும்படி

மறை வைதிக மரியாதைகளை

வளர்க்கும் { குறைவின்றி நடத்துகையால் வந்த கீர்த்தியை புகழ் ஆளர் { யுடைய வைதிகர்கள் வாழ்கிற திரு ஆலி { கிற திருவாலியிலே நீத்ய வாஸம் பண்ணுகிற

ஏவரி வெம் { அம்புகள் தொடுக்கப்பெற்று அழகியதாய் (சத்தருக்களுக்குக்) கொடிதாயிருந்துள்ள வில்லை ஆளவல்ல எம்பெருமானுக்கு

என் { என்னுடைய அவஸ்தையை நிலைமை { உரையாய் சொல்லுவாயாக.

* * *—வயலாலிமணவாளன் பக்கலிலே சென்று தமது நிலைமையைச் சொல்லுமாறு ஒரு வண்ணை நோக்கிக் கூறுகிறார். அந்த வண்டு தன் பேடையோடே கலந்து மலரிலே மதுபானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தமையால், ‘நான் துணைவனைப்பிரிந்து உணவும் உறக்கமுமற்று வருந்திக்கிடக்கும்போது நீ இப்படி உன் காரியமே கண்ணாக இருப்பது தகுதியோ?’ என்னுங்கருத்து முன்னிரண்டிகளில் வெளிசாரும். வண்டுகள் சிறகுகளை விரித்துக்கொண்டு மலரை மிதித்தேறி மதுவைப்பருகுதல் இயல்பாதலால் ‘தூவிரியமலருழக்கி’ எனப்பட்டது. ‘தூ’ என்றும் ‘தூவி’ என்றும் சிறகுக்குப் பெயர். உழக்கல்—மிதித்தல், சிதிலமாக்குதல்.

நாம் வருந்தி ஒடுங்கிக்கிடக்கும்போது இந்த வண்டுகள் மாத்திரம் சிறகை விரித்து மலர்களிலே ஏறிக்கிடப்பதற்கு யாது காரணமென்று பார்த்தார்; அவை நம்மைப்போலே விரஹவேதனைப்படாமல் துணைபிரியாதிருப்பதனால்

சிறுகை விரிக்கவும் மலர்களிலே கால்பாவவும் மதுவைப்பருகவும் மேனி நிறம் பெற்றிருக்கவும் பெறுகின்றன வென்றுணர்ந்து ‘ துணையோமேபிரியாதே ’ இத் யாதிகள் அருளிச்செய்கிறார். புஷ்பத்தைக் கண்டால் அருவருத்தும் போக்ய வஸ்துக்களில் வெறுப்புற்றும் மேனி நிறமழிந்தும் இராரின்ற என்னையும் உன்னைப்போலே யாக்கவேண்டாவோ? நானும் துணைவனோடு கலந்து வாழும்படி நீ காரியஞ்செய்ய வேண்டாவோ? என்பது உள்ளுறை.

1 “உளங்கனிந்திருக்கு மடியவர்தங்களுள்ளத்துள் ஊறியதேன்” என்ன பட்ட பகவத் விஷயமாகிற மதுவை விரும்பியும், 2. “போந்ததென்னெஞ் சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப்போதி லொண்சீரார் தெளிதேனுண் டமர்ந் திடவேண்டி” என்கிறபடியே ஆசார்ய பாதாரவிந்த ஸேவையாகிற மதுவைப் பருகுதலையே விரதமாகவுடைத்தாகியும், ஊர்த்தத்வ கதிக்கு ஸாதநமாகிய இரண்டு சிறகுகள் போன்ற கர்மஜ்ஞாநங்கனையுடையதாகியும் ஸாரக்ராஹிக ஶாயுமிருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை வண்டாகச் சொல்லுவது வழக்கம். ஆப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி ‘நீர் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே புருஷகாரஞ் செய்து அடியேனையும் உம்மைப்போலே பகவதநுபவமே நித்ய மாய்ச் செல்லுமாறு ஆப்படுத்திக் கொள்ளவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்தல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள். வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிவது ஸம்பந்தாய மென்க

முதலடியில் “ தூவிரியும் மலருழக்கி ” என்ற பாடமு முண்டென்று பெரிய வாச்சான்பின்னை வியாக்கியானத்தினால் தெரிகின்றது; தூய்தாக விரியும் மலரை=நன்றாக அலர்ந்த மலரை என்றபடி. பொழிவரிய=புள்ளிகளும் ரேகை களும் வண்டுக்கு இயல்பு.

முன்னடிகளால், வண்டை விளித்து, இனிப் பின்னடிகளால் தனக்காகச் செய்யவேண்டுங் காரியத்தை நியமிக்கிறார் பரகாலநாயகி. வயலாலி மணவாளனை நீ இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டா; ‘இன்னான் இன்னபாடு பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்’ என்று ஒரு சொல் அவன் செவியிலே விழவிட்டால் போது மென்கிறார்.

பரதவத்தில் தலைநிற்குமவனுை வயலாலி மணவாளன் பக்கல் நிவீரஜந்து வாகிய நான் போகமுடியுமோ? போனாலும் என் வார்த்தையை அவன் காது கொடுத்துக் கேட்பனோ? கேட்டாலும் இதை ஒரு பொருளாகக் கொண்டு காரியஞ் செய்வனோ? என்று வண்டு சங்கித்து நிற்க; நீ இங்கனே மயங்க வேண்டா; அத்திருப்பதியில் வாழுமவர்கள் மஹாதர்மிஷ்டர்கள்; ஸர்வயஜ்ஞ ஸமாராத்பனாை எம்பெருமானைக்குறித்து யஜ்ஞயாகங்கள் செய்து கொண்டிருப் பர்கள்; எம்பெருமான் இப்படி ஒருத்தியைப் படுகொலை யடிக்கிறானென்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்தால் ‘ இப்படி ஸ்த்ரீஹத்தி பண்ணுகிறவனையோ நாம்

யஜிக்கின்றோம்!’ என்று நொந்து ‘முன்னம் ஓடிச்சென்று அவன் குறையைத் தீர்த்து வாழ்வித்து வந்தால்தான் உன்னை நாங்கள் தெய்வமென்றும் தயாளுவென்றுங் கொள்வோம்’ என்று சொல்லி அவனைப்பிறப்படச் செய்தே வேறு காரியம் பார்ப்பார்கள்; தர்மிஷ்டர்களாகையாலே உன்னையும் வரவேற்று ஸத்கரிப்பார்கள்: ஆனபின்பு தியங்காதே நீ அங்குப்போகலா மென்கைக்காக “தீவிரிய மறைவளர்க்கும் புகழாளர் திருவாலி” என்கிறான்.

நம்முடைய பிரதிபந்தகங்களைப் போக்கிக் காரியஞ்செய்ய நினைத்தால் அப்பெருமான் எளிதிற் செய்யவல்லவன்; அதற்குரிய ஸாதநம் கைகண்டவன் என்கிறான் ஏவரி வெஞ்சிலையானுக்கு என்று. வில்லைப்பிடித்த பிடியிலே எதிரிகள் குடல்குழம்பும்படியாக வுள்ளவன்காண் அப்பெருமான். வண்டு பரகாலநாயகியை நாக்கி ‘நான் தூதுபோக வேண்டிய ஊரைச்சொன்னாய்; ஊரின் வளப்பம் சொன்னாய்; ஊர்க்குத் தலைவன் பெயரைச் சொன்னாய்; ஸந்தோஷம்; இனி அங்குப்போய் நான் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகளை விரிவாகச் சொல்லாய்’ என்று கேட்க; அதனை நான் எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என் வடிவு இருக்கும் படியைப்பார்த்துக் கொண்டாயன்றே; இதற்கு நீயே பாசரமிட்டுச் சொல்லாய் என்கிறான்—என்னிலைமையுரையாயே என்று. “உரையாயே” என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தின் அழகு காண்மின்;—“[உரையாயே.] கொடுவரவேண்டா; அறிவிக்கு மித்தனையிறே இத்தலைக்கு வேண்டுவது; வருகை அவன் பணியே; வாராதொழியுமன்று ரக்ஷகனுக்குக் குறையாமே; நீங்களறிவித்தவநந்தரம் உங்கள் பேச்சுக் கேட்டுத் தானே வாராநிற்கும்” என்று. (க)

பிணியவிலும் நறுநீல மலர்கிழியப் பேடையோமே *

அணிமலர்மேல் மதுநுகரு மறுகால சிறுவண்டே! *

மணிகெழுநீர் மருங்கலரும் வயலாலி மணவாளன் *

பணியறியேன் நீசென்றேன் பயலைநோ யுரையாயே.

(உ)

பிணி அவிழும் கட்டு அவிழ்கின்ற

நறு நீலமலர் { மணம்மிக்க நீலோற்பல
மலர்கள்

கிழிய கிழியும்படியாக

பேடை } பேடையுடனே
யோமே

அணி மலர் { அழகிய அந்த மலர்களி
மேல் { லிருந்துகொண்டு

மது நுகரும் மதுபானம் பண்ணுகிற

அறு கால { அறு கால்களை யுடைய கிறிய
சிறு வண்டே { வண்டே!,

மணி அழகிய

கழுநீர் செங்கழுநீர் பூக்கள்

மருங்கு நாற்பக்கத்திலும்

அலரும் விகலிக்கப்பெற்ற

வயல் கழனிகளையுடைய

ஆலி { திருவாலியிலே யெழுந்
தருளி யிருக்கிற

மணவாளன் { மணவாளப்பிள்ளை போன்ற
எம்பெருமானுடைய

பணி செய்தியை

அறியேன்	{ இன்னதென்று நானறிகின்றேனில்லை;	என் பயலை நோய்	{ என்னுடம்பு வேறுபட்டிருத்தலாகிற நோயை
நீ சென்று	நீ போய்	உரையாய்	சொல்லுவாயாக.

* * *—இப்பாசரமும் வண்டைத் தூதுவிடுவதாம். மலரத் தொடங்கின நீலமலரிலே குடும்பத்தோடு சென்றிழிந்து மதுபானம் பண்ணுகிற வண்டே! வயலாவி மணவாளன் என்னோடு கலந்து பிரிந்துபோனது முதலாக அவன் நினைத்திருப்பது இன்னதென்று தெரியவில்லை; என்னை மறந்திட்டானோ; அன்றி என்னையே நினைத்துக்கொண்டு கிடக்கிறானோ; இங்கே வருவதாக இருக்கிறானோ; என்னை அங்கு வரவழைத்துக் கொள்வதாக இருக்கிறானோ; அன்றி நானொருத்தி இருக்கிறேனென்பதைக் கணியாமலே கிடக்கிறானோ; இப்போது அவன் செய்வதும் செய்ய நினைத்திருப்பது மொன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை; என்னைப்பிரிந்து அவன் வருத்தமற்றிருப்பது போலவே நானும் அவனைப் பிரிந்து வருத்தமற்றிருக்கிறேனாக அப்பெருமான் நினைத்து ஆறியிருக்கவுங் கூடும்; நான் இங்கனே நோவுபடுகிறேனென்பது தெரிந்தால் இங்குவந்து சேரத் தாமலிக்கமாட்டானாதலால், நீ அங்குச்சென்று நான் புகிறநோயைத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்கிறான்.

அறுகால சிறுவண்டே!—இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“இரண்கொலுடையாரைப் போலன்றிக்கே ஆறுகாலுடையார்க்குக் கடுகப்போய்க் காரியம் தலைக்கட்டலாமிதே” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியை நோக்குங்கால், வண்டு வேகமாக விரைந்து செல்வதற்குப்பாங்காக ஆறுகால்களையுடைத்தாயிருப்பதைப் பாராட்டிக் கூறுவதாகப் பொருள்படக்கூடும். ஆனால் இது பூர்வபக்ஷப் பொருளையன்றி வலித்தார்தப் பொருளன்று; மேற்குறித்த வாக்கியத்திற்கு அடுத்ததான “நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம் என்று சேர்ப்பார் காலேயிதே இவர்கள் ஜீவநமாக நினைத்திருப்பது” என்ற ஸ்ரீஸூக்தியின் உட்கருத்து ஆராயத்தக்கது. இந்த அரும்பெரும் பொருளை விளக்கிக் காட்டுவோம்;—திருநெடுந்தாண்டகத்தில் “தேமருவு பொழிலிடத்து” என்ற (26) பாசரத்தில் “அறுகால சிறுவண்டே தொழுதேனுனை” என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில்—“[அறுகால சிறுவண்டே!] த்விபாத்தாயிருத்தல் சதுஷ் பரத்தாயிருத்தல் செய்கையன்றியே கமநஸாதநமான கால்கள் ஆறு உண்டாகப் பெற்றேனென்கிறான் என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; வண்டுக்கு கமநஸாதநம் சிறுகாகையாலும் மேலே தொழுதேனென்கையாலும் எந்தலையிலே வைக்கைக்கு ஆறுகாலுண்டாகப் பெற்றேனென்கிறான் என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார்.” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. வண்டுக்கு ஆறுகால்கள் உள்ளனவாகிலும் விரைந்து செல்வதற்கு அவை உபயோகப்படுமவையல்லவே; சிறுகாலே பறந்து செல்ல வேண்டிய சாதியாதலால், ஆகவே; ‘அறுகால’ என்ற விசேஷணத்திற்கு ஸ்வாரஸ்யமான பொருள் பட்டரருளிச் செய்வது யாதெனில்;

வண்டே ! நீ எம்பெருமான் பக்கல் சென்று என்னிலைமையை விண்ணப்பஞ் செய்து அவனது அருளைப்பெற்று மீண்டு வந்தாயாகில் நீ செய்த மஹோபகாரத்திற்குத் தோற்று உன் திருவடிகளை நான் தலைமேலணிந்து கொள்வேன் ; அப்போது என் தலை நிறைந்திருக்கும்படி உனக்கு ஆறுகால்கள் உண்டாயிருக்கப் பெற்றது பரமபாக்கிய மென்கிறானென்பதாம். உன்னுறை பொருளில், புருஷகாரகருத்யம் செய்யும் பாகவதர்களை வண்பின் ஸ்தாநத்தில் நிற்பதால் பாகவதர்களுடைய திருவடிகள் உத்தேச்யமாகக் குறையிலையே. “ எங்காலை கங்கழிவாய் இரைதேர்திங்கினிதமரும், செங்காலமடநாராய் திருமுழிக்களத் துறையுந், கொங்கார் பூந்துழாய் முடியென் குடக்கூத்தற்கு என்னுதாய், ஸங்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமீரோ நுமரோடே ” என்ற திருவாய்மொழியும் நோக்குக. பயிலேநோய்—மேனிநிறத்தை வேறுபடுத்திக்கிடக்கிற நோய். பயிலே—பசுலை ; நிறவேறுபாடு. (உ)

நீர்வானம் மண்ணெரிகா லாய்நின்ற நெமோல் * தன்
தாராய நறுந்துளவம் பெருந்தகையேற் கருளானே ! *
சீராரும் வளர்பொழில்குழ் திருவாலி வயல்வாழும் *
கூர்வாய சிறுகருகே ! குறிப்பறிந்து கூறாயே. (௩)

நீர்வானம் } பஞ்ச பூதங்களுக்கு
மண் எரி கால் } கிர்வாஹகரு யிருக்கிற
ஆய் நின்ற } ஸர்வேச்வரன்
நெடு மால் }
தன் } தன்னுடைய
தார் ஆய } மாலையாகிய
நறு துளவம் } மணம்மிக்க திருத்துழையை
பெரும் } மிகவும் தகுதியையுடைய
தகையேற்கு } ளான எனக்கு
அருளானே } கொடுத்தருள்
கின்றானிலையே ;
சீர் ஆரும் } சீர்மை பொருந்திய

வளர் } வளர்கின்ற சோலைகளாலே
பொழில் குழ் } குழப்பட்ட
திரு ஆலி } திருவாலிமாநகரில்
வயல் } கழனியிலே
வாழும் } வாழ்கின்ற
கூர் வாய சிறு } கூர்மையான வாயலகை
கருகே } புடைய சிறிய கொக்கே!
குறிப்பு } (திருவாலி பெம்பெருமா
அறிந்து } னுடைய) திருவுள்ளக்
கருத்தை அறிந்து
கொண்டு வந்து
கூறாய் } (எனக்குச்) சொல்ல
வேணும்.

* * *—நாரையைத் தூதுவிடும் பாசரம் இது. சோலை வாய்ப்புப் பொருந்திய திருவாலியின் கழனிகளிலே மேய்ந்து வாழ்கின்ற சிறுகருகே !, எல்லாப் பொருள்களும் தானேயாய் நிற்கிற ஸர்வேச்வரனுள் வயலாலி மணவாளன் தனது திருத்துழாய்மாலையை எனக்கு அருள் செய்கின்றிலன் ; (அதாவது—மார்பிலணிந்துள்ள மணமாலை என் கொங்கைத்தடத்தில் நெருக் குண்ணும்படி வந்து ஸம்ச்லேஷிக்கின்றானில்லை.) அவனுடைய திருவுள்ளம் என்மேல் மாறிகிட்டதோ அறியேன் ; நீ சென்று அவனது திருவுள்ளத்தைத் தெரிந்துகொண்டு வந்து எனக்குச் சொல்லவேணும் ; நானொருத்தியிருக்கிறே

னென்கிற நினைவோடேயிருந்து இவ்விடம் வருவதாக இருக்கிறா? அல்லது, இத்தலையை மறந்தேயொழிந்தானா? அபிப்ராய மிருக்கும்படியை அறிந்து கொண்டுவந்து எனக்குச் சொல்லாய் என்கிறான்.

குறிப்பறிந்து கூறும்—அவனுடைய திருவுள்ளத்தை யறிந்து வந்து என்னிடம் சொல்லு என்ற பொருள்தவிர, மற்றொரு பொருளும் சொல்லலாம்; அதாவது—நான் உனக்குத் தூதுசொல்லும் வார்த்தையை அவனிடஞ்சென்று திடீரென்று சொல்லிவிடாதே; எந்த ஸமயத்தில் சொன்னால் பலிக்குமோ அந்த ஸமயத்தில் சொல்லவேண்டுமாதலால் அந்தக் குறிப்புத்தெரிந்துகொண்டு என் வார்த்தையை அவனிடம் சொல்லு என்பதாம். “நான் ஆற்றாமையாலே கண்ணஞ்சுழியிட்டுச் சொன்னவற்றை யெல்லாம் அங்குச் சொல்லாதே அவன் தரிக்கும்படி அளவறிந்து வார்த்தை சொல் என்றுமாம்” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை அதுபவிக்கத் தக்கது.

துளவம்—‘துளவீ’ என்னும் வடசொல் விகாரமென்ப. இரண்டாமடியில், “பெருந்தகையேற்கு” “பெறுந்தகையேற்கு” என்பன பாட பேதங்கள். இரண்டு பாடமும் பொருந்தும். பிந்தின பாடத்தில், திருந்துமாயைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுடையளான எனக்கு அருள் செய்கின்றானில்லையே என்று பொருள் கொள்க. (ந)

தானாக நினையானேல் தன்னினைந்து நைவேற்கு * ஓர்

மீளைய கொடிநெடுவேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ? *

தேன்வாய வரிவண்டே! திருவாலி நகராளும் *

ஆனையற் கென்னுறுகோ யறியச்சென் றுரையாயே.

(ச)

தான் ஆக அவன் தானாகவே

நினையான் } என்னை நினையா
எல் } திருந்தாலும்

தன் நினைந்து { அவன் தன்னையே
நினைத்துக்கொண்டு

நைவேற்கு { மனம் தளர்ந்திருக்கிற
என்னை

ஓர் மீன் ஆய }
கொடி நெடு } மகாத்மஜ்ஞான மன்மதன்
வேள் வலி } துன்பப்படுத்த
செய்ய }

மெலிவேனோ { இப்படியும் நான்
இளைத்துப்போவேனோ?

தேன் வாய } தேன்போல் இனிய வாய்ப்
வரி வண்டே { பேச்சையும் ரோகையையு
முடைய வண்டே!,

திருஆலி நகர் } திருவாலி நகரியை
ஆளும் } ஆட்சி புரிகின்ற

ஆன் ஆயற்கு } கோபாலகிருஷ்ணன்
சென்று } பக்கலிலே போய்

என் உறு } எனது அதிகமான
கோய் } மனோவியாதியை

அறிய } தெளிவாகத் தெரிவிக்க
உரையாய் } வேணும்.

* * *—முதலிரண்டு பாசரங்கள் போலே இதுவும் வண்டுவிடு தூது. உடையவன் உடைமையை விட்டுப்பிரிந்தால் ‘ஐயோ! உடைமையை இழந்

தோமே! மறுபடியும் அதனை நாம் பெறவேணுமே! எப்படி பெறப்போகிறோம்? என்று துணுக்குத் துணுக்கென்றிருந்து ஸொத்தின்மேலேயே கருத்தூன்றியிருக்கவேண்டிவது முறைமை; இந்த முறைமையை எம்பெருமான் நோக்குகின்றிலன்; தன் சரக்காகிய என்னைப் பிரிந்து கவலையற்றிருக்கின்றானே; உடையவன் கவலையற்றிருந்தானாகிலும் உடைமை கவலை கொள்வது நியாயமன்று; அசேதநமாயிருந்துவிட்டால் கவலை கொள்ளாமலிருக்கலாம்; சைதர்ய முண்டாகையாலே கவலை கொள்ளாதிருக்கமுடியவில்லை; என்பது முதலடியின் கருத்து. “நாம் அவனைப்போலே யாகமாட்டோமே; நாமும் நினையாமைக்கு ஒரு நெஞ்சு படைக்கப்பெற்றிலோம்” என்பது வியாக்கியான பூர்வீகத்தி.

ஓர்மீயுய கோடி நெவேள் வலிசெய்ய மெலிவேனோ? = அப்பெருமானை நினைந்திருப்பதே குற்றமாக மன்மதன் என்னை நொவுபடுத்துகின்றானே; நல்லதோ கெட்டதோ எம்பெருமானாலே விளைவதாயிருந்தால் ஸஹிக்கலாம்; இடையிலே மன்மதனென்னும் சிறுபையல் ஹிம்மலிக்கும்படியாகவோ நம்முடைய கதி! என வருந்துகின்றான். “காமற்கு என்கடவேன் கருமாழகில் வண்ணற்கல்லால், பூமேல் ஐங்கணைகோத்துப் புகுந்தெய்யக் காமற்கு என்கடவேன்” (10-10-7.) என்று மேலே அருளிச்செய்வதுங் காண்க. ஆசை அதிகரித்துச் செல்லுவதையும், அது கைகூடாமையாலே கஷ்டம் மீதுார்த்து செல்லுவதையும் காமனுடைய ஹிம்மலையாகச் சொல்லுவது மாபு.

தேன்வாய வரிவண்டே! = ஆபத்தாலத்திலே மதுரமான் பேச்சுப்பேசுமவனன்றோ. பிராட்டி அசோகவனத்திலே சிம்சுபாவ்ருகந்திலே மயிர் முடியைப் பினைத்து உயிர்பாய்க்கப் புகுந்த ஸமயத்திலே ஒருவன் இனிமையான பேச்சுப்பேசி உயிர்பெறுத்தினுப்போலே உதவுமவனன்றோ என்று புகழ்ந்து கூறுகிறபடி.

“திருவாலிநகரானும் ஆயுற்து” என்றவிடத்திற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னே வியாக்கியானம்— “திருவாய்ப்பாடியில் ஸம்பத்தோடே திருவாலியில் ஸம்பத்தையும் கையடைப்பாக்கினால், பின்னே அவனுக்கு, நொந்தாரை ஐயோ வென்ன அவஸரமுண்டோ?” என்று. இதன் சுவையை அதுபுவிப்பாரா? அர்ச்சாவதாரத்தின் ஐச்வரியமும் விபவாவதாரத்தின் ஐச்வரியமும் ஒருமடை கொண்டிருக்குமிட மென்பது தோன்ற மூலமிருக்குமழகையறிந்து வியாக்கியான மிட்ட அழகை என் சொல்வோம்.

என்னுறு நோய் அறியச்சென்றுரையாய் = அறிய என்பதை ‘உரையாய்’ என்பதோடே கூட்டியுரைத்தலும், ‘சென்று’ என்பதோடே கூட்டியுரைத்தலுமாக இரண்டு நிர்வாஹ முண்டு. நீசென்று என்னுடைய நோயை அவன் நன்றாக அறிந்துகொள்ளும்படி சொல்லு என்பது-முதல் அர்வயத்தின் பொருள். நீ தளர்ந்து செல்லுகிற நடையிலேயே என்னுடைய ஆற்றாமை யெல்லாம் அவனறிந்து நாக்கிலும் பல்லிலும் நீர்ப்பசையற்று உடம்பு வெளுக்கும்படியாகச் சென்று தூது சொல்லு என்பது பிந்தின் அர்வயத்தின் கருத்து. (ச)

வாளாய கண்பனிப்ப மென்முலைகள் போன்னரும்ப *
நாணாரும் நின்னினின்று நைவேற்கு * ஓ! மண்ணளந்த
தாளாளா! தண்குடந்தை நகராளா! வரையேத்த
தோளாளா! * என்றனக்கோர் துணையாள னாகாயே.

(16)

ஓ மண் { பூமியை யளந்துகொண்ட
அளந்த { திருவடிகளை
தாளாளா { புடையவனே!

ஓ தண் { குளிர்ந்த திருக்குடந்தையை
குடந்தை நகர் { ஆளுமவனே!

ஓ வரைஎடுத்த { கோவர்த்தன மலையைக்
தோள்ஆளா { குடையாக வெடுத்துப்
பிடித்த திருத்தோள்களை
புடையவனே!

வாள்ஆய கண் { வான்போன்ற (எனது)
பனிப்ப { கண்கள் நீரைப்
பெருக்கவும்

மெல் { மெல்லிய முலைகளில்
முலைகள் { நிறவேறுபாடு
பொன் { தோன்றவும்
அரும்பு

நான் நானும் நான் தோறும்

நின் நினைந்து { உன்னையே
நினைத்துக்கொண்டு

நைவேற்கு { மனம் தளர்கின்ற எனக்கு
என்தனக்கு

ஓர் { நீ சிறந்த
துணையாளன் { துணைவனாகவேணும்.
ஆகாய்

* * *—கீழ் நான்கு பாசரங்களும் தூது விடுவனவாய்ச் சென்றன. வயலாலி மணவாளனையே இடைவிடாது நெஞ்சில் பாவனை செய்து கொண்டிருந்ததனால், அவன் கண்முன்னே வந்து தோற்றுகிறானாகக் கொண்டு அவனோடு நேரே வார்த்தை சொல்லுவதாகச் செல்லுகின்றன சில பாசரங்கள். பிராட்டி அசோகவனத்தில் திருவடையை நோக்கிப் பெருமானுக்குத் தூதுமொழிகள் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது இடையிலே பெருமானையே ஸம்போதனம் பண்ணி 'நாதா! என் விஷயத்தில் சிறிது அபராதம் பண்ணின காகத்தின் விஷயத்தில் உன் பராக்ரமத்தைப் பெரிதாகக் காட்டினாய்; என்னை அடியோடு பிரித்துக் கொண்டு சிறைவைத்திருக்கின்ற மஹாபாபியான இராவணன்மேல் பொறுமை பாராட்டி நிற்கின்றாய்; இஃது என்ன?' என்றிப்படிப்பட்ட சில வார்த்தைகளை முன்னிலையாகவே சொன்னதுபோல இப்பரகால நாயகியும் வயலாலி மணவாளனை முன்னிலையாக்கிச் சில பாசரங்கள் பேசுகிறாள்.

ஸ்வாமிர்! என்னைப்பிரிந்ததனால் நீ படவேண்டிய பாடுகளையெல்லாம் நான் படுகிறேனே!, இவ்வளவிலும் வந்து உதவாதிருக்கிறாயே! என்கிறாள். என்னுடைய கண்ணழகிலே ஈடுபட்டு * "ந ல்லீவெயம் க்ஷணமபிலிநா தாம் அஸிதே க்ஷணம்" என்றுப்போலே துடித்துக் கண்ணீர் பெருக நிற்கவேண்டியவன் நீயாயிருக்க நானன்றோ கண்பனிப்ப நிற்கிறேன். "கண்பனிப்ப" என்னுமல் "வாளாய் கண்பனிப்ப" என்று விசேஷித்ததற்குக் கருத்துண்டு: அவன் என்னை விட்டுப் பிரிந்து போவதாகப்புறப்பட்ட ஸமயத்திலே 'புறப்படாதே; இங்கே

* விரைவிஷயமாக இராமபிரான் சொல்லும் ச்லோகம். 'அக்கண்ணழகியைப் பிரிந்து ஒருநொடிப்பொழுதும் உயிர்தரிக்கமாட்டேன்' என்கை.

விழுந்துகிட' என்று கண்ணிலே விலங்கிட்டு நிறுத்திவைத்து நித்தயாநுபவம் பண்ணலாயிருக்கவும் வெட்கத்தாலே தலைகவிழ்ந்திருந்து கெட்டேனே யென்கிறான் போலும்.

மேன்முலைகள் பொன்னரும்பு=முலைகளின் நிறம் வேறுபட்டுப் பசுலை பூத்திருப்பதைப் பொன்னரும்பி யிருப்பதாகச் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் ஸ்திரீ பாவனையை மாநலிகமாக ஏறிட்டுக்கொண்டாலும் மார்பில் மெய்யே முலைகள் முளைக்கமாட்டாவே, அப்படியிருக்க “மேன்முலைகள் பொன்னரும்பு” என்று சொல்லுவது எங்ஙனே? என்று சங்கிக்கக்கூடும் நாயகனை அநுபவிப்பதற்கு முலை ஸாதநமாயிருப்பதுபோல எம்பெருமானை அநுபவிப்பதற்கு பக்தி (ஆசை) ஸாமக்ரியாக இருப்பதனால் அந்த பக்தியே முலையெனப்படுகிறதாகக் கொள்க. ஆகவே ‘மேன்முலைகள் பொன்னரும்பு’ என்றது-எம்பெருமானை அநுபவித்து மேன்மைபெற வேண்டிய என் ஆசையானது அவ்வநுபவங் கிடையாமையாலே பாழாய்ப்போக என்றபடி.

“ஓ மண்ணளந்த தாளாளா!” என்று தொடங்கி மூன்றுவிளிகள் மூன்று லோகங்கேட்க விளிக்கிறார். ‘ஓ’ என்பதை ஒவ்வொரு விளியோடுங்கூட்டுக. ஒருவரும் அபேக்ஷியாதிருக்க எல்லார் தலையிலும் திருவடியைக் கொண்டுபோய் வைத்தவனன்றோ நீ. அக்காலத்தில் இழந்தவர்களுக்கும் இனிமை பயக்கிறேமென்று திருக்குடந்தையில் திருக்கண்வளருமவனன்றோ நீ; இடக்கை வலக்கையறியாதவர்களையும் வாயில்லாச்சிவன்களையும் மலையெடுத்து மழைதடுத்துக் காத்தவனன்றோ நீ; இவ்வளவு குணசாலியாயிருந்துவைத்து என்னொருத்திக் கேயோ வேம்பாகவேணும் என்கிறான்.

என்தனக்கு ஓர் துணையாளனாகாய்—கோவர்த்தநமலையாகிற பெருஞ்சமையைத் தூக்கி நின்றாயென்பது ஒரு பெருமைபல்ல; என்னுடைய ஆற்றாமையிலே சிறிதளவாகிலும் உன்னால் சுமக்கமுடியுமா பாராய் பிரானே! என்கிறான் போலும்.

...

...

...

...

(ரு)

தாராய தண்ணேவ வண்டுழை வரைமார்பன் *

போரானைக் கோம்பொசித்த புட்பாக னென்னம்மான் *

தேராரும் நெவேதித் திருவாலி நகராரும் *

காராய னென்னுடைய கனவனையும் கவர்வானே !

(கூ)

தாராய தண் } மாலையாகிய
துளபம் } திருத்தழையிலுள்ள
வண்டு } வண்டுகளாலே
உழுத } (தேனும் சுண்ணாம்பும்
கொண்டு) சேறுசெய்யப்
பட்ட
வரை மார்பன் } மலைபோன்ற திருமார்பை
யுடையவனும்

போர் ஆனை } போர்புரிய நின்ற
(கம்ஸனது) யானையி
னுடைய
கொம்பு } தந்தங்களை முறித்தொழித்த
ஒசித்த } வனும்
புள் பாகன் } கருடனை
வாஹநமாகக்கொண்டு
நடத்துமவனும்

என் அம்மான்	எனக்கு ஸ்வாமியானவனும்	கார் ஆயன்	கரியகோலக் கண்ணபிரான்
தேர் ஆரும்	{ திருத்தேர் எழுந்தருள்வதற் குப்பாங்கான பெருமை பொருந்திய வீதிகளை யுடைய	என்னுடைய	{ (வேறு புகலற்றிருக்கிற) என்னுடைய
நெடு வீதி		கனம் வளையும்	பொன்வளைகளையும்
திரு ஆலி நகர்	{ திருவாலிநகரை ஆளும்	கவர்வானோ	{ அபஹரிப்பனோ!- [அபஹரிப்பது தருமோ.]
ஆளும்			

* * *-கீழ்ப்பாட்டொன்றும், இப்பாட்டுக்கு மேற்பாட்டுக்களும் வயலாலி மணவாளனையே முன்னிலைப்படுத்திச் சொல்லுவனவாயிருக்க, இப்பாட்டொன்றே அவனைப்படைக்கையாக்கிப் பேசுவது. அதுபவம்போகிற போக்குக்களாம் இவை.

திருத்துழாய் மாலையில் மதுவெள்ளத்தாலே சேறு செய்யப்பெற்ற திருமார்வையுடையவனும், கம்ஸனுடைய ஆரண்மனைவாசலில் புகும்போதே தன்னைக் கொல்லுவதாகச் சீறிவந்த சூவலாயிட்டுமென்னும் மதயானையின் தந்தைகளை முறித்தொழித்தவனும், அடியார்களிருக்குமிடத்தேறச் சென்று உதவுகைக்காகப் பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவனுமான வயலாலி மணவாளன் என்னுடைய நாண் மடம் அச்சம் முதலிய ஆத்மகுணங்களைக் கொள்ளுகொண்டவனவோடு த்ருப்தி பெறாமல் கையில் வளைகளையும் கவர்ந்து கொண்டானே ! என்கிறான்.

நாயகனைப்பிரிந்து வருந்துவதனால் உடம்பானது ஈர்க்குப்போல் மெலிந்து போக, கைகளில் பொருத்தமாக அணியப்பட்டிருந்த வளைகள் அவலீலையாகக் கழன்று விழுதல் இயல்பு. இவ்விதமாக என்னுடம்பை இளைக்கச்செய்யலாமோ என்ற கருத்தையடக்கி 'என்னுடைய கனவளையும் கவர்வானோ ?' என்றது. "யாழி நயாழி தியவெ வடிதி ஸுரரூபாசுக்ஷணேந தந்நுமூரீ ! மலிதாநி ஸுரொவயயாநி க்ஷவராணிஸுநஸூடுடுவ வலிதாநி = யாமி நயாமிதி தவே வததி புரஸ்தாத் சுக்ஷணேந தந்வங்க்யா:—கனிதாநி புரோவலயாநி அபராணி புரஸ் ததைவ தனிதாநி." என்ற சுலோகத்தின் தாற்பரியம் இங்கே நினைக்கத்தகும். அதாவது—நாயகன் நாயகியை நோக்கி 'என் கண்மணி ! நான் உன்னைப்பிரிந்து ஓர் ஊருக்குச் செல்லுகின்றேன் ' என்று சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள்ளே அவளுடைய கையில் அணியப்பட்டிருந்த வளைகளில் முன்னேயிருந்த வளைகள் கழன்று கீழேவிழ்ந்தன. [உடம்பு க்ருசமாய்ப்போகத் தொடங்கிற்று என்கை.] அதனைக்கண்ட நாயகன் 'இவள் நமது பிரிவைப் பொறுத்திருக்கக் கூடியவளன்றாகையால் இவளைப்பிரிந்து நாம் வெளியேறலாகாது' என்று நினைத்து உடனே 'அம்மா ! நான் போகவில்லை' என்றானும் ; அச் சொல் செவிப்பட்ட சுக்ஷணத்திலேயே முன்பு கழன்றுவிழ்ந்த வளைகள்போக நின்ற வளைகள் படிவென்று வெடித்துத் துகளாய்ப்போயின : என்பது மேற்.

காட்டிய சிலோகத்தின் கருத்து. நாயகனுடைய விரஹம் ப்ரஸ்தாவத்தில் வந்தமாத் திரத்திலேயே நாயகியின் உடல் மிகவும் மெலிந்துபோம் என்பதும் அந்தப்பிரிவு வார்த்தை மாறினவாறே உடம்பு பூரிக்குமென்பதும் இதன் உள் ளுறை. ஆகவே, இங்கு “என்னுடைய கனவளையும் கவர்வானோ” என்றது வயலாஸி மணவாளனை நான் நித்யமாக ஸம்சலேஷித்து உடம்பு பூரித்துக்கிடக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி பிரிந்து மெலிந்து வருந்துகை தகுதிதானோ? என்றவாறு.

கனவளை—‘வந’ என்னும் வடசொல் கனமெனத் திரிந்ததாகக் கொண் டால் கெட்டியானவளை என்று பொருளாம். அன்றி, ‘கநகூ’ என்னும் வட சொல் சிதைந்ததாகக் கொண்டால், பொன்வளை என்று பொருளாம். (சு)

கோண்டாவத் திரையுலவு குரைகடல்மேல் குலவரைபோல் *
பண்டரவி னனைக்கிடந்து பாரளந்த பண்பாளா! *
வண்டமரும் வளர்பொழில்சூழ வயலாலி மைந்தா! * என்
கண்டியில்நீ கொண்டாய்க்கென் கனவளையும் கடவேலோ! (எ)

பண்டு முற்காலத்தில்,
அரவம் திரை } பெரிய கோஷத்தையுடைய
உலவு } அலைகள் உலாவுகின்ற
குரை }
கடல் மேல் } பரந்த திருப்பாற்கடலிலே
கொண்டு திருவுள்ளங்கொண்டு
அரவு இன் } ஆதிசேஷனாகிற இனிய
அணை } படுக்கையிலே
குலம் வரை } சிறந்த மலைபோலே
போல் }
கிடந்து பள்ளிகொண்டவனாயும்
பார் அளந்த { (திரிவிக்கிரமனாய்) பூமியை
அளந்தவனாயுமுள்ள
பண்பு ஆளா தயாளுவானவனே!,

வண்டு வளர் } வண்டுகள் படிந்து ஓங்கின
அமரும் வளர் } சோலைகளால்
பொழில் சூழ் } சூழப்பட்ட
வயல் கழனிகளையுடைய
ஆலி } திருவாலியி லெழுந்தருளி
யிருக்கிற
மைந்தா } நித்ய யெனவரசாலியான
பெருமானே!,
என் கண் } எனது கண்ணுறக்கத்தை
துயில் }
நீ கொண் } போக்கடித்த உனக்கு
டாய்க்கு }
என் கணம் } எனது பொன்வளைகளையும்
வளையும் }
கடவேலோ இழக்கக்கடவேலோ?.

* * *-ஆர்த்தரான பக்தர்களுடைய கூக்குரல் கேட்பதற்குப் பாங்கானகிட மென்ற திருப்பாற்கடலைத் திருவுள்ளம்பற்றி அங்கே பள்ளிகொண்டிருக்கும் பெருமானே!; அங்ஙனம் அங்கே பள்ளிகொண்டிருக்கையில் ஒருகால் தேவேந் திரனுடைய கூக்குரல் கேட்டுப் பதறியெழுந்து மாவலிபக்கலிலே மாணுருவாய் வந்து திரிவிக்கிரமனாகி உலகளந்த பெருமானே!, இப்போதும் அன்பர்களைக் காப்பதற்கென்றே திருவாலியில் நித்யஸந்நிதி பண்ணியிருக்குமவனே! நீ இப்ப டிப்பட்ட குணசாலியாயிருந்துவைத்து என்னுடையகண்ணுறக்கத்தையும் அப ஹரித்துக் கைவளையையும் அபஹரித்தாயே! இது என்ன முறைமை என்குறள்

“என் கண்துயில் நீ கொண்டாய்க்கு” என்றவிடத்தில் ‘நீ’ என்றது வார்த்தைப்பாடு ; அதற்குத் தனியே பொருவில்லை ; கொண்டாய்க்கு—கொண்ட உனக்கு. கண்துயில் கொள்ளுகையாவது உறங்கவொட்டாமை 1. “தொல்லை மாலிக் கண்ணாக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சாதலை” என்கிறபடியே எம்பெருமானைப் பெறுவதற்கு முன்பும் உறக்க மில்லை ; “வலகாபுரணிகி வல-பிராய” என்கிறபடியே எம்பெருமானைப்பெற்ற பின்பும் உறக்கமில்லை.

இப்பாட்டால், இரவுப்பகலும் உன்னையே சிந்தித்துக்கொண்டு கண்உறங்க ப்பெருமல் மேனி மெலிந்துபோனேன் என்றராயிற்று. (எ)

சுயிலாலும் வளர்பொழில்கூழ் தண்குடந்தைக் குடமாட ! *

துயிலாத கண்ணினையேன் நின்னினைந்து துயர்வேனோ ! *

முயலாலு மிளமதிக்கே வளையிழந்தேற்கு * இதுநடுவே

வயலாலி மணவாளா ! கொள்வாயோ மணிநிறமே !

(அ)

சுயில் ஆலும்	{ சுயில்கள் (களித்துக்) கூத் தாடுமிடமான	துயர்வேனோ	துக்கித்துக் கிடப்பேனோ !
வளர்பொழில்	{ வளர்ந்திசோல்களால் சூழ் சூழப்பட்ட	வயலாலிமணவாளா !	;
தண்குடந்தை	{ குளிர்ந்த திருக்குடந்தை யிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற	முயல் ஆலும்	{ (தன்னிடையிலே) முயல் இள மதிக்கே
குடம் ஆட	{ குடக் கூத்தாடின பெருமானே,	வளை	{ வளைகளை இழந்தவளான
துயிலாத கண்	{ உறக்கங்கொள்ளாத கண்களை இணையேன்	இழந்தேற்கு	{ என்னிடத்தினின்றும்
இணையேன்	{ உறக்கங்கொள்ளாத கண்களை யுடைய அடியேன்	இது நடுவே	{ இத்தனை துக்கங்களி னிடையே
நின் கிணைந்து	{ உன்னையே சிந்தித்துக் கொண்டு	மணி நிறமே	{ அழகிய மேனிநிறத்தையும் கொள்வாயோ
		கொள்வாயோ	{ கொள்ளை கொள்வாயோ ?

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்களெல்லாரும் காணலாம்படி குடக்கூத்தாடின அழகையும் அப்படிப்பட்ட ஸௌசீல்யத்தையும் திருக்குடந் தையிலே பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு கிடந்தருளும் பிரானே ! என்னுடைய கண்களுக்கு உறக்கமென்பது அடியோடே போயிற்று. இளையபெருமான் [லக்ஷ்மணன்] அவதரித்த முஹூர்த்தத்திலே என்னுடைய கண்களும் பிறந்தன போலும். உறங்காதே கிடக்கிற இக்கண்களுக்குத்தான் நீ இலக்காகவில்லையே, அப்படியே உட்கண்ணான நெஞ்சுக்கும் இலக்காகாமலிருந்து விட்டாயாகில் ஒருவருத்தமுமின்றி வாழ்வேனே ; எப்போதும் என்னினைவுக்கு விஷயமாகி வருத்துகின்றாயே ! ஆகாசத்தில் சந்திரன் உதித்தவாறே நான் மேனி மெலிந்து வளையிழக்கின்றேன் ; எனக்கு இந்த அநர்த்தம் போராதா ? நீயும் நடுவே வந்து புகுந்து என்மேனி நிறத்தையும் கொள்ளைகொள்ள வேணுமோ வென்கிறான்.

முயலாலு மிளமதிக்கே—சந்திரனுடைய மத்தியில் கறுத்துத் தோற்றுகிற மறுவைக் கவிஞர் முயலென்றும் மானென்றும் பலபடியாகக் கூறுவராதலால் ‘முயலாலு மிளமதி’ என்றார். 1. “சார்ந்தகடுதேய்ப்பத் தடாவிய கோட்டுச்சிவாய், ஊர்ந்தியங்கும் வெண்மதியினெண்முயலைச்—சேர்ந்து, சினவேங்கைபார்க்குந் திருமலையே ஆயன், புனவேங்கை நாறும் பொருப்பு” என்ற பேயாழ்வார் பாசரத்தில் வர்ணனையும் நோக்கத்தக்கது. ... (அ)

நிலையாளா நின்வணங்க வேண்டாயே யாகிலும் * என்
முலையாள வொருநாளான் எனலத்தா லாளாயே *
சிலையாளா மரமெய்த திறலாளா ! திருமெய்ய
மலையாளா ! * லையாள வளையாள மாட்டோமே. (கூ)

சிலையாளா	{ சார்ந்த வில்லை அடக்கி யாள்பவனே!	ஒரு நாள்	ஒரு நாளாகிலும்
மாம் எய்த திறலாளா	{ (ஸுக்ரீவனுடைய நம்பிக் கைக்காக) ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங்களை வீழ்த் தொழித்த பெரு மிடுக்கனே!,	என் முலை ஆள	{ எனது முலைகள் ஆட்செய்யும்படியாக
திரு மெய்ய மலை ஆளா	{ திருமெய்ய மென்னுந்திருப் பதியை ஆளுமவனே!	உன் அகலத் தால் ஆளாய்	{ உனது திருமார்பினால் அணைத்தருளவேணும்;
நிலை ஆள் ஆ நின் வணங்க வேண்டாயே ஆகிலும்	{ நிலைபெற்ற அடிச்சியாக விருந்து உன்னை நான் வணங்கும்படி திருவுள் ளம் பற்றாமற்போனாலும்	நீ ஆள	{ உன்னுடைய ஆளுகையில் உட்பட்டிருக்குமளவில்
		வளை ஆள மாட்டோமே	{ கையில் வளை தங்காமல் துன்பப்படவேண்டியதே யன்றோ எமக்குக் கதி.

* * *—2. “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்” என்றும், 3. “நியதமும் அத்தாணிச் சேவகமும்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸத்தையுள்ளவரைக்கும் உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாயிருக்க வேண்டுவதே கடமை; ஆனாலும் இப்படி நீ திருவுள்ளம் பற்றினாலன்றி இந்த நித்யகைங்கரியம் கிடைக்கமாட்டாதன்றோ; என்னை நித்ய கைங்கரியத்திற்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளத்திருவுள்ளமில்லை யெனினும் ஒரு நாளாகிலும் உன் திருமேனியை எனக்குத்தந்தாலாகாதோ? இதுவும் நீ செய்யமாட்டாயாகில், ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகக் கையிலே வில்பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறேனென்று நீ இருப்பது ஏதுக்காக? ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாக்குவதற்காக மராமரங்களேழையுந்துளைத்த மிடுக்கை யுடையவனென்று உன்னைப்புகழ்வது ஏதுக்காக? திருமெய்யத்திலே ஸத்யேசனென்று பெயர் படைத்திருப்பது ஏதுக்காக? நான் ஒருத்தி வாழும்படி காரியஞ் செய்யமாட்டாதவுனக்கு இப்புகழெல்லாம் பொருந்துமோ என்கிறார்.

முற்காலத்தில், அம்மங்கியம்மாள் என்னும் ஓர் ஆசிரியர் நோயால் வருந்தி யிருக்க, நஞ்சியரும் நம்பிள்ளையும் அவரைக்கண்டு விசாரிக்க எழுந்தருளியிருந் தனர்; அப்போது அவர் மிகவும் க்லேசப்படுவதைக்கண்டு நஞ்சியர், ‘ஸ்வாமிந்! தேவரீர் ஸாமான்ய மதுஷ்யரன்றே; எவ்வளவோ பகவத் பாகவத கைங்கரியங்கள் பண்ணியிருக்கிறீர்; குணதுபவத்தாலல்லது போது போக்கியறியீர்; இப்படிப் பட்ட உம்மையும் எம்பெருமான் மற்றவர்களைப்போலே இப்படி கஷ்டப்படுத்து கிறானே!’ என்றாராம்; அதற்கு அவர் “‘நீயாள் வளையாள் மாட்டோமே’ என்றன்றோ கலியன்பாசராம்; எம்பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால் க்லேசப் பட்டுத்தானே யிருக்கவேண்டும்” என்றாராம். பிறகு வெளியில் எழுந்தருளின பின் நஞ்சியர் நம்பிள்ளையை நோக்கி ‘பார்த்திரா இவருடைய அத்யவஸாயத்தை; என்ன பாசரமெடுத்துக் காட்டினார்!’ என்று அருளிச்செய்து மகிழ்த்தனராம்.

ஐயிரண்டு மிவைவல்லார்க் கருவினைக ளடையாவே.

(क०)

நெடு மாலை	ஸர்க்கேச்வரனை
கண்டு	} ஸேவித் துச்சொன்ன
உரைத்த	
தமிழ் மாலை	தமிழ்த் தொடைகளான
இவை ஐ	{ இப்பத்துப்
இரண்டும்	
வல்லார்க்கு	ஓதவல்லவர்களுக்கு
அரு வினைகள்	துஷ்கருமங்கள்
அடையா	சேரமாட்டா.

* * *—பெரிய ஆற்றின் வாய்க்கால்கள் பல பெயர்களால் பெருகாநின்றனும், முடிவில் கடலிலேசென்று சேரும்போது முக்கியமான பெயருடனே சென்று சேருமே; அதுபோல, ஆழ்வார் கீழ்ப்பாசுரங்கள் வேற்றவாயாலே பேசினாலும் பதிகள் முடிக்கும்போது தம் வாழ்கொண்டே முடிக்கிறார்.

சுற்றுப்புறமெங்குங் கருங்குவளைமலர்கள் பூக்கப்பெற்ற கழனிகள் சூழ்ந்த திருவாலிமாநகரில் கையுந்திருவாழியுமாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச் வரனைக் குறித்துத் திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்த்தருளிய இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் ஓதவல்லவர்களுக்கு அப்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபட்டுத் தூதுவிடவேண்டும்படியான தீவினையொன்றுங் கிட்டாது என்றவாறு.

இத்திருமொழியை ஒதுமவர்கள் பக்கலிலே எம்பெருமான் வியாமோஹங் கொண்டு தான் தூதுவிடுவனையன்றி அவனுக்குத் தூதனுப்பும்படியான வ்யஸநம் நேரமாட்டாதென்க. (க0)

அடிவரவு:—தூவிரிய பிணி நீர் தான் வான் தாராய கொண்டு சூயில் நிலையாளா மையிலங்கு கள்வன்.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம் பத்து—ஏழாந்திருமொழி.

கள்வன்கொல்யானறிவேன்.

அவதாரிகை:—கீழிரண்டு திருமொழிகள்போலே இத்திருமொழியும் திரு வாலித் திருப்பதி விஷயமே. கீழ்த்திருமொழியில் முதல் நான்கு பாசுரங் களாலே வயலாலிமணவாளனுக்குத் தூதுவிட்டாள். அதற்குமேல் அவ்வெம் பெருமான் கண்முன்னே வந்து தோற்றுவதாகவே பாவநாபர்களுத்தாலே நினைத்து அவனை நோக்கி நேரே வார்த்தையாடுவதாகச் சில பாசுரங்கள் சென் றன. அப்படி வார்த்தையாடும்போது “என்றனக்கோர் துணையாளாகாயே” “வயலாலிமைந்தா! என்கண்துயில் நீ கொண்டாய்க்கு என் கனவனையுங்கட வேனோ” “இது நடுவே வயலாலிமணவாளா கொள்வாயோ மணிநிறமே” “என் முலையாள வொருநாள் உன்னகலத்தாலாளாயே” என்றிப்படி ஆழ்வார் கதறுவதை உணர்ந்த வயலாலிமணவாளன், ‘இனி இவரை நாம் இப்படி துடிக்கவிட்டிருக்கலாகாது; நம் இடத்திலே கொண்டுவந்து நித்யாதுபவம் பண் ணிக் களிப்பதே நன்று’ என்று நிச்சயித்துப் பரகாலநாயகியைத் தாய்மார் முதலானும் அறியாமே ரஹஸ்யமாக அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். படுக்கைத்தலையிலே மகளுடன் கூடவே படுத்துக்கொண்டிருந்து மகளின் விரஹ தாபத்துக்கு உபசாரங்கள் பண்ணிக்கொண்டிருந்த திருத்தாயார் ஆயாஸத் தாலே சிறிது கண்ணுறங்கினபோது இந்த ஸம்பவம் நேர்ந்துவிட்டது. உடனே

துணுக்கென்று கண்விழித்துக்கொண்ட திருத்தாயார் படுக்கையைத் தடவிப் பார்த்தாள் ; எங்கும் தேடிப்பார்த்தாள் ; மகளைக் கண்டிலன். ‘ பேய் கொண்டதோ ! பிசாசு கொண்டதோ ! ’ என்று நினைக்கலாமாயினும், இவளுக்கு வயலாலிமணவாள னிடத்திலேயிருந்த ஆவலின் மிகுதியையும், பாவனை முற்றி அவனோடே நேரில் வார்த்தை சொல்லுமாபோலே சொல்லிக்கொண்டிருந்த வாற்றையும், அப்பெருமான்றனக்கும் இவள்மேலே காதல்விஞ்சியிருந்தபடியையும் நன்கு அறிந்தவளாகையாலே அப்பெருமானே இவளைக் கொண்டுபோயிருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து எழுந்து பார்த்தவாறே வயலாலிமணவாளன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு போகிறபடியைக் கண்ணாலேகண்டு அதனை வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறான்.

ஆழ்வாரைப் படுக்கையில் நின்றுக் கிளப்பிக் கொண்டுபோனானென்றால் இதன் கருத்துயாது ? என்னில் ; மாநஸாநபவமா யிருக்கச்செய்தேயும் திருமேனியோடே பாஹ்யஸம்ச்சேஷம் பண்ணுவதுபோல் பாவிக்கச்செய்த அது பவத்தைச் சிறிது விலதாரப்படுத்தினென்பெருமான் என்பதே இதன் கருத்தாம்.

ஆழ்வாரைப் படர்க்கையாக்கித் தாய்பேசுவதுபோலச் செல்லுகிற விதற்குக் கருத்துயாதெனில் ;—உலகத்தில் பெற்று வளர்த்துப் பெண்பிள்ளையெளவனபருவத்தில் நாயகனிடத்துள்ள அன்பு மிகுதியால் அவனிருப்பிடத்துக்குச் செல்லவேண்டுமென்று பதறுமளவில், படிசுடந்து புறப்படுகை குலமரியாதைக்குப் பொருந்தாதென்று தடுப்பவன் தாய் எனப்படுவள் ; வித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றினவர்கள் பேற்றை விளம்பித்துப் பெறுதலில் காரணமில்லாமையாலே அதனை விரைவில் பெறவேண்டுமென்னுங் காதல் கிளர்ந்து அதனால் படிசுடந்து நடக்க வேண்டிவந்த வளவில், இது ப்ரபந்நாடிக்கட் கட்டுப் பாட்டுக்குச் சேராததென்று விலக்கி ‘ எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயிகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணும் ’ என்று சொல்லித் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற நம் பதத்திற் கூறப்பட்ட உபாய அத்யவஸாயமாகிற ப்ராஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாய் என்பதாகக்கொள்க.

வயலாலிமணவாளனோடே நித்யஸம்ச்சேஷம் பண்ணவேண்டுமென்றிருந்த ஆழ்வாருடைய விருப்பம் இத்திருமொழியாகப் பரிணமித்துவிட்டதுபோலும்.

கலிநீலத்துறை.

கள்வன்கொல் யானறியேன் கரியானோரு காளைவந்து *

வள்ளிமருங்கு லென்றன் மடமானினைப் போதவேன்று *

வேள்ளிவளைக் கைபற்றப் பெற்றதாயரை யிட்டகன்று *

அள்ளலம் பூங்கழனி யணியாலி புதுவர்கோலோ ?

(க)

கள்வன்	{	(வந்து அழைத்துக்கொண்டு போனவன்) திருடனோ ?	{	கரியான் ஒரு	{	கருகிறத்தவனான ஒரு
கொல் யான்		(அன்றி உடையவன் தானோ ?) எனக்குத் தெரியவில்லை ;		காளை வந்து		யெளவனபருஷன் வந்து,
அறியேன்				வள்ளி		கொடிபோல் துட்பமான
				மருங்குல்		இடையையுடையளாய்

என்தன்
மடம்
மானினை } இளமன்போன்றவளான
எனது மகளை

(போய்விட்டான்);

(இப்படி தம்பதிகளாகப்போன விவர்கள்)

போத என்று வாவா என்றழைத்து,

வெள்ளி வளை { வெள்ளை வளைகளணிந்துள்ள
கை பற்ற { கையைப்பிடிக்க,
(உடனே அவள்)

அள்ளல் அம் { சேற்று நிலங்களிலே
பு கழனி { அழகிய பூக்கள் நிறைந்த
அணி { கழனிகளாலே
அலங்கரிக்கப்பட்ட

பெற்ற
தாயரை
இட்டு
அகன்று } பெற்று வளர்த்த தாயாகிய
என்னையும் உபேகித்து
விட்டொழிந்து

ஆலி திருவாலியிலே

புகுவர் கொலோ } சென்று சேருவார்களோ?

* * *—திருத்தாயார் சொல்லத்தொடங்கும்போதே “ கள்வன் கொல் ” என்று எம்பெருமானைக் கள்ளனாகச் சங்கித்துச் சொல்லுகிறாள். சாஸ்தரங்களில் சேதநனைக் கள்வனாகச் சொல்லியிருக்கிறது ; “கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்மாபஹாரிண” என்றது. எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்ட தான ஆத்மாவை ஸ்வசேஷமாகவும் அந்ந்ரேஷமாகவும் கருதுகின்ற சேதநன் ஆத்மாபஹாரக் கள்ளனெனப்படுகிறான். தன் உடைமையைத் தான் கைக் கொள்ளுகிற எம்பெருமானைக் கள்வனென்று சொல்லத்தகாது. ஆயினும், “யானே என்றனதே” என்றிருக்கும் அஹங்கார மமகாரங்கள் நெடுநாளாக சேதநனிடத்து அமுந்திக்கிடக்கும் வாஸநையினுறைப்பினால் தன்னுடைய கள்ளத்தனத்தை எம்பெருமான்மீது ஏறிடலாகுமென்பது தோன்றக் கள்வன் கொல் என்கிறது. “1. செஞ்சொற்கவிகாள்! உயிர்காத்து ஆட்செய்மின், திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன் மாமாயன்” என்றுவகாண்க.

கள்வன்கொல் யானறியேன்—‘ கள்வனே வந்தான் ’ என்று உறுதியாகச் சொல்ல நா எழவில்லைபோலும் ; ஸர்வஸ்வாமியானவன் தன் உடைமையைக் கைக்கொண்டு போனானாகையாலும், பிரகாசமாகவே கொண்டிபோனானாகையாலும் கள்வனென்ன முடியாது ; ஆயினும் மமகாரத்தின் ஊற்றத்தாலே “ கள்வன் கொல்யானறியேன் ” என்று உல்லேகிப்பதுபோலச் சொல்லலாயிராநின்றது. இங்ஙனே திருத்தாயார் தெருவிலே ஓடிவந்து “ கள்வன் கொல் யானறியேன் ” என்று கதறினவாறே இங்குமங்குமுள்ளா ரடங்கலுந் திரண்டு வந்துசேர்ந்து ‘ அம்மா ! இஃது என்ன அரியாயம் ; கள்வனா வந்துவிட்டான் ? யார் அவன் ? அவன் கவர்த்துசென்ற பொருள் யாது ? ’ என்று பேராவரமாய் வினவ, மேலே சொல்லுகிறாள் கரியானொருகாளை வந்து என்று தொடங்கி. நீலமேக நிறத்தனாய் இளம்பருவமுடையனான வொருவன் என்னகத்தினுள்ளே புகுந்து என்மகளை ‘ புறப்படு, புறப்படு ’ என்று சொல்லிக் கையைப்பிடித்திழுத்துக் கொண்டிபோகின்றான் காண்மின் என்கிறான்.

வயலாலிமணவாளன் பரகாலநாயகியைக் கவர்ந்து சென்றதாகச் சொல்லுகிறவிது, பலருமறிய ப்ரகாசமாகக் கவர்ந்துசென்றமையைச் சொல்லுகிறதோ? அன்றி, ரஹஸ்யமாகக் கவர்ந்து சென்றபடியைச் சொல்லுகிறதோ? என்னில்; மகளைத் தாய் அணைத்துக்கொண்டு கிடக்கையில் ஏகாந்தமாகவந்து கவர்ந்து சென்றதாகப் பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹித்தனராம். அதை பட்டர் கேட்டருளி, ‘அந்நனம் வேண்டா; பலரும் கண்டுகொண்டிருக்கையில் தீவட்டிக்கொள்ளைக் கள்ளர் கொள்ளைகொண்டு போமாபோலே கொண்டசென்றதாக நிர்வஹிப்பது எளிது’ என்றருளிச்செய்தாராம்.

வயலாலிமணவாளன் தானே வந்து அழைத்துக்கொண்டு போகையாலே ‘திருவாலிக்கே சென்று சேர்ந்தான்’ என்று உறுதிப்பாடாகச் சொல்லலாமே; அப்படி சொல்லாது, “அணியாலி புகுவர்கோலோ” என்று ஸந்தேஹமாகச் சொல்லுவானேன்? என்னில்; கேண்மின்;—திருவாய்மொழியில் “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்” என்கிற திருவாய்மொழியின் நடையும் இத்திருமொழியின் நடையும் ஒருபுடை ஒத்திருக்கும். அத்திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாராகிற தலைமகள் [பராங்குசநாயகி] தானாகவே எம்பெருமானுறையுமிடமான திருக்கோளுரை விசாரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இத்திருமொழியில், எம்பெருமானே வந்து அழைத்துக்கொண்டு செல்வதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இவ்வளவே வாசி. ஆனவந்தாருடைய கோஷ்டியிலே இவ்விரண்டு திருப்பதிகங்களையும் பற்றி விசாரம் நடந்தது. உண்ணுஞ்சோறு திருவாய்மொழியிலும் மகள் தாயைவிட்டுச் சென்றாள்; கள்வன்கோல் திருமொழியிலும் மகள் தாயைவிட்டுச் சென்றாள்; இவ்விருவரும் எந்தமகளுக்காக அதிகம் கவலைப்படவேண்டுவது? என்று விசாரம் நிகழ்ந்தது. அப்போது அங்கிருந்த முதலிகள்—“பரகாலநாயகி தனித்துச்செல்லவில்லை; ‘நெடுமால் துணையாப் போயின பூங்கோடியாள்’ என்கையாலே தலைவனாகிற துணையோடே சென்றிருக்கிறாள்; ஆகையாலே அவளைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டுவதில்லை; பராங்குசநாயகி அப்படி துணையோடு செல்லாமல் துணைவன்பால் தனியே சென்றாளாகையாலே அவளைப்பற்றியே கவலைப்பட வேண்டிற்றுள்ளது” என்றார்கள்; அதற்கு ஆனவந்தார்—“இப்படி சொல்லலாகாது; பராங்குசநாயகி தனியே சென்றாளாகிலும் தான் நினைத்தவிடத்திற்போய்ச் சேரவேணுமென்னும் ஆவலினால் எப்படியாவது விரைவிற்கென்று சேர்ந்துவிடுவன்; வழியில் தங்கி அபாயங்களுக்கு ஆஸ்பதமாவதற்குக் காரணமில்லை; ஆனது பற்றியே 1. “திண்ண மென்னிளமான் புகழார் திருக்கோளுரை” என்று ஸம்சயமின்றி நிச்சயித்துச் சொல்லப்பட்டது அங்கு; ஆகையாலே அவளைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டிற்றில்லை. பரகாலநாயகியும் அப்படி தனியே சென்றிருப்பளாகில் அவளும் தனக்கு உத்தேச்யமான திருவாலியிலே சென்று சேர்ந்தே திருவன்; “திண்ணமென்னிளமான் புகழார் திருவாலியே” என்று தாயும்

ரிச்சயம்படக் கூறியிருப்பன்; அவனைப்பற்றியும் கவலைப்பட வேண்டா திருக்கும். “அங்ஙனன்றியே தம்பதிகளாய்ச் செல்லுகையாலே நாயகனுடைய வடிவழகிலே ஈடுபட்டு நாயகி பைத்தியம்பிடித்தும், நாயகியின் வடிவழகிலே ஈடுபட்டு நாயகன் பைத்தியம்பிடித்தும் இப்படி இருவரும் பித்தம் தலைக்கொண்டவர்களாய்ப் போக நேருமாகையாலே உத்தேச்யமான திருவாலியிலேயே சென்று சேருவார்களென்று உறுதியாகச் சொல்வதற்கில்லை; திருவாலியிற்சென்று சேருவார்களோ? அன்றியே பரஸ்பரம் பித்துக்கொள்ளிகளாய்ச்சென்று லங்கை போன்ற விரோதிக ளிருப்பிடங்களிலே சென்று சேருவார்களோ! என்று சங்கித்துக் கவலைப்படவேண்டியிருக்கிறது; இது தோன்றவே ‘அணியாலி புதுவர்கோலோ?’ என்று ஸந்தேஹம்படச் சொல்லியிருக்கிறது காண்மின்—என்றருளிச் செய்தாராம். ஆகவே இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் “ஆலி புதுவர்கோலோ” என்று ஸந்தேஹமாகவே சொல்லியிருப்பது பொருந்தும். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் “நல்லதோர் தாமரைப் பொய்கை நாண்மலர்மேல் பணிசோர, அல்லியுந்தாதுமுதிர்ந்திட்டு அழகழிந்தா லொத்ததாலோ, இல்லம் வெறியோடிற்றாலோ என் மகளை யெங்கும் காணேன், மல்லரை அட்டவன்பின் போய் மதுரைப்புறம் புக்காள்கோலோ” என்று—இருவருஞ் சேர்ந்து பிச்சேறிக் கம்ஸநகரமாகிய மதுரையிற் புதுவார்களோ? அன்றி அதற்கு அருகிலுள்ள திருவாய்ப்பாடியிற் புதுவார்களோ? என்று உடன்போக்கிற் சென்ற தலைவியைக் குறித்துத் தாய் ஐயப்பட்டுச் சொன்னதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. காளை—“காளையே எருதுபாலைக்கதிபன்நல்லிளையோன் பேராம்” என்பது நிகண்டு. வள்ளி—‘வல்லி’ என்னும் வடசொல் விகாரம். மடமான்—உவமையாகுபெயர். ‘போதரு’ என்பது போத என்று குறைந் திருக்கின்ற தென்னலாம். மூன்றாமடியில், “இட்டகன்று, விட்டகன்று” என்பன பாடபேதங்கள். (க)

பண்டிவனாயன் நங்காய்! படிநன்புந்து * என்மகள்தன்
தொண்டையஞ் சேங்கனிவாய் நுகர்ந்தானையுந்து * அவன்பின்
கேண்டையொண் கண்மிளிரக் கிளிபோல் மிழற்றிடந்து *
வண்டமா் கானல்மல்கும் வயலாலி புதுவர்கோலோ? (உ)

(அயல்வீட்டுப் பெண்களில் ஒருத்தியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்.)		ஆயன் இடையனாயிருந்தவன் ;	
நங்காய் பெண்ணே !,		(அப்படிப்பட்டவின் இப்போது)	
இவன்	{ என் மகளைக்கொண்டுபோன	புருந்து	{ (என் வீட்டிலே பரத்யக்ஷ மாக) வந்து நுழைந்த
	விவன்		
பண்டு	முன்பெல்லாம்	என் மகன்தன் என் பெண்ணினுடைய	
படிநன்	{ (பெண்களைத் திருநிவது	அம் செம் தொண்டை	{ அழகிய சிவந்த ஆதொண்டைப் பழம் போன்ற அதரத்தை
	முதலான) தீம்புகளைச் செய்கிற		

நுகர்ந்தானை	{ (பானம் பண்ணினான்); அப்படி பானம்பண்ணின இவனை,	(தம்பதிகளாய்ச் சேர்ந்துகொண்ட அவ்விருவரும்)
உகந்து	(என் பெண்) விரும்பி	வண்டு அமர் வண்டுகள்படிந்த
கெண்டை	{ கெண்டைமீன்போலே ஒண் கண் அழகிய கண்கள் மிளிர ஒளிவிட	கானல் மல்கும் கடற்கரைச் சோலைகுழிந்த வயல் கழனிகளை யுடைய
கிளி போல்	{ கிளிபோலே மழலைச் மிழற்றி சொற்கள் பேசிக்கொண்டு	ஆலி திருவாலியிலே
அவன் பின்	{ அவன் பின்னே நடந்து நடந்துபோய்	புகுவர் கொலோ } சென்று சேருவார்களோ?.

* * *—மற்றொரு அயல்வீட்டுப் பெண்மனுட்டி வந்து ‘அம்மா! கள்வன் கொல்யானறியேனென்று கதறினாயே, என்ன விசேஷம்?’ என்று கேட்க; அவளுக்குச் சொல்லுகிறார் தாய். திருவாய்ப்பாடியிலே “மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம் புக்குக், கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்புதுகிலைவகிறி, நிச்சலுர் தீமைகள்” செய்துகொண்டிருந்த கோபாலகிருஷ்ணனென்பவன் என்னகத்திலே புகுந்து என் மகளினது கொவ்வைக் களிபோன்ற அதரத் தைப் பருகிநின்றான்; பின்னை அவனுடனே என்மகள் புறப்பட்டுச் சென்றாள்; சென்ற இருவரும் திருவாலிக்கேபோய்ச் சேர்ந்திருப்பார்களோ, அன்றி எங்கேனும் விரோதிவாக்கமுள்ளவிடத்தே புகுந்திருப்பார்களோ அறிகின்றிலேன் என்கிறார்.

படிமு—தீம்பு. கெண்டையொண்கண் மிளிர—வழியிலே செல்லும்போது அபூர்வமான பலபல பொருள்களைக் காண நேருமே; அவற்றைக் காணும்போது இவையென்ன இவையென்ன? என்று காதலனைக் கண்ணாலேயே கேட்டுக் கொண்டு போவளாம். அதனைக் கருதியே “கெண்டையொண்கண் மிளிர” ஜனப்பட்டதென்க. சிலபொருள்களைப்பற்றி வாயாலுங் கேட்க நேருமாகையாலும் இனிய செஞ்சொற்களைப் பேசிக்கொண்டே வழி நடக்கவேண்டி யிருக்குமாகையாலும் “கிளிபோல்மிழற்றி நடந்து” எனப்பட்டது. ... (2)

அஞ்சுவன் வெஞ்சோல்நங்காய்! அரக்கர்குலப் பாவைதன்னை *

வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன்திறம் கேட்கில் * மெய்யே

பஞ்சிய மெல்லடியெய் பணைத்தோளி பரக்கழிந்து *

வஞ்சியந் தண்பணைகுழி வயலாலி புகுவர்கோலோ?

(ங)

வெம் சொல்	{ விரும்பத்தக்க வாய் மொழியையுடைய (அயல் வீட்டுப்) பெண்ணே!	வெம் சினம்	கடுங்கோபத்தாலே
நங்காய்		அரிந்த	அறுத்தொழித்த
அரக்கர் குலம்	{ ராக்ஷஸகுலத்துப் பதுமை போன்ற சூரப்பணகையி னுடைய மூக்கை	விறலோன்	{ மிடுக்கையுடையானை அந்த யெளவந புகுவதுனுடைய
பாவை		திறம்	தன்மையை

கேட்கில்	கேள்விப்படுமளவில்	(அவனோடு செல்ல; அவ்விருவரும்)	
மெய்யே	{ உண்மையாக அஞ்சுவன் { அஞ்சுகின்றேன்!	வஞ்சி அம்	{ வஞ்சிக் கொடிகளாலழகிய தண் பனை { குளிர்த நீர் நிலைகள் சூழ் { சூழ்ந்த
பஞ்சிய மெல்		வயல்	
அடி	அடியையுடையவனும்	ஆவி	திருவாலியிலே
எம் பனை	{ மூங்கில்போன்ற தோள்களை தோளி { யுடையவருமான என்மகள்	புகுவர்	{ சென்று சேர்ந்திருப்பர் கொலோ { களோ?
பாக்கழிந்து		பெரும்பழிக்கு இடமாகி	

* * * = வினாவந்த மற்றொரு தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் தாய். “அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன் திறங்கேட்கில் மெய்யே அஞ்சுவன்” = தண்டகாரணியத்திலே இராமபிரான் வலிக்கும்போது இராவணனது தங்கையான சூர்ப்பணகை அப்பெருமானைக்கண்டு காதல்கொண்டு தனது ராக்ஷஸரூபத்தை மறைத்து அழகிய பெண்ணின் வடிவுகொண்டவந்து ‘என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்’ என்று ஸ்ரீராமனைப் பிரார்த்திக்க, அப்பிரான் ‘எனக்கு இதோ ஒரு ஸ்திரீ இருக்கிறாள், ஆதலால் அங்கே போ’ என்று இளம்பெருமானைக் காட்ட, அவளும் ‘நான் ஸ்ரீராமனுக்கு அடிமை; என்னை மணந்துகொண்டால் நீயும் வேலைக்காரியாகவேண்டியவரும்; ஆகையாலே அவர் பக்கவிலேயே போவாய்’ என்ன, இப்படி இருவரும் தன்னை அவமதிக்கையாலே அச்சூர்ப்பணகை மிக்க சினங்கொண்டு தனது உண்மையான வடிவுடனே வந்து லீதாபிராட்டியை எடுத்துக்கொண்டுபோக யத்திக்க, அப்போது இராமபிரான் ஸ்திரீயென்று அவனைக் கொல்லாமல் விட்டு இலக்குமணனைக்கொண்டு அவளது செவி மூக்கு முதலிய அங்கங்களையறுத்து மானபங்கஞ்செய்து போகவிட்டன நென்பது வரலாறு. இதனை இவ்விடத்தில் (பாகாலஜநரி) எடுத்துரைத்து, “இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் கேட்க நான் அஞ்சுகின்றேன்” என்று சொல்லியிருப்பதன் கருத்து யாது? அரக்கியின் மூக்கை யறுத்ததுபோலே என் மகளின் மூக்கையும் அறுத்துவிடுவனோவென்று அஞ்சுகின்றேனென்பதாகவன்றோ மேலெழ நோக்குமிடத்துக் கருத்துத் தோன்றுகின்றது. குணக்கடலாகிய எம்பெருமான் விஷயத்திலே இவ்வாறு நினைத்து அஞ்சுதல் கூடுமோ? இது குணஹாரி சொல்லுகிறபடியாகுமன்றோ? என்று பூருவர்கள் விசாரஞ் செய்யுமிடத்து, கிடாம்பி யாச்சான் ‘துடுப்பு இருக்கக்க வேகவேணுமோ? எம்பெருமானார் இனிதாக நிர்வஹித்துப் பொருளருளிச்செய்து வைத்திருக்க நாம் ஏன் வருந்தவேண்டும்?’ என்றுசொல்லி அப்பொருளையும் வெளியிட்டார்; அதாவது—அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை மூக்கரிந்த விறலோன் என்றதனால், பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் நேர்ந்த பிரிவு தெரிவிக்கப்படுகிறது: இராவணன் லீதையைக் கவர்த்து சென்றதற்கு மூலகாரணம் சூர்ப்பணகையின் அங்கபங்கமேயாதலால் இந்த அங்கபங்கத்தைச் சொல்லுகிற முகத்தால் ஸ்ரீராமலீதைகளின் பிரிவுதான் நினைவுக்கு வரக்கூடியது. ஆகவே, முன்பு இருவருமாய் புறப்பட்டுச்சென்று

ஒருவரையொருவர் பிரிந்து பலநாள் வருந்திக்கிடக்க நேர்ந்ததே!; அவ்விதமாக இப்போதும் இவர்களுக்கு ஏதேனும் விதிவசத்தாலே பிரிவு நேர்ந்து பரிதபிக்கப் பார்ப்தமாகுமோவென்று அஞ்சுகின்றேன்—என்பதாம்.

“மூக்கரிந்த விறலோன்” என்று பெருமானை எப்படி சொல்லலாம்? மூக்கரிந்த செயல் இளையபெருமான்தன்றோவெனில்; ஆயினும் இதனைப் பெருமாள் செயலாகவே கூறுதலுமுண்டு. “சூர்ப்பணகாவைச் செவியொழுகு, அவளார்க்க அரிந்தானைப் பாடிப்பற” என்றார் பெரியாழ்வாரும். வால்மீகி முனிவர் இளையபெருமானைச் சொல்லுமிடத்து “ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:” என்றார்; அதாவது லக்ஷ்மணனை ஸ்ரீராமனது வலக்கையாகக் கூறினர்; ஆதலால் சூர்ப்பணகாபங்கத்தைப் பெருமானது செயலாகக் கூறுவது பொருந்து மென்க: தன்கையாலேயன்றோ தண்டித்தது. இராமபிரான் ஏவுதற் கருத்தாவாதலாலும் பொருந்தும்.

வெஞ்சொல் நங்காய் — ‘வெஞ்சொல்’ என்பதை நங்கைக்கு விசேஷண மாக்கியுரைக்கலாம். வெம்மை— விரூப்பத்துக்கும் பேராகையாலே, மனோஹரமான பேச்சைப் பேசுகின்ற பெண்ணே! என்றவாறு. அன்றியே, ‘வெஞ்சொல்’ என்பதைத் தனிச்சொல்லாகப் பிரித்து, ‘இதுவெவ்விய சொல்லாக இருக்கின்றது’ என்றுரைப்பாருமுளர்.

பஞ்சிய = ‘பஞ்சு’ என்பது பெயர்ச்சொல்லாயினும் அதை வினைப்பகுதி வடிவமாகக் கொண்டு அதன்மேல் விசுதியேற்றிப் ‘பஞ்சிய’ எனப்பட்டது; ‘கடைக்கணித்தான்’ இத்யாதிப் பிரயோகங்கள்காண்க. செம்பஞ்சுச்சாறு ஊட்டப்பெற்ற மெல்லடி என்றுரைப்பாருமுளர்.

பரக்கழிந்து = ‘பரக்கு அழிந்து’ என்றுபிரித்து, ‘பரக்கு’ என்பதற்கு அடக்கமென்று பொருள்கூறி, ‘அடக்கங்கெட்டு’ என்றுரைப்பர் சிலர். அது நிற்க: கம்பராமாயணத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்து வாலிவதைப்படலத்தில்— (79) “அரக்கரோரழிவு செய்து கழிவரேலதற்கு வேறோர், சூரக்கினத்தரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூற்றிறுண்டோ?, இரக்கமெங்குஞ்சுத்தாயென்பால் எப்பிழை கண்டாயப்பா, பரக்கழி யிது நீயுண்டாற் புகழையார் பரிக்கற்பாலா?” என்ற செய்யுளில் ‘பரக்கழி’ என்னும் பதத்தின் பிரயோகம் காண்கிறது. அவ்விடத்து உரையில், “பரக்கழி = பெருநிர்த்தை; பெருந்தீங்குமாம்” என்றிருக்கக் காண்கிறோம். ஆகவே, இங்கே ‘பரக்கழிந்து’ என்பதற்கு— ‘பெரும்பழி விளையப் பெற்று’ என்று பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தும். நாச்சியார் திருமொழியில் (12-3). “கொந்தள மாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறம்பு செய்வானோர் மகனைப் பெற்ற” என்றவிடத்தில், “பரக்கழிக்கை—பழிவிளக்கை” என்பது வியாக்கியானம்.

பணை = ‘பண்ணை’ என்பதன் தொகுத்தல்; தடாகம். ‘பணை’ என்றே கொண்டு, மூங்கிற்புதர் என்னவுமாம், (ங)

466 பெரிய திருமொழி—நட்பு, எ-திரு. கள்வன்கொல்யானறியேன்.

ஏதவன் தோல்பிறப்பு ? இனையவன் வளையுதி * மன்னர்

தூதுவனையவனார் சொல்லுவிர் ! சொல்லி ரறியேன் *

மாதவன்தன் துணையாநடந்தாள் தடஞ்சூழ் புறவின *

போதுவண்டாடு செம்மல் புனலாலி புதுவர்கோலோ ? (சு)

அவன் { (என் மகளைக் கொண்டு
போன) அவனுடைய

தோல் பிறப்பு பழைய ஜன்மம்

ஏன் { கூற்றிய ஜன்மமோ ?
இடைச் சன்மமோ ?
யாது கொல் ?

அறியேன் நானறிகின்றிலேன் ;

இனையவன் குமரனாயும்

வளை ஊதி சங்கை ஊதுமவனாயும்

மன்னர் { பாண்டவர்களுக்காகத்
தூதுவனாய் { தூதுசென்றவனாயுமுள்ள
யவன் { அவனுடைய

ஊர் ஊரையும்

அறியேன் அறிகின்றிலேன் ;

சொல்லுவிர் சொல்லத் தெரிந்தவர்களே !

சொல்லிர் சொல்லுங்கள் ;

(என்மகளோ வென்னில்)

மாதவன் தன் { திருமால் தனக்குத்
துணை ஆ { துணையாகப் பெற்று

நடந்தாள் { (அவனோடு கூடச்)
சென்றாள் ;

(சென்ற இருவரும்)

தடம் சூழ் { தடாகங்கள் சூழ்ந்த
புறவின { சோலைகளையுடையதும்

போது பூக்களிலே

வண்டு ஆடு { வண்டுகள் களித்துக்
கூத்தாடப் பெற்ற

செம்மல் பெருமைத்தங்கிய

புனல் தீர்த்தங்களை யுடையதுமான

ஆலி திருவாலியிலே

புருவர் { சென்று செருவர்களோ ?
கொலோ }

* * *—பரகாலதிருத்தாயார் இங்ஙனே தெருவிலேநின்று அலற்றுவதைக் கேட்டு ஓடிவந்த மாதர்களிற் சிலர் ‘அம்மா ! உன் மகளைக்கொண்டுபோனவன் என்ன ஜாதியிற் பிறந்தவன் ? எவ்வூரிலிருந்து வந்தவன் ?’ என்று கேட்க ; நானொன்றுமறியேன் ; “ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனெயொளித்து வளர” என்கிறபடியே, யதஞ்சுலத்திலே பிறந்து இடைக்குலத்திலே வளர்ந்தவனாவான் ; ஆகையால் அவனை நான் கூத்தரியகுலத்தவனென்பேனோ, இடைக்குலத்தவனென்பேனோ ? எனக்குச் சொல்லத்தெரியாது ; நீங்களறிவிர்களாகில் சொல்லுங்கள். அவனுடைய ஊர் எதுவென்று கேட்கிறீர்கள் ; அதுவும் எனக்குத்தெரியாது ; “விண்ணகரம் வெண்கா விரிதிரைநீர் வேங்கடம், மண்ணகரம் மாமாவேளுக்கை—மண்ணகத்த, தென்குடந்தை தேனார் திருவரங்கர் தென்கோட்டி” என்றும் “கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேரம்ல்லை” என்றும் சொல்லப்படுகிற ஊர்கள் ஒன்றா இரண்டா ? பல்லாயிரமானால் எந்த லூரென்று நான் சொல்லுவேன் ; உங்களால் நிஷ்கர்ஷித்துச் சொல்லமுடியுமானால் சொல்லுங்கள். ஆனால், அவனைப்பார்க்கும்போது நான் தெரிந்து கொண்டவை சிலவுண்டு ; பாண்டவர்கட்காகத் துரியோதநாதியரிடம் தூது போனவனும் பாரதப்போரில் தனது பாஞ்சஜன்யமென்னும் சங்கை வாயிலே

வைத்து ஊதினவனும் இவன்றான் என்று தெரிந்துகொண்டேன். யெனவந புருஷனாயிருப்பதை நேரில் கண்டேன். மற்றைப்படி அவனது குலமும் ஊரும் நானறிகின்றிலேன் என்கிறார் முன்னடிகளில். 1. “இன்னாரென்றறியேன் அன்னே ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னாரென்றறியேன்” என்று மகள் சொல்லுவதுபோலவே தாயும் சொல்லுகிற அழகு காண்மின். ‘அவனுடைய பிறப்பும் ஊரும் அறியேன்’ என்று சொல்லுகிற விதன் கருத்து யாதெனில்; “சுஜாயபிரநா வஹுயா விஜாயதெ” என்றும் 2. “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா!” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலவகைப்பட்ட பிறன்களிலும் பிறந்தவனாயும், 3. “கரந் தெங்கும் பரந்துளன்” என்கிறபடியே ஸர்வவ்யாபியாயு முள்ளவன் என் மகளைக் கொண்டுபோனா னென்பதாம்.

அப்பெருமான் வந்து தன்மகளை யழைக்கும்போது ‘திருவாலிக்குப் போவோம், வா’ என்று சொன்னசொல்மாத்திரம் தாயின் செவியிலே விழும் தமையால் இருவருமாகத் திருவாலிக்குச் செல்லுகின்றனர் என்பதையறிந்து பின்னடிகள் பேசுகின்றனர். உத்தேசித்த திருவாலிக்கே சென்றிருப்பார்களோ? அன்றி, ஒருவர்க்கொருவர் மயங்கி வேறு எங்கேனும் புக்கிருப்பார்களோ வென்கிறார்.

மாதவன்தன் துணையா நடந்தாள்—என்மகள் தனியே புறப்பட்டுச்சென்றிருப்பளாகில் கவலைப்படவேமாட்டேன்; வழியே சென்று வயலாலியிற் சேர்ந்தே விடுவன்; மாதவனைத் துணையாகக்கொண்டு நடந்தாளாகையாலே அவனால் இவள் மயங்கி, இவளால் அவன் மயங்கி ஆக இருவருடைய மயக்கத் தாலும் என்ன அபாயம் விளைந்திருக்குமோவென்று கவலைகொள்கின்றேனென்றாளாயிற்று. ஆறு நீந்தவேண்டிவார் கருங்கல்லை மடியிலே கட்டிக்கொண்டு இழிவதுபோலன்றோ வழிநடக்கவேண்டிவார் மாதவனைத் துணைகொண்டு புறப்படுவது—என்பது உள்நுறையுங்கருத்து. மாதவன்—திருமகள் கொழுநன் என்றபடி. 4 “சுவையன் திருவின்மணுளன்” என்கிறபடியே பிராட்டி பக்கவிலே ராவிக்கயம் சிகழித்துக்கொண்டவனாகையாலே அவனோடு வழிநடக்கமுடியுமோ? அவன் சொல்லும் ஒவ்வொரு இன்ப வார்த்தையிலும் மதிக்கெட்டு மூர்ச்சிக்க வேண்டியதாகுமன்றோ என்றவாறு. செம்மல்-பெருமை, கிறப்பு. (ச)

தாயேனையென் றிரங்காள் தடந்தோளி தனக்கமைந்த *
மாயனை மாதவனை மதித்தென்னை யகன்றவிவள் *
வேயனதோள் விசிழிப் பேடையன்ன மெனநடந்து *
போயின பூங்கோடியாள் புனலாலி புதுவர்கோலோ ? (ரு)

1. பெரிய திருமொழி 10—10—9.	2. திருவிருத்தம்—1.
3. திருவாய்மொழி 1—1—10.	4. திருவாய்மொழி 1—9—1.

தட தோளி { பெரிய தோள்களையுடைய இவள் { என்மகள்	வேய் அன { மூங்கில்போன்ற தோள்களை தோள் விசிறி { வீசிக்கொண்டு
எனை { என் விஷயத்தில்	பெடை { அன்னம் என { அன்னப் பேடைபோல் நடந்து { நடந்து சென்ற
தாய் என்று { பெற்றதாய் என்றும் இரக்கங் இரங்காள் { கொள்ளவில்லை;	பேயின் {
தனக்கு { தனக்குத் தருந்த அமைந்த {	பூ கொடியாள் { அழகிய கொடிபோன்ற என்மகளும் (அவனும்)
மாயனை { ஆச்சரியமான திருமாலே	புனல் ஆவி { நீர்வளம் மிகுந்த திருவாலியிலே
மதித்து { கொண்டாடிக்கொண்டு	புகுவர் { நீர்வளம் மிகுந்த கொலோ { சென்று சேருவார்களோ?
என்னை { என்னை விட்டு அகன்ற { நீங்கினவளாய்	

* * *—1. “ஒருமகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால், திருமகள்போல வளர்த்தேன் செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான்” என்றாற் போலே பெற்றதாய் வயிறெரியக்கூடுமென்பது என்மகளுக்குத் தெரியாமையில்தான்; தெரிந்தும், ‘அப்படித்தான் வயிறெரியட்டிமே; நமக்கு என்ன கெடுதி’ என்று சுரமற்றநெஞ்சினளாய் அகன்று போய்விட்டாள்; நம்மைப்பெற்று வளர்த்த தாய் நம்மைப்பிரிந்து பரிதாபமுறுதபடி நாம் நடந்துகொள்ள வேணுமேயென்று சிறிதும் இரக்கங்கொண்டாளில்லை: தன்னைவந்து அழைத்தவன் ஆச்சரியமான குணங்களோடும் சக்தியோடும் கூடினவன் என்றும், பெரிய பிராட்டியாரிடத்தில் பழகி ராவலிப்பத்தில் கைதேர்த்தவனென்றும் அவனுடைய பெருமையை மதித்து உடன்சென்றாளே யொழிய, நான் வருந்துவேனென்பதைச் சிறிதும் நினைத்திலன். அவன் புறப்பட்டு நடந்துசென்ற போதையழகை நினைக்க நினைக்க என் வயிற்றெரிச்சல் ஆறவில்லை; மிகவும் உல்லாசமாக நடப்பவன்போலத் தோள்களை வீசிக்கொண்டு, ‘அன்னப்பேடைதான் நடந்து செல்லுகின்றதோ’ என்னலாம்படியாகச் சென்ற அழகை என்சொல்லுவேன். என்னை வருத்தத்திற்கு ஆளாக்கிவிட்டுப் போனாலும் போகட்டும்; சேரவேண்டுமிடத்தில் சுகமாகச் சென்று சேர்ந்தாளாகிலும் ஸந்தோஷமே; தனக்கமைந்த மாயவனை மாதவனைப் பின் செல்லுகின்றாளுகையாலே பரஸ்பரம் மயங்கி வழி தப்புவார்களோ வென்று கவலைப்படுகின்றேனென்றாயிற்று.

‘என்னை’ என்பது ‘எனை’ என்று தொக்கிக்கிடக்கிறது. (ரு)

என்துணையேன் நெடுத்தேற் கிறையேனு மிரங்கிற்றிலள் *

தன்துணையாய் வெந்தன் தனிமைக்கு மிரங்கிற்றிலள் *

வன்துணை வானவர்க்காய் வரம்செற் றாங்கத்துறையும் *

இன்துணைவ னோடும்போய் எழிலாலி புதுவார்கொலோ ?

(சு)

(என் மகளானவன்)

என் துணை { இவன் நமக்கு உதவியா
என்று { யிருப்பன்' என்றுவளர்த்து
எடுத்தேற்கு { வந்த என் விஷயத்திலு

இறையேனும் கொஞ்சமாகிலும்

இரங்கிற் { இரக்கங்கொண்டாளில்லை ;
நிலன் }

தன் துணை { (இதுவரையில்) தனக்கு
ஆய என் தன் { உதவியாயிருந்த நான்
தனிமைக்கும் { தனியே யிருப்பதற்
காகவும்

இரங்கிற் { இரக்கங் கொண்டாளில்லை ;
நிலன் }

வானவர்க்கு தேவர்களுக்கும்

வன் துணை { சிறந்த துணையாய்
ஆய் }

(இலங்கைக்குச் சென்று)

வரம் சென்று { (ராவணாதிகளின்) வர
பலத்தை அடக்கி

(அந்த விடாய் தீர)

அரங்கத்து { கோயிலிலே கண்வளர்
உறையும் { தருளுகிற

இன் துணைவ { நல்ல துணைவனான திருமா
னொடும்போய் { லோடே சென்று

(இருவரும்)

எழில் ஆவி புகுவர்கொலோ—.

* * *—உலகத்தில் மக்களைப்பெற்றுவளர்ப்பது ஏதுக்காக? நாம் தளர்ந் திருக்குங் காலத்திலே நமக்குத் துணையாவரென்றே. அப்படியிருக்கவும், என் மகள் எனது ஆர்த்தியைக் கணிசியாமலும், பெற்றுவளர்த்த தாயைத் தனிப்பட விட்டுப்போகிறோமேயென்று விசாரப்படாமலும் விட்டொழிந்தாள். அவளோ பெரிய துணைவனைப் பிடித்துக்கொண்டாள்; ஆசிரிதர்கட்காகத் தன் உடம்பை அம்புகட்டு இரையாக்கிக் காரியம் செய்யுமவன் என்று அவன் திறத்திலே யீடுபட்டு உடன் சென்றான்; திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் திருக்கண்வளர்ந் தருளும் பெருமான் வந்து அழைத்தால் போகாதிருக்கலாமோ வென்றும்; இவனையன்றோ நமக்கு இனிய துணைவனென்றும் நினைத்துச் சென்று விட் டாள்; செல்லிற்செல்லுக: இருவரும் வழியே சென்று வயலாலியிற் சேர்ந் திருக்கவேணுமே; அப்படி சேர்ந்திருப்பார்களோ, சேராதிருப்பார்களோ வென்று கவலைப்படுகின்றாள்.

வரம் சென்று=இராவணன் நெடுநாள் தவம்புரிந்து வலியவரங்கள் பெற் றிருந்ததனால் 'நமக்கு அழிவில்லை' என்று செருக்குக்கொண்டு மனம்போனபடி செய்து திரிந்தான்; அப்படிப்பட்டவனைத் தண்டிக்கவேண்டி அவன் பெற் றிருந்த வரத்தில் அகப்படாத மானிடவடிவமெடுத்துவந்து கொன்றொழித்த தனால் 'வரஞ் சென்று' எனப்பட்டது; பெற்றவரம் பாழாம்படியாக என்கை. (சு)

அன்னையு மத்தனுமென் றடியோமுக கிரங்கிற்றிலள் *

பின்னைதன் காதலன்தன் பேருந்தோள்நலம் பேணிள்ளால் *

மின்னையும் வஞ்சியையும் வென்றிலங்கு மிடையாளந்ந்து *

புன்னையு மன்னமுக்குழ் புனலாலி புகுவர்கொலோ ?

(எ)

மின்னையும் மின்னற்கொடியையும்
 வஞ்சியையும் வஞ்சிக்கொடியையும்
 வென்று தோற்கடித்து
 இலங்கும் { (மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக)
 விளங்காநின்ற
 இடையாள் { இடையை யுடையாளான
 என் மகள்,
 அன்னையும் } தாய் தகப்பனென்று கூட
 அத்தனும் } என்று
 அடியோ முக்கு } எங்கள் விஷயத்தில்
 இரங்கிற் } தையபண்ணினுளில்லை;
 நிலன் }
 பின்னைதன் { பின்னை மண்ணுனை
 காதலன் தன் } திருமாலினது

பெரு தோள் { பெருமை தங்கிய தோள்
 நலம் } களோடே அணைந்து
 பேணினன் { பெறும் ஸுகத்தையே
 விரும்பினவளாய்
 நடந்தி { (அவனோடு கூட)
 நடந்து செல்ல,
 (அவ்விருவரும்)
 புன்னையும் { புன்னைப் பொழிலும்
 அன்னமும் } அன்னப் பறவைகளும்
 சூழ் } சூழ்ந்த
 புனல் நீர்வளம் பொருந்திய
 ஆலி திருவாலியிலே
 புகுவர் } சென்று சேருவார்களோ?.
 கொலோ }

* * *—போகிறவன் தாய்தந்தையரிடத்து ஒரு வாய்ச்சொல் சொல்லி
 விட்டுப்போகலாமே; அதுவுஞ் செய்திலன்; தனக்குத் தாய் ஒருத்தி, தந்தை
 யொருவன் இருப்பதாகவே நெஞ்சில் கொண்டிலன். எங்களை இவ்வளவு
 அலக்கியஞ்செய்துவிட்டுப் போவதற்குக் காரணமுண்டு; நப்பின்னைப்பிராட்டி
 யைக்கைப்பிடித்த பெருமானுரணே நேரேவந்து அழைத்தமையால் அவனுடைய
 தோளழகிலே தோய்ந்து எம்மை மறந்தான். 1. “சேலேய்கண்ணியரும்
 பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே”
 என்று உலகங்கட்கெல்லாம் தாய்தந்தையானவனுடைய தோளோடே அணையப்
 பெறில் பிராகிருதர்களான தாய்தந்தையர் நமக்கு ஏதுக்கு? என்று அலக்கியஞ்
 செய்தனர் போலும்; செய்திடுக; அவள்தான் நடந்து செல்லக்கூடியவளோ?
 மின்னல், வஞ்சிக்கொடி என்னுமவற்றிற் காட்டிலும் துட்பமான இடையை
 யுடையவியன் நடந்து செல்லத்தகுந்தவளன்றே. (அழைத்துக்கொண்டு
 போகிறவன் பேரியதிருவடியின் மேலே வைத்துக்கொண்டு போகலாகாதோ?
 என்பது உள்ளுறை.) நடந்துபோனாலும் போகட்டும்; இருவராய்ச் செல்லுகிற
 விவர்கள் உத்தேசித்த இடத்திற்சென்று சேர்ந்திருப்பார்களா? என்கிறான்.

“அடியோமுக்கு” என்றது—தேவதேவ திவ்ய மஹிஷியாகப்பெற்ற
 பெருமேன்மையில் ஈடுபட்டதனாலென்க.

புன்னையு மன்னமுஞ் சூழ் புனலாலி—ஊர்வெளியே சோலைவாய்ப்பையும்
 நீர்வாய்ப்பையும் நோக்கி அங்கே கால்தாழ்ந்து மயங்கிக்கிடந்து ஏதேனும்
 அபாயத்துக்கு இலக்காகாதே கண்ணை மூடிக்கொண்டு உள்ளேபோய்ச்சேர
 வேணுமே யென்கிறாள்போலும். (எ)

முற்றிலும் பைங்கிளியும் பந்துமூசலும் பேசுகின்ற *
 சிற்றில் மென்பூவையும் விட்டகன்ற செழுங்கோதைதன்னை *
 பெற்றிலேன் முற்றிழையைப் பிறப்பிலிபின்னை நடந்து *
 மற்றெல்லாம் கைதொழப்போய் வயலாலி புருவர்கோலோ ?

(அ)

முற்றிலும் { (வினையாட்டுக் கருவியான)
 சிறுமுறத்தையும்
 பைங்கிளியும் பச்சைக் கிளியையும்
 பந்தும் பந்தையும்
 ஊசலும் ஊஞ்சலையும்
 சிற்றில் { சிறிய கூட்டிலிருந்து
 பேசுகின்ற { பேசுகிற
 மென் பூவையும் { மெல்லிய நாகணவாய்ப்
 பூவையும் { பறவையையும்
 விட்டு { விட்டிட்டு வெளியேறின
 அகன்ற {
 செழுக்கோதை { அழகிய பூமால்
 தன்னை { போன்றவனும்

முற்று இழையை { கிறைந்த ஆபரணங்களை
 யணிந்தவருமான
 என் மகளை
 பெற்றிலேன் { நான் கண்ணால்
 காணப்பெற்றிலேன் ;
 மற்றெல்லாம் { எல்லோருங் கண்டு
 கைதொழ { ஸேவிக்கும்படியாக
 பிறப்பு இலி { நித்யனான எம்பெருமான்
 பின்னை { பின்னை நடந்துசென்று
 நடந்து போய் {
 (இருவரும்)
 வயல் ஆலி புருவர்கோலோ—

* * *—என்மகள் பருவம் முற்றினவளல்லள்; நேற்றுவரையில் வினையாட்டுக் கருவிகளான முற்றில், கிளி, பந்து, ஊசல், பூவைப்பட்டி முதலியவற்றை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாதிருந்தவள். இப்படிப்பட்டவள் இன்புறமில் வினையாட்டுடையானான பெருமான் வந்தழைத்தவாரே தனது வினையாட்டுக் கருவிகளையெல்லாம் விட்டொழிந்து அவனோடு வினையாடுவதையே தனக்குப் பாரபதமாகக்கொண்டு உடன் சென்று விட்டாள். இருவருமாய்ச்செல்லும்போது வழியிடையே மஹோத்ஸவமாகவன்றோ நிகழப்போகிறது; இருவரையும் நோக்கிக் கையெடுத்துக் கும்பிடாதார் ஒருவரேனுமிருப்பரோ? பாவிதேவையாக நானொருத்தியேயன்றோ இழந்தவள்; மற்றையோர் இழக்கமாட்டார்களே; அனைவரும் கைதொழச் செல்லுமிவர்கள் பாங்காக வயலாலியிருப்பென்று சேரவேணுமே யென்கிறாள்.

முற்றில்—சிறுமுறம்; சிறு பெண்கள் வினையாட்டாகச் சிற்றிலிழைப்பதற்கு மணல்கொழிக்கும் கருவி இது; 'மூச்சல்' என்று உலகவழக்குச்சொல். சிறு+இல், சிற்றில். பறவை வவலிக்கும் சிறிய கூட்டைச் சொல்லுகிறது இங்கு. செழுங்கோதை தன்னை—'கோதை' என்று பூமாலைக்குப் பெயர்; பூமாலேபோல் ஸுகுமாரமான தன்மைவாய்ந்தவள்; நெஞ்சைக்கவருமவள் என்கை.

"மற்றெல்லாங் கைதொழப் போய்" என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானங்காண்மின்—"தாயான குற்றத்தாலே எனக்கு ஒருத்திக்கு மிறே தொழுவொண்ணாதது; அல்லாதார்க்கெல்லாம் தொழுது பின்னை போக

472 பெரிய திருமொழி—ஈ—பத்து, எ—திரு. கள்வன்கொல்யானறியேன்.

லாமிதே.” என்று. ‘மற்றெல்லாரும்’ என்னுமல் ‘மற்றெல்லாம்’ என்கையாலே, அஃறிணைப்பொருள்களோடு உயர்திணைப்பொருள்களோடு வாசியற ஸகலமும் தொழுமென்றவாறு. ... (அ)

காவியங்கண்ணி யெண்ணில் கடிமாமலர்ப் பாவையொப்பாள் *
பாவியேன் பெற்றமையால் பணைத்தோளி பரக்கழிந்து *
தூவிசே ரன்னமன்ன நடையாள் நெடுமாலோமேபோய் *
வாவியந் தண்பணைகுழ வயலாலி புதுவர்கோலோ ? (க)

காவி அம் கண்ணி	{ நீலோற்பலமலர் போன்று அழகிய கண்களை யுடையவளும்,	பாவியேன் பெற்ற மையால்	{ பாவியான என்னுடைய வயிற்றிற் பிறந்த குற்றத்தினால்
எண்ணில் கடி மா மலர் பாவை ஒப்பாள்	{ ஆலோசிக்குமிடத்தில், பெரிய பிராட்டியாரோடு ஒப்பாகச் சொல்லத் தகுந்தவளும்	பரக்கழிந்து நெடு மாலொடும் போய்	{ பெரும்பழிக்கு இலக்காகி ஸ்ரவேச்வரனோடு கூடச்சென்று
தூவி சேர் அன்னம் அன்ன நடையாள்	{ இறகையுடைய அன்னப்பேடையின் நடைபோன்ற நடையையுடையவளும்	(இருவரும்)	
பணை தோளி	{ மூங்கில் போன்ற தோள் களையுடையனான என்மகள்	வாலி அம் தண் பணை சூழ் வயல் ஆலி புதுவர்கோலோ—.	{ அழகிய குளிர்த் தடாகங்களும் சூழ்ந்த

* * *—என்மகளை என்மகளாக நினைத்திரேன்மின் ; ஸாக்ஷாத் பெரிய பிராட்டியாரோடு ஒத்தவளாக நினைத்திருங்கள் என்கிறாள் முதலடியால். 1. “பிண்ணைகொல் நிலமாமன்கொல் திருமகள்கொல் பிறந்திட்டாள்” என்பது நம்மாழ்வார் திருத்தாய் பாசரம் ; இத்திருத்தாய் “கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்” என்கிறாள் ; “கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீனா முத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்” என்பது ஸ்ரீவசநபூஷணம்: வந்தேறியான அஜ்ஞாநம் முதலிய தோஷங்கள் கழிந்து விட்டால் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வந்துவிடும் என்பது இதன் கருத்து. எம் பெருமானொருவனுக்கே உரிமைப்பட்டிருக்கை, அவனொருவனையே சரணமாகப் பற்றியிருக்கை, அவனொருவனையே போக்யமாகக் கொண்டிருக்கை, அவனொருவனாலேயே தான் நிர்வஹிக்கத் தகுந்திருக்கை, ஸம்ஸ்லேஷத்தில் ஆறியிருக்கை, விஸ்லேஷத்தில் ஆறியிராமை என்னுயிர்வாறுபடிகளாலே அவித்யாதி தோஷங்கள் மிச்சமின்றிக் கழிந்து பரிசுத்தமாகப்பெற்ற ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு இந்த ஆறுபடிகளாலும் நிறைந்துள்ள பிராட்டியோடு ஸாம்யம் இயற்கையாகவே உண்டாயிருக்குமன்றே.

பாவியேன் பெற்றமையால்=இவன் திருப்பாற்கடலிலாவது தாமரைமலரி லாவது பிறந்திருப்பாளாகில் அவன் திருமாற்பை விட்டுப் பிரியாதே இருந்

திருக்கக்கடும்; அங்ஙனன்றியே பாவினேன என்வயிற்றிலே வந்து பிறந்தன ளாதலால் “தந்தையுந்தாயு முற்றாரும்நிற்கத் தனிவழிபோயினான்” என்று நால்வரவாயிலே பழிச்சொல் புறப்படும்படியாகப் போகநேர்ந்தது இவனுக்கு என்கிறார்.

இப்படி; வலீதாபிராட்டி சக்ரவர்த்தி திருமகனுருடனே சென்றதுபோலே இருவராய்ச் சென்றவிவர்கள் திருவாலித்திருப்பதியினுள்ளே சென்று சேர்ந் திருப்பார்களோ, அல்லது ஊர்ப்புறத்தே வாவித்தடங்கனிலே ரமித்து மயங்கிக் கிடப்பார்களோ வென்கிறது பின்னடிகளில்.

பரக்கழிந்து = மூன்றும்பாட்டினுரை காண்க. வாலி—‘வாபி’ என்றும் வட சொல் விகாரம். (க)

தாய்மனம் நின்றிரங்கத் தனியே நெமோல்துணையா *
போயின பூங்கொடியாள் புனலாலி புதுவரென்று *
காய்சின வேற்கலிய னெலிசெய் தமிழ்மலைபத்தும் *
மேவிய நெஞ்சடையார் தஞ்சமாவது விண்ணுலகே. (க0)

தாய்	தாயானவன்		
நின்று மனம்	இரங்க	வயிறெரியா நிற்க	
தனியே		தாயினிடம் சொல்லாமல் தன் இஷ்டப்படியே	
நெடு மால்	துணை ஆ	ஸர்வேச்வரனைத் துணையாகக்கொண்டு	
போயின		புறப்பட்டுப்போன	
பூ கொடியாள்		அழகிய கொடிபோன்ற என்மகளும் (அவனும் ஆகிய இருவரும்)	
புனல் ஆலி	புருவர் என்று	நீர்வளம் மிக்க திருவாலி யிலே சென்று சேர்ந் திருப்பார்களோ என்று சிந்தைப்படுவதாக	
காய் சினம்		வேல் கலியன்	எதிரிகளைத் தபிக்கச் செய்கின்றகோபத்தை யும் வேலையுமுடையான திருமங்கையாழ்வார்
ஒலிசெய்		தமிழ் மலை பத்தும்	அருளிச்செய்த இத்தமிழ்ப் பாமாலை பத்தையும்
மேவிய நெஞ்சு உடையார்			(கற்க) விரும்பும் மனமுடையவர்க்கு
விண் உலகு			பரமபதம்
தஞ்சம் ஆவது			பாராயபூமியாம்.

* * *—“நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற் பணிசோர, அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட்டு அழகழிந்தாலொத்ததாலோ, இல்லம் வெறியோடிற் றுலோ” என்றாற்போலே தாய் வயிறெறிந்து சொல்லும்படியாக விட்டுப்பிரிந்து வயலாலிமணவாளன் பின்னே நடந்துசென்ற பரகாலநாயகியைப்பற்றிக்கவலைப் பட்டுப்பேசின இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் விண்ணுலகத்தே நித்யாநு பவம் பண்ணப்பெறுவார்களென்றவாறு.

“நெமோல் துணையா” என்னுந், “தனியே” என்றது—பிறந்தகத்து உறவுமுறையாருடனே புக்கம் போகவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க, அங் னும் போகாமல் என்றபடி. புதுவரென்று = புருவர்கொலே வென்று. ஈற்றடி

யில், “மேவிய நெஞ்சுடையார்க்கு” என்றும் பாடமுண்டென்ப. “தஞ்சுமாவது விண்ணுலகே” என்றவிடத்து வியாக்கியானம்—“தனிவழியே போனாளுென்று தாயார் பயப்படப் போகவேண்டா ; ஆதிவாழிக கணத்தோடே தானே வழி காட்டிக் கொடுபோம்.” (க0)

அடிவரவு:—எவ்வன் பண்டு அஞ்சுவன் எதவன் தாய் என்துணை அன்னையும் முற்றிலும் காவி தாய்மனம் நந்தா.

எழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும் பத்து—எட்டாந்திருமொழி,
நந்தாவிளக்கே.

அவதாரிகை:—இது முதலாகத் திருநாங்கூர்த் திருப்பதிகள் பதினெண் றையும் ஒவ்வொரு திருமொழியிலே ஒவ்வொரு திருப்பதியாக மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். திருநாங்கூரென்பது பெரிய சேஷத்ரம்; “நாங்கை நாலாயிரம்” என்ற பழமொழியின்படி நாலாயிரங்குடிகள் வாழ்ந்த சேஷத்ரமாதலால் அவ ரவர்கட்கு அணித்தாக எம்பெருமான் பதினொரிடங்களில் ஸந்நிதி பண்ண லாயிற்று. அவற்றுள், திருமணிமாடக்கோயிலென்னுந் திருப்பதியை மங்களா சாஸனஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி.

நந்தாவிளக்கே ! அளத்தற்கரியாய் !

நரநாரணனே ! கருமாழிகில்போ

லெந்தாய் ! *எமக்கே யருளாயெனநின்

றிமையோர்பரவுமிடம் *எத்திசையும்

கந்தாரமந்தே னிசைபாடமாடே

களிவண்மேழற்ற நிழல்துதைந்து *

மந்தாரரின்று மணமல்குநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(க)

நந்தா விளக்கே { ‘நித்யமாய் ஸ்வயம் ப்ரகாச மான ரூபத்தை ஸ்வ ரூபமாகவுடையவனே !
அளத்தற்கு அரியாய் { அளவிட முடியாதவனே !
நரநாரணனே { நரநாராயணவந்தாரம் செய்தருளினவனே !

கருமா முகில் { கறுத்துப் பெருத்த மேகம் போல் எந்தாய் { போன்ற எம்பெருமானே !
எமக்கே { எங்களுக்கே அருள் செய்ய அருளாய் { வேணும்’ என்று என { சொல்லி

இமையோர் { தேவர்கள் இந்நிலத்தில்வந்து
நின்று பரவும் { நின்று துதிசெய்யுமிட
இடம் { மானதும்,
அம் தேன் அழகிய தேன்சாதி வண்டுகள்
எத்திசையும் எல்லாவிடங்களிலும்
கந்தாரம் { தேவகாந்தாரி ராகம்
இசை பாட { பாடவும்
களி வண்டு { களிவண்டு சாதியிற்பிறந்த
வண்டுகள்
மாடே பக்கங்களில்

மீழ்ந்து ஆலாபனைபண்ணவும்
மந்தாரம் பாரிஜாதமரங்கள்
நீழல்
துடைந்து } நீழல்தர நெருங்கி நின்று
நின்று }
மணம் மல்கும் { பரிமளம் நிறைந்திருக்கப்
பெற்றதுமான
நாகூர் திருநாகூரிலுள்ள
மணிமாடக் { மணிமாடக் கோயிலென்னுந்
கோயில் திருப்பதியை
என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வந்து திரண்டு பலபடியாகத் தோத் திரங்கள் பண்ணி, ‘எனக்கே அருள்செய்யவேணும், எனக்கே அருள்செய்ய வேணும்’ என்று ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே பிரார்த்திக்குமாறு காட்சி தந்தருளுமிடமான மணிமாடக்கோயிலை மனமே! வணங்கு என்பதாம்.

நந்தாவிளக்கே!—ஒருநாளும் அணையாத விளக்கே! என்கை; (நந்துதல்— அழிதல்.) ஒளியினாலே விளங்கும்பொருள் விளக்கு எனப்படும்; அதுபோல எம்பெருமான் நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாந்ததைக் குணமாகவுடைய ஞாயும் அப்படிப்பட்ட ஞானமே ஸ்வரூபமாகவுள்ளவனாய் மிருப்பதுபற்றி நந்தா விளக்கு எனப்பட்டான். 1. “வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு” என்றும் 2. “மிக்கஞானமூர்த்தியாய் வேதவிளக்கு” என்றும் எம்பெருமானே விளக்காகச் சொல்லியிருக்குமிடங்கள் பலகாண்க. உலகத்திலுள்ள ஸாமான்யமான விளக்கைவிட இந்த விளக்குக்கு நெடுவாசியுண்டு. எங்கனே பென்னில்; உலகத்திலே நாம் விளக்கைக் காணவேணுமானால் வேறொரு விளக்கின் உதவியைக்கொண்டு காணவேண்டா; அதன் ஒளியைக்கொண்டே அதனைக் காண்கிறோம். எம்பெருமானாகிற இந்த நந்தாவிளக்கைக் காணவேண்டில் வேறொருவிளக்கின் உதவி இன்றியமையாதது: 3. “ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றி னேன்” என்றும், 4. “உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக்கேற்றி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஞானவிளக்கேற்றிக் காணவேணும். 5. “ஹத—ஹத—வலுஉலகீவ விவெகூஸீபொ ராமம் பூதீவலிவ காரூணிகொ டிபாதி— ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீச விவேக்துமீசோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காரூணிகோ ததாதி” என்கிறபடியே பெருவிளக்காகச் சொல்லப்பட்ட சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டும் காணவேணும்.

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4—3—11. 2. திருவாய்மொழி 4—7—10.

3. இரண்டாந்திருவந்தாதி 1. 4. மூன்றாந்திருவந்தாதி.

5. பூரங்கராஜஸ்தவம், உத்தரசதகம்—1. அகவருளை அகற்றுதற்கும் ஸத்தாயும் அஸத்தாயுமுள்ளவற்றைப் பகுத்துணர்வதற்கும் பாங்காக எம்பெருமான் விளக்குப்போலே சாஸ்த்ரத்தை அளிக்கின்றனென்கை.

அளத்தற்கு அரியாய்—அளவிடமுடியாதவனே ! என்னை. உலகத்திலுள்ள பொருள்களை மூன்றுவகைகளாலே அளவிடுதலுண்டு ; அதாவது—காலத்தைக் கொண்டும், தேசத்தைக்கொண்டும், வஸ்துவைக்கொண்டும் அளவிடுதல் ; இஃது எம்பெருமானிடத்தில் செய்யவொண்ணாது ; எம்பெருமான் ஒரு காலத்திலிருந்து மற்றொருகாலத்தில் இல்லாதிருந்தால் காலத்தைக்கொண்டு அவனை அளவிடலாம் ; ஸர்வகாலத்திலு முள்ளவனாதலால் காலபரிச்சேத மில்லாதவன். ஓரிடத்தில் இருந்து மற்றோரிடத்தில் இல்லாதிருந்தால் தேசத்தைக்கொண்டு அளவிடலாம் ; 1. “பரந்ததண்பரவையுள் நீர்தொறும் பரந்துளன்” என்கிறபடியே ஸர்வவ்யாபியாயிருப்பதால் தேசபரிச்சேதமில்லாதவன். ‘இன்ன வஸ்துபோலேயிருப்பவன்’ என்று உவமையிட்டிடுகிற முடியுமானால் வஸ்துவைக்கொண்டு அளவிடலாம். அவனோடொத்த வஸ்து இல்லாமையினால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லாதவன். இதுவே சூ-வியபரிஷேஷ ராஹிதம் [த்ரிவிதபரிச்சேதராஹித்யம்] என்று ஸூபாஷ்யாதிகளிற் கூறப் படும். இதுபற்றியே எம்பெருமானுக்கு அநந்தன் என்று திருநாமமாயிற்று. 2. “ஸத்யம் ஜ்ஞாநநிகைம் ஸ்ரஹ—ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம” என்கிற உபரிஷத்வாக்யத்தை “நந்தாவளக்கே அளத்தற்கரியாய்” என்றவளவுக்குப் பொருத்தமாக நிர்வஹிப்பாரம் ஆழ்வான். நந்தா—‘ஸத்யம்’; விளக்கு—‘ஜ்ஞாநம்’; அளத்தற்கரியாய்—‘அநந்தம்’; ‘ப்ரஹ்ம’.

நரநாரணனே—ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளத் தானே சிஷ்யனாயும் ஆசார்யனாயும் செய்தருளின் அவதாரம்: “நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காஷ்ட விரித்தவன்” என்பர் மேலும். இவையெல்லாங்கிடக்க, காளமேகத் திருவுருவைக்காட்டித் தங்களை ஆழங்காற்படுத்திக் கொண்டது தோன்ற “கருமாழகில்போல் எந்தாய்” எனப்பட்டது. ஆக இவ்வினிகளெல்லாம் இமையோர்களுடையவை. இங்கனே ஸம்போதித்து ‘எமக்கு அருள்புரிய வேணும், எமக்கு அருள்புரியவேணும்’ என்று இமையோர் பரவி யேத்துமிடம் நான்கூர் மணிமாடக்கோயில்.

திருநான்கூரின் சோலைவளம் சொல்லப்படுகிறது பின்னடிகளில். வண்டு களிற் பல சாதிகளுண்டு ; தேன்வண்டு, களிவண்டு, சுரும்பு வண்டு என்றிவை போல்வன. ... (க)

முதலைத்தனிமா முரண்தீரவன்று

முதுநீர்த்தடத்துச் செங்கண்வேழமுய்ய *

விதலைத்தலைச்சென் றதற்கேயுதவி

வினேதீர்த்தவம்மானிடம் * விண்ணணவும்

பதலைக்கபோதத் தோளிமாடநெற்றிப்

பவளக்கோழுங்கால பைங்கால்புறவம் *

மதலைத்தலைமேன் பெடைகூடோங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே!

(உ)

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்	பதிலை	{ கலசங்ஸீளையும் கபோத
முது நீர்	{ அகாதமான நீரையுடைய	கபோதம்	{ பொழுங்குகளை யு
தடத்து	{ பொய்கைக் கரையிலே		{ முடையனவாய்
முதலை	முதலையினுடைய	ஒளி	{ (இழைத்த ரத்னங்களினால்)
தனி மா	{ மிகப் பெரிய துஷ்டத்தனம்		{ ஒளி பெற்றனவான
முரண் தீர	{ தீரும்படியாகவும்	மாடம்	மாடமாளிகைகளினுடைய
செம் கண்	{ சிவந்த கண்களையுடைய	நெற்றி	முகங்களிலே,
வேழம் உய்ய	{ கஜேந்திராழ்வான	பவளம்	{ அழகிய பவழத்துண்
	{ உஜ்ஜீவிக்கும்படியாகவும்	கொழு கால்	{ போன்ற
விதலைத்தலை	{ (அவ்யாஜை) மிகவும் நடுங்கிக்	பைங்கால்	பசுமையான காலையுடைய
சென்று	{ கிடந்த ஸமயத்திலே	புறவம்	புற
	{ எழுந்தருளி	மதலைத்தலை	கொடுங்கையின் மேலுள்ள
அதற்கே	{ அந்த யானைக்கு	மென் பெடை	மெல்லிய பேடையுடனே
உதவி	{ உபகரித்து	கூடம்	கலவிசெய்யப் பெற்ற
விளை தீர்த்த	{ அதன் இடரை நீக்கின	நாகூர்	திருநாகூரிலே
அம்மான்	{ பெருமான் எழுந்தருளி	மணிமாடக்கோயில்	என் மனை ! வணங்கு.
இடம்	{ யிருக்குமிடமானதும்,—		
வின்	{ வின்னுலகை அளாவி		
அணவும்	{ யிருப்பனவாய்		

* * *—ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத்தொலைத்த பெருமான் மணிமாடக்கோயிலில் ஸந்திதிபண்ணியிராநின்றான்; நெஞ்சே! அங்குச் சென்று அநுபவிக்கப்பாராய் என்கிறார். அப்பொய்கையில் நாதோறும் எத்தனையோ ஆனைகள் தண்ணீர் குடிக்கவந்து இறங்குவதுண்டு; பகவத் விஷயமே அறியாமல், கேவலம் தேஹபோஷணமே தொழிலாய்த்திரியும் அந்த யானைகளுக்கு யாதொரு துன்பமும் இம்முதலை உண்டாக்கிறதில்லை; எம்பெருமானை நாதோறும் தாமரைப்பூவால் ஆராதிப்பதையே நியமமாகக்கொண்டு பூப்பறிக்க ஆவலுடன் வந்திழிந்த கஜேந்திராழ்வானுக்கே துன்பம் விளைவித்ததனால் “முதலைத் தனி மா முரண்” என்றார். பகவத்பத்தர்களையே ஹரிமலிக்க வேணுமென்றிருந்த துஷ்டத்தனம்.

செங்கண்வேழம்=யானையின் கண்களுக்குச் செம்மை இயற்கையன்று; துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்கள் சிவந்தபடி.

விதலைத்தலைச்சென்று=‘விதலை’ என்று நடுக்கத்துக்குப் பெயர்; ‘நாம் கஷ்டப்பட்டுப் பறித்த பூ எம்பெருமானுடைய அர்ச்சனைக்கு உதவாமற் போகிறதோ!’ என்று அஞ்சி நடுங்கியிருந்தகாலத்தில் என்கை. விதலை என்பதற்கு வேறொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவதுண்டு; வடமொழியில், ‘வி’ என்னுஞ்சொல் பக்ஷியென்னும் பொருளது; பக்ஷிகளில் தலைவனுள் கருடனை ‘விதலை’ என்கிறது; விதலைத்தலை—கருடன்மேலே.

[விண்ணணவு மித்யாதி.] நகரச்சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது; திருநாகூரில் மாடமாளிகைகள் விண்ணுலகளவும் ஒங்கியிருக்கின்றன; அவற்றில் புறக்கள்

உல்லாஸமாகக் கலந்திருக்கின்றன—என்கிறது. பதிலையாவது—துனியில் ஸ்தாபிக்கப்படும் கும்பங்கள். ‘கபோதம்’ என்ற வடசொல் மாடப்புருவுக்கு வாசகமாயினும், அப்புருக்கள் தங்கி வாழுமிடமாகிய ஸந்நிவேசத்தையும் தமிழில் கபோதமென்றும் கபோதையென்றும் கபோதியென்றும் வ்யவஹரிப்பதுண்டு. கட்டிடத்தின் ஓர் பகுதி.

“மதலைத்தலை-பிள்ளைத் தூண்களின் தலையிலே” என்பது வியாக்கியானம் அதுதான் கொடுங்கை என்னலாம். (2)

கோலைப்புண்டலைக்குன்ற மோன்றுய்வன்று

கோமோமுதலைக் கிடர்செய்து *கோங்கா

ரிலைப்புண்டரீகத் தவளின்பமன்போ

டணைந்திட்டவம்மானிடம் * ஆளரியால்

அலைப்புண்டயானை மருப்புமகிலும்

அணிமுத்தும் வெண்சாமரையோடு* பொன்னி

மலைபண்டமண்டத் திரையுந்துநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(ந)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்,
கோலை புண் { கொலைத்தொழில் செய்ய
தலை ஒன்று { வல்லதும் புண்பட்ட
குன்றம் உய்ய { தலையையுடையதும் மலை
போன்றதுமான ஒரு
யானை உஜ்ஜிவிக்கும்
படியாக

கொடு மா { கொடுமையிற் சிறந்த
முதலைக்கு { முதலைக்கு
இடர் செய்து துன்பமுண்டாக்கி
(இந்த ஸந்தோஷத்தினால்)

கொங்கு ஆர் { பரிமளம் நிரம்பிய இலைகளை
இலை புண்ட { யுடைய தாமரைப்பூவிற
ரீகத்தவன் { பிறந்தவனான பிராட்டி
இன்பம் { யின் சேர்த்தியின்பத்தை
அன்போடு { அன்புடன் அதுபவிக்கப்
அணைந்திட்ட { பெற்ற

அம்மான் இடம்—;

பொன்னி காவேரியானது,
ஆள் அரியால் வீரச்சிங்கங்களாலே
அலைப்புண்ட ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட
யானை யானைகளினுடைய
மருப்பும் தந்தங்களையும்
அகிலும் அகிலமரங்களையும்
அணி முத்தும் அழகிய முத்துக்களையும்
வெண் { வெளுத்த சாமரங்களையும்
சாமரையோடு }
மலை பண்டம் { மலையில் விளையக்கூடிய
அண்ட { மற்றும் பலவஸ்துக்
களைபுமெல்லாம்
திரை அலைகளாலே
உந்து { தள்ளிக்கொண்டு பெருகப்
பெற்ற
நாங்கூர் * * * வணங்கு—.

* * *—ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய துயரைத்தீர்த்தது மாதிரம் கீழ்ப் பாட்டிற் சொல்லிற்று; அவ்வளவில் ஆழ்வார் த்ருப்திபெறுவரோ; எம்பெருமான் ஆசரிதவிரோதிகளைக் களைந்தொழித்தால் அந்த ஸந்தோஷத்திற்குப் போக்குவிடாகப் பிராட்டி பஹுமானம் பண்ணுவதொன்றுண்டு; அதாவது திருமுலைத்தடங்களாலே அணையவழுக்கிக் கட்டுதல். ஸ்ரீராமபிரான் கரதூஷ

ஹைதிகளைக்கொன்றொழித்து மீண்டபோது இப்படிப்பட்ட வெகுமதியைப் பிராட்டி செய்தமை ஸ்ரீராமாயணத்தில் விளங்குமே; “தஞ்ஜலாஸகூஹனாரம் ஹைதிக்ஷணாம் ஸுபாவஹம் வஹைவஹுஷா வெவெஷஹி ஹதாரம் வரிஷஹஜை = தம்நுஷ்ட்வா சத்ருஹந்தாரம் மஹாஷ்ணம் ஸுகாவஹம்—பபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹி பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜை.” என்னுந்நிறந்து. அப்படியே, ஸ்ரீகஜேந்தர விரோதியான முதலையைத்துணித்துச் சென்றபின்பு பிராட்டி செய்த ஸத்காரத்தை ரிஷிகள் சொல்லாதொழிந்தாலும் அக்குறைதீர ஆழ்வார் தாமருளிச்செய்கிறார்—“கோமோ முதலைக்கு இடர் செய்து புண்டரீகத் தவளினப் மன்போடணைந்திட்ட வம்மான்” என்கிறார்.

கோலைப்புண் தலைக்குன்றம் = ‘குன்றம்’ என்றது உவமவாகுபெயரால் யானையை உணர்த்தும்; யானைக்குக் கொலைத்தொழில் நிகழ்த்துவதும், மாவட்டியின் குத்தலினால் புண் ஆறுதலையை யுடைத்தாயிருந்ததும் சாதியில்பென்று கொண்டு இவ்விசேஷணங்களிடப்பட்டன.

திருநாங்கூரில் காவிரியாறு நேரே பெருகுகின்றதில்லையாயினும் காவிரிக்கால் களின் பெருக்கு சுற்றுப்பிரதேசங்களி லுள்ளதுபற்றி ‘போன்னி...திரையுந்து நாங்கூர்’ எனப்பட்டது. ஆளரியால் = ஆண்மைத்தனம் [பெருநகம்] நிரம்பிய சிங்கங்களினால் என்கை. மலை முகட்டினின்று பெருகும் பெரிய ஆற்றுப்பெருக்குக்களில் யானைத்தந்தங்களும் அகில் மரங்களும் முத்துக்களும் முதலியன உந்தப்பட்டு வருதல் வழக்கமென்க. “வஹுஹார வஹுஹநஹாரோணிக்ய ஐகொதூராநு காவெரீ வஹரீகரெவிஷயதீ வபெஷதி” என்று ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்திலும் காவேரீவரணரத்தில் அருளிச்செய்ததறிக. ... (ங)

சிறையாருவணப் புள்ளொன்றேறியன்று

திசைநான்குநான்கு மிரிய * செருவில்

கறையார்நெடுவே லரக்கர்மடியக்

கடல்குழிலங்கை கடந்தானிடந்தான் *

முறையால்வளர்க்கின்ற முத்தீயர்நால்வேதர்

ஐவேள்வியாறங்க ரேழினிசையோர் *

மறையோர்வணங்கப் புகழெய்துநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(சு)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்,

சிறை ஆர் சிறகோடு கூடின

ஒன்று ஒப்பற்ற

உவணம் புள் கருடப்பறவையின் மீது

ஏறி எறிக்கொண்டெழுந்தருளி,

செருவில் புத்தத்தில் (எறித்த)

கறை ஆர் { (ரத்தக்) கறை நிரம்பிய
நெடு வேல் பெரிய வேற்படையை
அரக்கர் யுடைய ராஜஸர்கள்

திசை நான் { எட்டுத் திசைகளிலும்
கும் நான்கும் (சிலர்) சிதறியோடும்படி
இரிய யாகவும்

மடிய { (பலர்) உயிர்மாண்டொழியும்
படியாகவும் (செய்து)

கடல் சூழ் இலங்கை	{ கடலால் சூழப்பட்ட லங்காபுரியை	ஆறு அங்கர்	{ வேதாங்கங்கள் ஆறையும் பயின்றவராய்
கடந்தான்	ஒழித்த பெருமானுடைய	எழின்	{ ஸப்தஸ்வரங்களையும் இசையோர் அறிந்தவரான
இடம் தான்	இருப்பிடமான;—	மறையோர்	வைதிகப்ராஹ்மணர்கள்
முறையால் வளர்க்கின்ற முத்தியர்	{ முறைப்படி ஹோமஞ் செய்கிற மூன்று அக்ரி களைபுடையராய்	வணங்க	{ (நித்யவாஸம்பண்ணிக் கொண்டு) வணங்கு வதனால்
நால் வேதர்	{ நான்கு வேதங்களையும் அதிகரித்தவராய்	புகழ் எய்து நாங்கூர்	{ புகழ் பெற்றிருக்கின்ற திருநாங்கூரிலே
ஐ வேள்வி	{ பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை அதுஷ்டிப்பவராய்	மணிமாடக்கோயில் என் மனனே	வணங்கு—.

* * *—உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தை அடியொற்றி முன்னடிகள் கூறப்பட்டன. மாலி சுமாலி முதலிய ராக்ஷஸர்களைத் திருமால் வெல்லும்போது பெரிய திருவடியின்மீதேறியிருந்து வென்றமை ப்ரவரித்தம். அப்போது திரண்டுவந்த ராக்ஷஸர்களில் பலர் மூலைக்கு ஒருவராய்ச் சிதறி ஓடிச்சென்றதும் பலர் போர்க்களத்திலகப்பட்டு மாண்டொழிந்ததும் அறிக. கருடனுக்கு வடமொழியில் 'ஸுபர்ண' என்று பெயர்; அது உவணமெனத் திரியும்.

கறையார் நெடுவேலர்க்கர்—வேற்படையை எப்போதும் கொலைத் தொழி விலேயே செலுத்திக்கொண்டிருப்பதனால் கறைகழுவ அவகாசமே யில்லாமல் (உதிரக்) கறை நிரம்பியிருக்குமென்க.

திருநாங்கூர் வைதிகப்ராஹ்மணர் நிறைந்த ஆரென்கிறது பின்னடிகளில். முத்தீ—கார்ஹபத்யம், ஆஹவரீயம், தக்ஷிணக்ரி என்பவை த்ரேதாக்கிகளென்ப படும. “ஐவேள்வி ஆறங்கர் எழினிசையோர்”=இதன் விவரணங்கள் (3-4-1) “ஒரு குறளாய்” என்ற பாசுரத்தினுரையிற் காணத்தக்கன. [பக்கம்—410.]

புகழெய்து=பரமவைதிகர்கள் வாழுமிடமென்று புகழ்பெற்றநாங்கூர். (ச)

இழையாகோங்கைத் தலைநஞ்சமுண்டிட்டு

டிளங்கன்றுகொண்டு விளங்காயெறிந்து *

தழைவாடவன்தான் குருந்தமொசித்துத்

தடந்தாமரைப்போய்கை புக்கானிடந்தான் *

குழையாடவல்லிக் குலமாடமாடே

சுயில்கூவரீடு கோடிமாடமல்து *

மழையாகோலை மயிலாலுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(ரு)

இழை ஆடு ஆபரணங்கள்விளங்கப்பெற்ற

கொங்கைத் { (பேய்ச்சியின்) முலையி

தலை { லுள்ள

நஞ்சம் விஷத்தை

உண்டிட்டு { (அவறையிரோடு கூட)
உண்டவனையும்,

இள கன்று { வத்ஸாஸுரனை (எறி தடி
கொண்டு யாக) க்கொண்டு

வினங்காய் எறிந்து	{ கபித்தாஸுரன்மேல்கழற்றி யெறிந்து இருவரையும் முடித்தவனாயும்,	மாடே	அவற்றினருகேயுள்ள
வல் தான்	{ வலிதான் வேர்ப்பற்றை புடைய	வல்லி குலம்	பூங்கொடிகளின் திரள்
குருந்தம்	குருந்தமாத்தை	ஆட	ஆடவும்
தழை வாட	{ (அதன்) தழைக்கெனல்லாம் வாடியுலரும்படி	சூயில் கூவ	சூயின்கள் கூவவும்
ஒசித்து	முறித்தவனாயும்	மழை ஆடு	மேகங்கள் உலாவுகின்ற
தட தாமரை பொய்கை புக்கான்	{ பெரிய தாமரைத் தடாகத்தி லிழிந்து கோபிக ளுடனே ஜலக்ரீடை செய்) தவனாயுமுள்ள பெருமானுடைய	சோலை	சோலைகளிலே
	இடம் தான்—;	மயில் ஆலும்	{ மயில்கள் கர்த்தனம் பண்ணவும் பெற்றதாய்
குழை ஆட	{ மாங்களின் தளிர்கள் (மந்தமாருத்தாலே) அசைந்தாவெதனால்	நீடு	நீண்ட
		கொடி	தவஜங்கள் நாட்டப்பெற்ற
		மாடம்	மாடமானிகைகளினால்
		மல்கு	நிறைந்திருக்கப்பெற்றதான
		நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
		மணிமாடக்கோயில்	என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—தன்னை மெய்த்தாயாகவே நினைத்துக்கொண்டு அன்பாய் முலை யுண்ணவேணும் என்று கருதின பூதனை, யசோதை அணிந்துகொள்ளு மாபர ணங்களை அணிந்துகொண்டு வந்ததுபற்றி “இழையாடு” என்று அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. “கொங்கைத்தலை” “கொங்கைத்தலம்” என்பன பாட பேதங்கள்.

இளங்கன்றுகொண்டு விளங்காயெறிந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் விளாமரத்திலாவேசித்துக் கபித்தாஸுரனென்ன நின்றான் ஓர் அசுரன்; கண்ணன் விளங்கனியைப்பறித்து உண்ணும்போது அவனை முடித்து விடலாமென்பதும், கண்ணன் விளாமரத்தின்கீழ் வந்து நிற்கும்போது மேலே முறிந்து விழுந்து முடித்துவிடலாமென்பதும் இவ்வசுரனது கருத்து. இப்படியே தன்னை முட்டிக்கொல்லும்பொருட்டு ஒரு கன்றில் ஆவேசித்து வத்ஸாஸுரனென்ன நின்றான் ஓர் அசுரன். இச்சூதுகனையறிந்த கண்ணபிரான் வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் சிதைந்து தமது அசுர வடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனரென்பதாம். (இது முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவது போலாம்.)

குருந்த மொசித்த வரலாறு:—வேறொரு அசுரன், மலர் கொய்தற்பொருட்டு விரும்பியேறும் குருந்தமரத்திற் பிரவேசித்து அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்துவிழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக் கொல்லக்கருதியபோது மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத் தன் வலிமையுடன் கொண்டு முறித்து அழித்தனனென்பதாம்.

தடந்தாமரைப் பொய்கை புக்கான்—இதை இரண்டு வகையாக நிர்வஹிப் பர் ;—காளிய நாகத்தைத் தண்டிப்பதற்காக யமுனையின் ஓர் மடுவிலே சென்று குதித்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம் ; அன்றியே ; ஆய்ச்சிகளோடே ஜலக் ரீடை பண்ணுவதற்காகப் பொய்கையிலே புழுந்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருநாங்கூரில் மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !.

திருநாங்கூரின் சோலைவாய்ப்பும் நகர்வாய்ப்பும் பின்னடிகளில் வருணிக்கப் படுகின்றன. (ரு)

பண்ணைமொழி யாய்ச்சியரஞ்சுவஞ்சப்

பருவாய்க்கழுதுக் கிரங்காது * அவள்த

னுண்ணுமுலை மற்றவளாவியோடு

முடனேசுவைத்தானிடம் * ஓங்குபைந்தாள்

கண்ணார்களும்பின் கழைதின் றுவைகிக்

கழுநீரில்முழுகிச் செழுநீர்த்தடத்து *

மண்ணைந்திளமேதிகள் வைகுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(கூ)

பண் றேர் { பண்ணிசையோடொத்த
மொழி { பேச்சையுடையாரான
ஆய்ச்சியர் இடைச்சிகள்
அஞ்ச { பயப்படுமபடியான
வஞ்சம் { வஞ்சனையையும் பெரிய
பரு வாய் { வரையபுமுடையளான
கழுதுக்கு { (பூதனையென்னும்)
பேய்ச்சியினிடத்தில்
இரங்காது தான் நோவுபடாமல்
அவள் தன் அப்பூதனையினது
உண்ணு முலை உண்ணத்தகாத முலைப்பால
மற்றவர் { அவளுடைய உயிரோடு
ஆவியோடு { கூடவே
முடனே {
சுவைத்தான் { உறிஞ்சியுண்ட பெருமா
இடம் { னுடைய இருப்பிடமாய்

ஒங்கு பைந் { உயர்ந்து பசங்கால்களை
தான் கண் ஆர் { யுடையனவாய் கணுக்கள்
கரும்பின் { கிரம்பியவான கரும்புத்
கண்ம தின்னு { தடிகளைத் தின்னு
வைகி { நகரமாட்டாமல் அங்கேயே
தாமவரித்துக்கிடந்து
(அதன் பிறகு)
கழு நீரின் { செங்கழுநீர்ப் பூக்களோடு
கூடிய
செழு நீர் { அழகிய நீர் கிரம்பிய
தடத்து { தடாகத்திலே
மூழ்கி முழுதி
மண் ஏந்து { (கொம்புகளில்) மண்ணைத்
தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற
இள மேதிகள் இளைய எருமைகள்
வைகும் { (கரையேறாது நீரிலேயே)
தாமவரித்திருக்கப்பெற்ற
நாங்கூர் திருநாங்கூரிலே
மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு-

* * *—கண்ணபிரானுடைய சிறுச்சேவகங்கள் பலபல இருந்தாலும் முலை கொடுத்துக் கொல்லவந்த பேய்ச்சிக்குத் தப்பிப் பிழைத்தது மிக அருமை.

யாதலால் இந்த வீரச்செயலில் அதிகமாக ஈடுபட்டிருப்பார்கள் ஆழ்வார்கள் ; ஆகவே இதனை அடிக்கடி வாய்வெருவுவர்கள் என்க.

புத்தனை செத்துப்பிணமாய் விழுந்திருந்ததைக்கண்ட ஆய்ச்சிகள் அவளது பயங்கரமான அரக்க வடிவைக்கண்டு ‘இவளுடைய நினைவு நிறைவேறியிருக்குமாகில் உலகம் அஸ்தமித்தொழிந்திருக்குமே!’ என்று அஞ்சின அச்சம் “பண்ணேர் மொழியாய்ச்சியரஞ்ச” என்பதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. இனி ‘ஆய்ச்சியர்’ என்ற பன்மையை உயர்வுப்பன்மையாகக்கொண்டு யசோதையைச் சொல்வதாகப் பொருள்கொண்டு 1. “மின்னேர் துண்ணிடை வஞ்ச மகள் கொங்கைதுஞ்ச வாய்வைத்த பிரானே ! அன்னே யுன்னை யறிந்துகொண்டேன் உனக்கஞ்சுவ னம்மந்தரவே” என்றும் 2. “பேய்ச்சி முலையுண்டபின்னை இப் பிள்ளையைப் பேசுவதஞ்சுவனே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவள் அஞ்சின அச்சம் தெரிவிக்கப்படுகின்ற தென்னவுமாம்.

‘படுவாய்’ என்ற வீசேஷணம் பேய்ச்சியின் ராக்ஷஸத் தன்மைக்கு உரிய தாம். கழுது-பேய்.

[ஒங்கு பைந்தாள் இத்யாதி.] வயல்களிலே இனைய எருமைகள் கரும்பு களின் தலையாடியை மேய்ந்து, தன்னளவல்லாதபடி மிகவும் தின்கையாலே நகர்ந்து செல்லமாட்டாமல் அவ்விடந்தன்னிலே இடம் வலங்கொண்டு விடா யாறி, பிறகு மெல்ல நடந்துசென்று செங்கழுநீர்க் குட்டையிலே முழுகி, சேற்றிலே கொம்புகளைக் குத்தி மண்ணுருண்டையைப் பெயர்த்தெடுத்துத் தாங்கிக் கொண்டு கிளம்பி, பின்னை அடித்து ஏறவிடவும் முடியாதபடி அவ்விடத்திலேயே கிடக்கும்படியைக் கூறினவாறு.

இப்பாசுரத்தைப் பிள்ளைவிழுப்பலையரும் ஆப்பாணங்கூடி அதுஸந்தித் துப் பொருள் நோக்குங்கால்—முன்றாமடியில் ஒருமுறை ‘வைகி’ என்று வந்திருக்கிறது ; நான்காமடியிலும் ‘வைகு’ என்று வந்திருக்கிறது ; ஆவ்ருத்திக்குப் பொருளென்? என்று ஸந்தேஹித்து பட்டரைப்பணிந்துகேட்க; “அவ்விடத்து எருமைகளின் ஸௌகுமார்யம் விளக்கப்பட்டதாகிறது ; முரட்டெருமைகளாயிருந்தால் பதறிப்பதறி நடக்கும்; ஸுகுமாரமான எருமைகளாகையாலே வைகி வைகிக் கிடக்கிறபடி.” என்றருளிச்செய்தாராம்.

வைகுதல்-விளம்பித்தல். (சு)

தளைக்கட்டவிழ்தாமரை வைகுபோய்கைத்

தடம்புக்கடங்கா விடங்காலரவம் *

இளைக்கத்தினைத்திட் டதனுச்சிதன்மே

லடிவைத்தவம்மானிடம் * மாமதியம்

திளைக்குங்கொடி மாளிகைசூழ்தேருவில்

செழுமுத்துவெண்ணெற் கெனச்சேன்று * முன்றில்

வளைக்கைஹோப்பாவையர் மாறுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(ஏ)

தலை	{ கட்டுவிரியாமல்	இடம்	இருப்பிடமாய்;—
(தாமரை)	{ மொக்காயிருக்கிற (தாமரைப்பூக்களும்)	வளை கை	வளையணிந்த கையை யுடைய
கட்டு அவிழ்	{ கட்டு நெகிழ்ந்து அலர்ந்த	தலைப்	{ குறத்திகள்,
தாமரை	{ தாமரைப்பூக்களும்	பாவையர்	
வைகு	தங்கியிருக்கப்பெற்ற	மா மதியம்	{ சந்திரன் வளையாடும்படி
பொய்கைத்	{ பொய்கையிலே புருந்து,	தினாக்கும்	{ ஒங்கின, கொடிகளணிந்த
தடம் புக்கு		கொடி	{ மாளிகைகள் நிறைந்த
		மாளிகை சூழ்	{ வீதியிலே
		தெருவில்	
அடங்கா	{ (அப்பொய்கையினுள்) அடங்காமல் கிளர்ந் தெழுந்ததாய்	செழு முத்து	சிறந்த முத்துக்களை
விடம் கால்	விஷத்தைக் கக்குகின்ற	வெண் நெற்கு	{ வெளுத்த நெல்லுகளுக்குத்
அரவம்	களிய நாகம்	என	{ தருகிறோமென்று சொல்லிக்கொண்டு
இளைக்க	இளைத்துப்போம்படி	முன்றில்	ஒவ்வொரு வீட்டுவாசலிலும்
திளைத்திட்டு	வளையாடி	சென்று	போய்
அதன் உச்சி	{ அதன் தலைமேலே	மாதும்	விற்பனை செய்யப்பெற்ற
தன்மேல்		நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
அடி வைத்த	திருவடியை நாட்டியருளின	மணிமாடக்கோயில்	என் மனை! வணங்கு—.
அம்மான்	பெருமானுடைய		

* * *—யமுனையின் ஒரு மடுவிலிருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கிரியால் கொதிப்பித்துக் கொடுமை புரிந்துவந்த காளியநாகத்தின் கொழுப்பையடக்கி அதன் தலைமேல் நாட்டியமாடின பெருமானுறையுமிடம் திருநாங்கூர் மணிமாடக்கோயில்.

தலைக்கட்டவிழ்தாமரை=‘தலைத்தாமரை, கட்டவிழ்தாமரை’ என்று இரண்டிபடியாக யோஜிப்பது. தலையாவது கட்டு; கட்டு நெகிழாமல் முகுள மாகவேயிருக்கிற தாமரைகளும், கட்டவிழ்ந்து மலர்ந்துள்ள தாமரைகளும் தங்கியிருக்கிற பொய்கை என்றவாறு.

விடம் கால்=‘கால்’ என்பது வினைப்பகுதி. (‘காற்று’ என்னுஞ் சொல் இப்பகுதி யடியாகவே பிறந்தது.) காலுதல்—வீசுதல். காலரவம்—வினைத் தொகை. அதனுச்சிதன்மேலடிவைத்த=1. “அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணுவுன் கோலப்பாதம்” என்று அன்பர் சென்னிக்கணியாகத் திருவடிகளை வைத்திடாயென்று எத்தனையேனும் வேண்டினாலும் கிடைக்க மாட்டாத திருவடிகள் பாடியான காளியன் தலையிலே வைக்கப்பட்டனவே! என்ற பரிதாபம் தோற்றும். ஆழ்வானும் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலே ‘ஐயோ! நான் காளியன் தலையாகப் பிறவாதொழிந்தேனே!’ என்று ஒரு ச்லோகத்தால் கதறுகின்றார்—“காஹியஸு வணதாஃ ஸிராஹுஃ ஐ” இய்யாதி.

[மாமதியந்தினைக்கும் இத்தயாதி.] திருநாங்கூரில் வாழ்பவர்களைவரும் பெருஞ்செல்வம் பொலிந்தவர்களென்பது விளங்க “மாமதியந்தினைக்குங் கொடிமாளிகைகூழ்தேரு” எனப்பட்டது. மாளிகைகளிலே கொடி நாட்டப் பட்டிருக்கும்; அவை சந்திரமண்டலத்தை எட்டியிருக்கையாலே, கடமையாக ஸஞ்சரிக்கவேண்டிய சந்திரன் அக்கொடிகளிலே துவக்குண்டு அப்பால் செல்லப்பெறாமல் அவற்றோடே விளையாடுகிறபடி. இப்படிப்பட்ட மாளிகைகள் நிறைந்த வீதிகளிலே குறத்திகள் தங்களுக்கு அவலீலையாகக் கிடைக்கிற நன்முத்துக்களைக் கூடை கூடையாகக் கொணர்ந்து நாழி நெல்லுக்கு விற்பனை செய்கிறார்களாம்.

இது அவ்விடத்து நிகழ்ச்சியைக் கூறுவதாயினும், இதனால் ஒரு அர்த்தம் தொனிக்கும். விரித்துச் சொல்லுவோம் கேண்மின்;—கடலிலே வலைவீசி மீன் பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் ஒரு நாள் மீன்களிடையே விலையுயர்ந்த ரத்நமொன்று கிடைக்கப்பெற்றான்; அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறிய மாட்டாதவனாதலால் அந்தரத்நத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு வியாபாரியிடத்திலே மிகக்குறைந்த விலைகூறி விற்ப்புவிடுகிறான்; அந்த வியாபாரி, தான் ரத்நத்தின் மதிப்பு நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வியாபாரமே ஜீவிகையாகவுடையவனாகையாலும் அவன் அதைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே கிரமமாக அதற்குள்ள விலைகூறி விற்ப்புவிடுகிறான்; பிறகு அந்த மஹாராஜன் அந்த ரத்நத்தைத் தான் விற்பனைசெய்ய நினைவாதே அதனைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாக அமைத்துக்கொள்ளுகிறான். ஆக இச்செய்தியில் ஒரு ரத்நத்துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாகின்றன; அற்பவிலைக்கு மாறுதல், உள்ளவிலைக்கு மாறுதல், விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்றுவகைகள் ஒன்றுக்கே அதிகாரி பேதத்தால் கூடுவதுபோலே நாம் செய்யும் ஸுக்ருதங்களுக்கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கூடும். ரத்நத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாது அதனை அற்பவிலைக்கு விற்கும் செம்படவன்போல, ப்ரபத்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத சிற்றறிவாளர் ப்ரபத்தியைக்கொண்டு ஐச்வர்ய கைவல்யாதி கூஷ்த்ரபலன்களைக்கொள்வர்; ரத்நத்தைக் குறைந்த விலைக்குக் கொடாதே தகுந்த விலைக்குக்கொடுக்கும் வியாபாரியைப்போன்ற மத்யம அதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை மோகூஸாதநமாக அபிமானித்து கூஷ்த்ரபலன்களைக் கொள்ளாதே மோகூஸலனைக் கொள்வர்; ரத்நத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக்கொள்ளும் மஹாராஜனைப்போன்ற உத்தமாதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாகக் கோலாதே ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாகக்கொண்டு வர்த்திப்பார்கள்—என்று ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் நிர்வஹிக்கிறபுடையிலே, இங்குச்சொன்ன வரலாற்றினால் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகளின் தன்மை உணர்த்தப்பட்டதாகத் தொனிப்பது காண்க.

சேழுமுத்து வேண்ணெற்கென—‘சேழு’ என்னும் முத்து விசேஷணத்தினால், தாங்கள் கொடுக்கும் பொருளின் சீர்மையும், ‘வேண்’ என்னும் நெல் விசேஷணத்தினால் தாங்கள் கொள்ளும் பொருளின் தாழ்வும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். ‘செந்நெல் வேண்டா; வெண்ணெல் போதும்’ என்கிறார்களாம். ‘முன்றில் சென்று’ என்கையாலே, திருநாங்கூரரிடத்தும் முத்துக்கள் ஏராளமாயிருக்கையாலே அவர்கள் வந்து கொள்வதில்லை; குறத்திகள் தாங்களே சென்று, வேண்டாவென்று கதவடைத்துத் தள்ளினாலும் ‘நாழி நெல்லுக்கு நாளுழி முத்துக் கொள்ளுங்கள்’ என்று வலிகட்டாயமாகக் கொடுக்கச் செல்லுகின்றமை தோன்றுமென்ப. முன்றில்—இல்முன். (ஏ)

துளையார்கருமென் குழலாய்ச்சியர்தம்

துகில்வாரியும் சிற்றில்சிதைத்தும் * முற்று

விளையார்விளையாட்டோடு காதல்வேள்ளம்

விளைவித்தவம்மானிடம் * வேல்நெடுங்கண்

முளைவாளேயிற்று மடவார்பயிற்று

மொழிகேட்டிருந்து முதிராதவின்கோல் *

வளைவாய்கிள்ளை மறைபாடுநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(அ)

துளை ஆர் கரு { (சுருண்டிருக்கையாலே)
மென் குழல் { துளைகள் பொருந்திய
கறுத்த மெல்லிய கூந்தலை
யுடைய

ஆய்ச்சியர் தம் இடைச்சிகளினுடைய

துகில் ஆடைகளை

வாரியும் அபஹரித்தும்

சிற்றில் { (அவர்களிழைக்கிற) சிறு
சிதைத்தும் { மணல் வீடுகளை
அழித்தும்

முற்று { முற்றுதலில்லாத இனம்
இளையார் { பெண்களுக்கு

விளையாட்டோடு { லீலா ரஸத்தையும்

காதல் { ஆசைப்பெருக்கையும்
வேள்ளம் {

விளைவித்த உண்டாக்கின

அம்மான் பெருமானுடைய

இடம் இருப்பிடமாய்;—

முதிராத { பரிபக்குவமாகாத மதுரமான
இன் சொல் { சொல்லையும்

வளைவாய் வளைந்த வாயையுமுடைய

கிள்ளை கிளிகள்

வேல் நெடு { வேல்போன்று நீண்ட
கண் முளை { கண்களையும், முளைக்கின்
வான் எய்து { நவனவாய் ஒளியையுடைய
மடவார் { பற்களை யுமுடையரான
பயிற்று { வைதிக ஸ்திரீகள்
அப்யாஸம் செய்விக்கிற

மொழி வேதச் சொற்களை

கேட்டிருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்து

மறை பாடும் { வேதபாராயணம்
பண்ணப்பெற்ற

நாங்கூர் திருநாங்கூரிலே

மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு--.

* * *—நாப்ச்சியார் திருமொழியில் “கோழியழைப்பதன் முன்னம்”
“நாமமாயிரமேத்த நின்ற” என்ற இரண்டு திருமொழிகளில் விரிவாகக் கூறப்

பட்டுள்ள க்ருஷ்ணலீலகளிரண்டும் இதில் முதலடியிற் சுருக்கப்பட்டன. ஆய்ச்சிகள் கண்ணபிரானைப் பிரிந்து விரஹதாபம் ஆறுகைக்காக அவனுக்குத் தெரியாமலே ஒருபொய்கையிற் சென்று நீராடவேணுமென நினைத்து ‘நாமும் அவனுமாய் முன்பு குளித்த பொய்கைகளிற் புருந்தால் அவன் அறிந்து வந்திடுவன்; அவனறியாததொரு பொய்கை தேடிப்போகவேணும்; அப்படி போமளவில் எல்லாருமாய்த் திரண்டுபோனால் அவன் வழியறிந்து வந்திடுவன்; ஆனபின்பு ஒருவரொருவராகப் போவோம்; அப்படிப்போமிடத்தும் வழிதெரியாதபடி இட்ட அடிச்சுவட்டை அழித்துக்கொண்டு போவோம்’ என்று ஸங்கேதித்துக்கொண்டு அப்படியே எல்லோரும்போக, அப்போதைக்கப்போது எல்லாமறிந்துகொண்டேயிருக்கிற கண்ணபிரான் இருளன்னமாமேனியனாகையாலே அவர்கள் நிழலைப்பற்றிக் கொண்டுபோய் அவர்கட்கு முன்னமே பொய்கைக்கரைபோய்ச் சேர்த்திருக்க, இவர்கள் அவன் வந்தமை யறியாதாராய், இடைச்சிகளாகையாலே சேலைகளையும் ஆபரணங்களையும் மெல்லாங்களைந்து கரையில் வைத்துவிட்டு நீரிலே அவகாஹிக்க, அவ்வளவிலே கண்ணபிரான் இவற்றையெல்லாம் வாரியெடுத்துக்கொண்டு மிகவினாந்து குருந்தின்மேலேறி மறையநின்றான்; பிறகு ஆய்ச்சிகள் கரையேறிக் கண்டவளவில் அவைகாணுமையாலே துணுக்கென்று திகைத்து ‘நம்முடன் கூடவந்தார் பிறர் ஆருமில்லையே; இவற்றை ஆகாயங்கொண்டதோ! திசைகள்கொண்டனவோ! இக்குளங் கொண்டதோ! க்ருஷ்ணன்தான் கொண்டானோ!’ என்று இங்ஙனே கலங்கிப் பலபடியாகச் சங்கித்து எங்கும் பருகுபருகென்று பார்த்துக்கொண்டு வாராநிற்கக் கண்ணனைக் குருந்தமரத்தின்மேற் கண்டு பலவிதமாக யாசித்து ஆபரணவஸ்தரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டமையறிக.

சிற்றில் சிதைத்தும்=மணற்கொட்டகங்களிலே சிறுமிகள் கூடிச் சிறுவீடு கட்டுவதாகச் செய்வதொரு விளையாடலுக்குச் சிற்றிலிழைக்கையென்று பெயர்; அதைக் கண்ணபிரான் காலாலுதைத்துச் சிதைப்பதும் ஒருவிளையாட்டாம்; அதற்குச் சிற்றில் சிதைக்கையென்று பெயர். இப்படி துகில்வாருவதும் சிற்றில் சிதைப்பதும் அப்பெண்டிர்க்குத் தன்மேல் காதலை அதிகரிப்பித்துக் கொள்வதற்கே யாதலால் “காதல் வெள்ளம் விளைவித்த வம்மான்” எனப்பட்டது.

“துளியார்க்குமென் குழலாய்ச்சியர்” என்ற தொடர்க்கு மூன்றுவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; துளைகள் நிறைந்த கரிய மெல்லிய புல்லாங்குழல் போல் இனிய குரலுடைய ஆய்ச்சியர் என்பது ஒருவகை; (நீரிற்படிந்து) துளைதற்கு நிறைந்துள்ள கரிய மெல்லிய கூத்தலையுடைய ஆய்ச்சியர் என்பது மற்றொருவகை. துளைகள் பொருந்திய கரிய மெல்லிய குழலின் பெயரையும் (அதன் அடைமொழிகளையும்) தங்கள் கூத்தலுக்குடைய ஆய்ச்சியர் என்பது இன்னொருவகை. இவற்றுள், முதற்பொருளில் ‘குழல்’ என்னுஞ்சொல் உபமானத்தளவிலே நில்லாமல் உபமேயமான குரலையும் உணர்த்தினது ஆகுபெயரால். இரண்டாம் பொருளில் துளை என்னும் வினைப்பகுதியே தொழிற்பெயர்ப்

பொருள் தந்தது; முதனிலைத் தொழிற்பெயர். மூன்றாம் பொருளிற் சிலவிஷயங்கள் குறிக்கொள்ளவேண்டியவை புண்டு; கேண்மின்; தமிழில் ஒரு பதத்திற்கு இரண்டு பொருள் இருந்தால் ஒருபொருளுக்கு இசையும் அடைமொழிகளை மற்றொரு பொருளுக்கும் உபயோகிப்பதுண்டு; (உதாரணம்.) ‘வஞ்சி’ என்னுஞ்சொல் வஞ்சிமரத்தையும் சேரன் ராஜதானியாகிய வஞ்சிமரநகரத்தையும் பொருளாகவுடையது. வஞ்சிமரத்தைக் கூறவேண்டும்கால் உபயோகப்படுத்தக் கூடிய இலை, காய், கொடி முதலிய அடைமொழிகள் வஞ்சிமரநகரைக் கூறும்கால் உபயோகப்படாவாயினும் கவிகள் பிரயோகத்தில் உபயோகிப்பதுண்டு; 1. “நெட்டிலைவஞ்சிக்கோ” என்றவிடத்தும், 2. “புல்லிலைவஞ்சிப் புறமதிலைக்கும் கல்லென்பொருளை” என்றவிடத்தும் வருஷவிசேஷப் பொருட்கு உரிய ‘நெட்டிலை’ ‘புல்லிலை’ என்னும் அடைமொழிகளை அம்மரப்பெயர்கொண்ட வஞ்சிமரகர்க்கும் ஏற்றியுள்ளமை காண்க. ‘நாகம்’ என்னுஞ்சொல் புண்ணை மரத்திற்கும் பாம்புக்கும் பெயர்; பரிபாடலில் நாகமென்ற சொல்லைபிட்டுப் புண்ணைமரத்தை வருணிக்கும்கால் பாம்புக்கு உரிய அடைமொழிகளைப் புண்ணைக்கு இட்டனர். “ஒளிதிகழ் உத்தி உருக்கெழுநாகம்” [பரிபாடல் 12.] என்றது காண்க. இங்ஙனே பலஉண்டு. அப்படியே இங்கும் புல்லாங்குழலுக்கு இணங்கக்கூடிய அடைமொழிகள் அதன்பெயர்பூண்ட கூந்தலுக்கு ஏற்றப் பட்டனவென்க. பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“துளையாரென்று துளைமிக்கிருக்கை; அதாவது சுருண்டு கறுத்து ம்ருதுவான குழலையுடையராய்” என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். கூந்தல் சுருண்டிருக்கும் நிலைமையில் துளைகள் தென்படுதல்பற்றி இங்ஙனே உரைத்தருளினர் போலும்.

[வேல் நெடுங்கண் இத்தயாதி.] இத்திருப்பதியில் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் விசேஷமாக விளங்குவர்; அவர்கள் அநவரதமும் வேதமோதிக்கொண்டேயிருக்கையாலே அவ்வீட்டுப் பெண்பிள்ளைகளும் ஸர்வதா காதில்பட்ட உறைப்பின் மிகுதியால் வேதவாக்கியங்களைச் சொல்ல, அவர்களது கையிலேயிருந்து வளர்ந்து பேசுந்ரேபேசங் கிளிப்பிள்ளைகளும் மறைபாடுகின்றனவாம். ஆகவிப் படி வைதிகபுருஷர்கள் வாயிலும் பெண்பிள்ளைகளின் வாயிலும் கிளிப்பிள்ளைகளின் வாயிலும் வேதவொலியே மலியப்பெற்றது இத்தலம் என்றராயிற்று.

விடையோடவென்றாய்ச்சி மென்தோள்நயந்த

விகிர்தா ! விளங்கு கடராழியென்னும் *

படையோசேங்கொன் றுடையாயெனநின்

றிமையோர்பரவுமிடம் * பைந்தடத்துப்

பெடையோசேங்கால வன்னந்துகைப்பத்

தோகைப்புண்டரீகத் திடைச்சேங்கழுநீர் *

மடையோடநின்று மதுவீம்முநாங்கூர்

மணிமாடக்கோயில் வணங்கென்மனனே !

(கூ)

1. பரிபாடல் 12-ஆம் பாட்டினுரையிற் பரிமேலழகர் காட்டியுள்ள மேற்கோள்.

2. புறநானூறு—887.

விடை	‘(ஏழு) ரிஷபங்கள்	இமையோர்	{ தேவர்கள் சூதிசெய்யு
ஓட	பங்கமடையும்படி	பரவும் இடம்	{ மிடமாய்,—
வென்று	அவற்றை ஜயித்து	பைந்தடத்து	அழகிய தடாகத்திலே,
ஆய்ச்சி	{ நப்பின்னைப் பிராட்டியி னுடைய	செம் கால	{ சிவந்த கால்களையுடைய
		அன்னம்	{ அன்னப்பறவை
மென் தோள்	மெல்லிய புஜங்களை	பெடையோடு	பெடையோடு கூடி
நயந்த	விரும்பியனைத்த	சூகைப்ப	{ ஏறித்துகைப்ப, (அதனாலே சூகைப்புண்ட)
விகிர்தா	விலகூண்புருஷனே!	தொகை	{ திரளான தாமரைப்
விளங்கு	விளங்குகின்ற	புண்டரீகத்	{ பூக்களினின்று பெருகின
சுடர்	தேஜஸ்ஸையுடைய	திடை	
ஆழி என்னும்	சக்ராயுதத்தையும்	மது	தேனானது
படையோடு		செங்கழுநீர்	{ செங்கழுநீர் மடைகளிலும்
சங்கு ஒன்று	ஒப்பற்ற சங்கையும்	மடை ஓட	{ ஒடிப் பாயும்படியாகப்
உடையாய்	உடையவனே!	நின்று	{ பெருகப்பெற்ற
		விம்மும்	
என நின்று	{ என்று சொல்லா நின்று கொண்டு	நாங்கூர்	திருநாங்கூரில்
			மணிமாடக்கோயில் என் மனனே! வணங்கு—.

* * *—‘நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் புணர்வதற்கு விரோதியாயிருந்த ஏழு எருதுகளையும் வலியடக்கி அவளை மணஞ்செய்துகொண்ட விலகூண ஸுந்தரனே! திருவாழியையும் திருச்சங்கையும் திருக்கையிலேந்தின பெருமானே!’ என்றிப்படி பலபடியாகத் துதித்துக்கொண்டு தேவர்கள் பணியுமிடமான திருநாங்கூரிலே மணிமாடக் கோயிலே என்மனனே! வணங்கு.

பின்னடிகளில் திருநாங்கூரின் வயற்சிறப்பு வருணிக்கப்படுகின்றது; அன்னப் பறவைகள் தாமரைப் பூக்களிலே தம்பதிகளா யிருந்துகொண்டு விரையாடும்போது அம்மலர்கள் துறைக்கப்பட்டு அவற்றினின்று மதுவெள்ளம் பெருகிச் செங்கழுநீர் மடைகள்தோறும் ஓடுகின்றதாம்.

“திரண்ட புண்டரீகங்களின் நடுவே அன்னங்கள் துறைக்க, நடுவு நிற்கிற செங்கழுநீரானது மதுவெள்ளமிடாநிற்கும்” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்திற்கிணங்க வேறுவகையாகவும் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

விகிர்தா=‘விக்ருத’ என்னும் வடசொல் வேறுபட்டவனென்னும் பொருளுடையது; எங்குங் கண்டறியாத அழகுடையவனென்கை.

புண்டரீகம், மது—வடசொற்கள்.

....

....

(க)

வண்டார் பொழில்சூழ்ந் தழகாய நாங்கூர்

மணிமாடக் கோயில் நெமோலுக்கு * என்றும்

தொண்டாய் தோல்சீர் வயல்மங்கையர் கோன்

கலியனொலிசெய் தமிழ்மாலை வல்லார் *

கண்டார் வணங்கக் களியானே மீதே

கடல்து மூலகுக் கொருகாவலராய் *

விண்டோய் நெடுவேண் குடைநீழலின் கீழ்

விரிநீ ருலகாண்டு விரும்புவரே.

(க௦

வண்டு ஆர் வண்டுகள் நிறைந்த
பொழில் சோலைகளாலே
சூழ்ந்து சூழப்பட்டு
அழகு ஆய அழகியதாயிராநின்ற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
மணிமாடக் { மணிமாடக் கோயிலில்
கோயில் நெடு { எழுந்தருளியிருக்கிற
மாலுக்கு { ஸர்வேச்வரனுக்கு
என்றும் { நித்யகைங்கரியம்
தொண்டு ஆய { செய்வதையே ஸஹஜ
தொல் சீர் { குணமாகவுடையரும்
வயல் { வயல் சூழ்ந்த மங்கை
மங்கையர் { நாட்டிலுள்ளார்க்குத்
கோண் { தலைவருமான
கலியன் ஆழ்வார்
ஒலி செய் அருளிச்செய்த
தமிழ் மால { தமிழ்த் தொடையான
இத்திருமொழியை

வல்லார் ஓதவல்லவர்கள்,
கண்டார் { கண்டவரெல்லாம்
வணங்க { காலிலே விழும்படி
களி யானே { மத்தகஜத்தின் மேலேறி
மீதே { (இருந்து)
கடல் சூழ் { கடல்சூழ்ந்த மண்ணுலகம்
உலகுக்கு { முழுமைக்கும்
ஒரு காவலர் { தாங்களே துணையற்ற
ஆய் { அரசராகி
விண் தோய் {
நெடு வெண் { வானத்தளவுமளாவிய நீண்ட
குடை { வெண்கொற்றக்
நீழலின் { குடையின் கீழிருந்து
கீழ் {
விரிநீர் உலகு { ஆவரண ஜலம் சூழ்ந்த
ஆண்டு { பிரமாண்டத்தை ஆண்டு
கொண்டு
விரும்புவர் மகிழ்ந்திருக்கப்பெறுவர்.

* * *—திருநாங்கூர் மணிமாடக்கோயில் திருப்பதி பெய்பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்வதையே இயற்கைக் குணமாகவுடைய திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஓதவல்லவர்கள் “ஒருநாயகமாய் ஓடவுலகுடனாண்டவர்” என்னுமபோலே இப்பூமண்டலத்திற்கு அத்விதீய ராஜாக்களாய் வாழ்ந்து ஐச்வரிய மதுபங்கப்பெறுவார்களென்று—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

இஹலோக புருஷார்த்தங்களைப் பலனாகக்கூறுதலில் ஆழ்வார்க்கு ஊற்ற மில்லையாயினும், மருந்துதின்னப் பின்வாங்கும் பயல்களை வெல்லக்கட்டியைக் காட்டி ருசிப்பிபுதுபோல, இஹலோக புருஷார்த்த ஸாதனங்களிலேயே ஊற்ற முடைய பிராகிருதர்களையும் இழுத்துப் பிடிக்கவேண்டி இங்ஙனே யருளிச் செய்கிறாரெனக் கொள்க.

விரும்புவர்—சிறிதன்பங்களை நுகர்த்தபின் கிரமமாகப் பேரின்பத்தையும் அதுபவிக் விரும்புவர் என்றும் பொருளாகும்.

காவலர்—‘கா’ என்னும் வினைப்பகுதியே முதனிலைத் தொழிற்பெயராய்க் காத்தல் தொழிலை உணர்த்தும் ; ரகழிப்பதில் வல்லவர் என்றவாறு. (க0)

அடிவரவு:—நந்தா முதலை கொலை சிறை இழை பண் தலை தலை வீடை உண்டார் சலம்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

சலங்கொண்ட விரணியன்.

அவதாரிகை:—திருநாங்கூரில், எம்பெருமான் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலெழுந்தருளியிருப்பதுபோலவே வீற்றிருந்த திருக்கோலமாகச் சேவை சாதித்தலால் வைகுந்த விண்ணகரமென்று திருநாமம் பெற்றதென்ன வமைந்த திருப்பதியை மங்களாசாஸனஞ் செய்வதாம் இத்திருமொழி. ... *

சலகொண்ட விரணியன தகல்மார்வம் கீண்டு

தடங்கடலைக் கடைந்தமுதம் கொண்டேகந்த காளை *

நலங்கொண்ட கருமுகில்போல் திருமேனியம்மான்

நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

சலங்கொண்டு மலர்சொரியும் மல்லிகை யொண்செருந்தி

சண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலி னூடே *

வலங்கொண்டு கயலோடி விளையாடு நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(க)

சலம் } தப்பு எண்ணங்கொண்ட
கொண்ட }
இரணியனது ஹிரண்யாஸுரனுடைய
அகல் } அகன்ற மார்வை
மார்வம் }
கீண்டு பினந்தொழித்தவனையும்
து-கடலை பெரிய கடலை

கடைந்து கடைந்து
அமுதம் { (அதில் தோன்றிய)
அமுதத்தை
கொண்டு { (தேவர்களுக்காக) எடுத்து
உகந்த { (க்கொடுத்து) திருவுள்ள
முவந்தவனையும்
காளை { நித்யயௌவன முடையவ
னாயும்

நலம்		ஒண் மல்லிகை	
கொண்ட	அழகிய நீலமேகம் போன்ற திருமேனியை யுடையவனாயிருக்கிற திருமேனி	செருந்தி	அழகிய மல்லிகைச் செடிகளும் சுரபுண்ணை மரங்களும் சண்பக மரங்களும்
கரு முகில்		சண்பகங்கள்	
போல்			
திருமேனி			
அம்மான்	எம்பெருமான்	மணம் நாலும்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
நான்தோறும்	எப்போதும்	வண்	
மகிழ்ந்து	திருவுள்ள முவந்து	பொழிவி	அழகியசோலைகளினுள்ளே
இனிது	போக்யமாக	னூடே	
மருவி உறை	பொருந்தி வாழுமிடமாய்,— கோயில்	கயல்	மீன்களானவை
சலம்		ஒடி	ஒடித்துள்ளிவிளையாடப் பெற்ற
கொண்டு	தண்ணீரைப்பருகி	வலங்கொண்டு	
மலர்		விளையாடும்	
சொரியும்	புஷ்பங்களைச் சொரிகின்ற	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
		வைகுந்த	வைகுந்தவிண்ணகர மென்னுந் திருப்பதியை
		விண்ணகரம்	
			மட நெஞ்சே! வணங்கு—.

* * *—பூநீமர் நாராயண நாமத்தைக் கேட்கப்பொறுத பாவியான இரணியனுடைய மார்வைப் பிளந்தொழிக்க நரவிலிஹாவதாரஞ் செய்தருளின வனும், தூர்வாஸ முனியின் சாபத்தினால் செல்வம் முழுவதையுமிழந்து அஸுர ராகூஸர்களால் பிடிக்கப்பட்டுப் பரிபவமடைந்து பாதக்கமலம் வந்து பணிந்த தேவர்களை உய்விக்கவேண்டிக் கடல்கடைந்து அமுதமளித்தவனும், எத்தனை அவதாரங்கள் பண்ணினாலும் நித்யயுவாவாகவே விளங்குபவனும், நீலமேக நிறத்தனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமான திருநாங்கூர் வைகுந்த விண்ணகரத் திருப்பதியைத் தொழுவாய் மனமே! என்கிறார்.

எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி யிருப்பதற்குப் பாங்கான தலம் என்பதை முதலிக்கிறார் பின்னடிகளில். மல்லிகை, சுரபுண்ணை, சண்பகம் முதலியவை எங்கும் அடர்ந்திருப்பதனால் அவற்றின் நறுமணம் நிறைந்திருக்கின்றது. நீரைவிட்டுப் பிரிந்தால் ஒரு நொடிப்பொழுதும் வாழமாட்டாத மீன்களும் நீர் உறுத்துவதாகக்கொண்டு அதைவிட்டு நீங்கி, அதிற்காட்டிலும் நிலமிதிதானே நன்றாயிருக்கிற சோலையிலே வந்துசேர்ந்து அச்சோலையின் நறுமணத்தை மோந்துகொண்டு துள்ளி விளையாடுகின்றனவாம்.

பொழிவினூடே கயல்கள் விளையாடுவதாக மூலத்திற் கூறியிருந்தாலும், பொழில்களிலே சில பொய்கைகளும் இருக்கக்கூடியனவயாதலால் அவற்றிலே மீன் விளையாடுவதைக் கூறுவதாகப் பொருள்கொள்ளலா மென்பர் சிலர்; பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பரமரஸமான வியாக்கியானத்தின் சுவையறியாமையே.

முதலடியில், 'மஹா' என்னும் வடசொல் சலமெனத் திரிந்தது. மூன்றாமடியில் ஜலமென்பது சலமென்றாயிற்று. இச்சொல்லுக்குத் தண்ணீரென்று பொருள்கொள்ளாமல் சீற்றமென்று பொருள்கொண்டு, மல்லிகை செருந்தி

சண்பகங்கள் ஒன்றோடொன்று போரிடுவனபோன்று மிகமிக மலர்சொரிகின்ற மையைக் கூறுவதாக உரைப்பதுமொக்கும். வித்யார்த்திகள் ஒருவர்க்கொருவர் ஸ்பர்த்தையோடு படித்துக் கல்வியில் தேர்ச்சியடைவது போலாம். (க)

திண்ணியதோ ரரியுருவாய்த் திசையனைத்தும் நடுங்கத்
தேவரோடு தானவர்கள் திசைப்ப * இரணியனை
நண்ணியவன் மார்வகலத் துகிர்மடுத்த நாதன்
நாடோறும் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *
எண்ணில்மிகு பெருஞ்செல்வத் தெழில்விளங்கு மறையும்
ஏழிசையும் கேள்விகளும் இயன்றபெருங் குணத்தோர் *
மண்ணில்மிகு மறையவர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்
வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே ! (உ)

திசை { எல்லாத்திசைகளிலுள்ள
அனைத்தும் { வர்களும்
நடுங்க { நடுங்கும்படியாகவும்
தேவரோடு { தேவரும் தானவரும்
தானவர்கள் { கலங்கும்படியாகவும்
திசைப்ப {
திண்ணியது {
ஓர் அரி உரு { வலிமிக்கநரவரிம்ஹரூபியாய்
ஆய் {
இரணியனை { ஹிரண்யாஸுரனை
நண்ணி { கிட்டி
அவன் { அவனுடைய
மார்வு {
அகலத்து { அகன்ற மார்விடத்து
உகிர் { (திருக்கை) நகங்களை
மடுத்த { ஊன்றவைத்துப்
பிளந்தொழித்த
நாதன் { எம்பெருமான்
நாள்தோறும் மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை
கோயில்—;

எண்ணில் { எண்ணமுடியாமல் மிகுந்த
மிகு { [அளவிற்றத்]
பெரு { (கிர்த்தோஷத்வம் முதலிய)
செல்வத்து { பெருஞ்செல்வத்தோடு
கூடி
எழில் {
விளங்கும் { அழகு விளங்குகின்ற
மறையும் { வேதங்களும்
ஏழ் இசையும் { ஸப்தஸ்வரங்களும்
கேள்விகளும் { வேதார்த்தச் சுவணங்களும்
இயன்ற { பொருந்திய
பெரு {
குணத்தோர் { மஹாகுணசாலிகளாய்
மண்ணில் மிகு { பூமிக்குள் சிறப்பிப்பெற்ற
மறையவர்கள் { வைதிகப் பராமணர்கள்
மலிவு எய்து { நிறைந்திருக்கப்பெற்ற
நாங்கூர் { திருநாங்கூரில்
வைகுந்த விண்ணகரம் மட நெஞ்சே !
வணங்கு—.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “சலங்கொண்ட விரணியன தகல்மார்வங் கிண்டு” என்று சுருக்கமாக நரவரிம்ஹாவதாரத்தை அநுஸந்தித்ததில் த்ருப்திபெறாமல் அதனையே விரிவாக அநுஸந்திக்கிறாதினில். ஒரு தூணில் நின்று இங்ஙனே சேராச்சேர்த்தியான நரசிங்கவடிவு தோன்றினால் இன்னமும் எந்தெந்த வஸ்து விஸ்நின்றும் எந்தெந்த விதமான வடிவங்கள் தோன்றுமோவென்று அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கும்படியாக நரவரிம்ஹாவதாரம் பண்ணினபடியைப் பேசுகிறார்

முதலடியில். திண்ணியது ஓரரியுருவாய்=இரணியனுடைய கோபாவேசம் அளவற்றதாயிருக்கச் செய்தேயும் அதைக்கண்டு பின்வாங்காமல் அமுன்று வெளிக்கிளம்பினமைபற்றித் 'திண்ணியது' என விசேஷிக்கப்பட்டது. எரிகிற நெருப்பிலே சென்று கிட்வாரைப்போலே கஞ்ரான இரணியனைத் திண்டி அவனுடைய மார்பிலே உகிரைபூன்றி அவனையழியச் செய்து தன்னுடைய ஈசுவரத்வத்தை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவன் நித்யவாஸம் பண்ணுமிடம் திருநாகூரில் வைகுந்த விண்ணகரம். இப்படி பகவானுக்குமாத்நிரம் இருப்பிடமாயிருக்கையன்றியே, ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணர்களாய் ஆகம்முண்சாலிகளான பரமபாகவதர்களுக்கும் இருப்பிடமானது இத்தலம். (உ)

அண்டமுமிவ் வலைகடலு மவனிகளு மேல்லா

மமுதுசெய்த திருவயிற்ற நரன்கொண்டு திரியும் *

முண்டமது நிறைத்தவன்கண் சாபமது நீக்கும்

முதல்வனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

எண்டிசையும் பேருஞ்செந்நெ லிளந்தெங்கு கதலி

யிலைக்கோடியொண் குலைக்கமுகோ டிசலிவளஞ் சோரிய *

வண்டேல விசைபாட மயிலாலு நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(ந)

அண்டமும் அண்டங்களும்
இ அலை { இந்த அலையெறிக்கின்ற
கடலும் { கடல்களும்
அவனிகளும் { பூமிகளும் ஆகிய எல்லா
எல்லாம் { வற்றையும்
அமுதுசெய்த { (பிரளயகாலத்தில்)
உட்கொண்ட
திரு { திருவயிற்றையுடையவ
வயிற்றன் { னும்,
அரன் ருத்ரன்
கொண்டு தன்கையில் ஏற்றுக்கொண்டு
திரியும் திரிந்த
முண்டம் அது தலையோட்டை
நிறைத்து நிறையச் செய்து
அவன்கண் { அவனிடத்து நெந்திருந்த
சாபம் அது { பிரமஹத்திசாபத்தைப்
நீக்கும் { போக்கினவனுமான
முதல்வன் { ஜகத்காரண பூதனை
அவன் { ஸர்வேச்வரன்

மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;
எண்ணிசையும் பார்த்தவிடமெங்கும்
பெரு செந்நெல் { பெரிய செந்நெல்
செந்நெல் { பயிர்களும்
இள தெங்கு இளந் தென்னேமரங்களும்
கதலி வாழ்மரங்களும்
இலை கொடி வெற்றிலைக் கொடிகளும்
ஒண் குலை { அழகிய குலைகளையுடைய
கமுகோடு { பாக்குமரங்களும்
இசலி { ஒன்றுக் கொன்று
மிகைத்துக் கொண்டு
வளம் சோரிய செழித்து வளரப்பெற்றதும்
*
வண்டு பல { வண்டுகள் பலவகையான
இசை பாட { ராகங்களைப் பாடப்
பெற்றதும்
மயில் ஆலும் { மயில்கள் ஆடப்பெற்றது
மான
நாங்கூர் திருநாகூரில்
வைகுந்த * * * வணங்கு—.

* * *—வயல்வாய்ப்பும் பொழில்வாய்ப்பும் அமைந்ததான வைகுந்த விண்ணகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் அடியாருடைய ஆபத்துக்கு உதவும் நற்றுணைவனென்றிறார். உலகங்களெல்லாம் பிரளயப் பெருங்கடலில் மூழ்கி யழிந்துபோவதா யிருக்கையில் எல்லாவற்றையும் தனது திருவயிற்றினுள்ளாட்க்கி ரகூழித்தருளினவனும், ப்ரஹ்மஹத்தி சாபத்தினால் பிச்சையெடுத்துத் திரிந்த ருக்மாண அப்பாவத்தில் நின்றும் தவிர்த்தவனுமான பெருமான் திருவுள்ள முவந்து வாழுமிடம் திருநாங்கூர் வைகுந்த விண்ணகரம். (ந)

கலையிலங்கு மகலல்து லரக்கர்குலக் கோடியைக்

காதோடு மூக்குடனரியக் கதறியவ ளோடி *

தலையிலங்கை வைத்து மலையிலங்கை புகச்சேய்த

தடந்தோளன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

சிலையிலங்கு மணிமாடத் துச்சியிசைச் சூலம்

சேழுங்கோண்ட லகடிரியச் சொரிந்தசேழு முத்தம் *

மலையிலங்கு மாளிகைமேல் மலிவேய்து நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(சு)

கலை { நல்லசேலை விளங்கப்
இலங்கும் { பெற்ற
அகல் { அகன்ற நிதம்ப
அல்குல் { ப்ரதேசத்தை
யுடையளான
அரக்கர் குலக் { சூர்ப்பண்கையினுடைய
கொடியை {

காதோடு மூக்கு { காதையும் மூக்கையும்

உடன் அரிய உடனே அறுக்க

அவன் அவ்வார்க்கி

கதறி வாய்விட்டு அலறி

தலையில் தன் தலைமேலே

அங்கை { உள்ளங்கையைவைத்துக்
வைத்து { கொண்டு

மலை இலங்கை { மலைமேலுள்ள
ஒடி புக { இலங்கையிலே ஒடிப்
புகுந்து அழுப்படி

செய்த பண்ணின

தட தோளன் { மஹாப்ரஹ்மவான
பெருமான்

மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;

சிலை இலங்கு ஒளி விளங்குகின்ற

மணி மாடத்து { ரத்னங்களிழைத்த மாளிகை
உச்சி மிசை { களின் முடிமேலே
யிருக்கிற

சூலம் சூலங்கள்

சேழு கொண்டல் { அழகிய மேகங்களினுடைய

அகடு கீழ்வயிற்றை

இரிய பிளக்க (அத்னாலே)

சொரிந்த பெய்த

சேழு முத்தம் { அழகிய முத்துக்கள்

மலை இலங்கு { மலைபோல்விளங்குகின்ற
மாளிகை { மாளிகைகளின்மேலே
மேல்

மலிவு எய்து சூவிந்து கிடக்கப்பெற்ற

நாங்கூர் திருநாங்கூரில்

வைகுந்த * * * வணங்கு—.

* * *—சூர்ப்பண்கையை அங்கபங்கம் பண்ணின பெருமான் வாழுமிடமான வைகுந்த விண்ணகரை நெஞ்சே! வணங்கு என்கிறார். விகாரமான

ராசகூல வடிவத்துடனே சென்று நம்மை சிவாஹஞ்செய்து கொள்ளும்படி வேண்டினால் வேட்கை நிறைவேறுதென்றெண்ணி அழகியதொரு வடிவமெடுத்து வந்தாளாதலால் கலையிலங்கு மகலக்குவரக்கர் குலக்கொடி எனப்பட்டாள். இவள் காதும் மூக்குமறுப்புண்டவுடனே ஜநஸ்தானத்திற் சென்று அங்கிருந்த தன் தமையனாகிய கரணிடத்துச் சென்று தான்பட்ட பரிபவத்தைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை யுண்டாக்கி, பதினொரபிரம் ஸேநாதிபதி களையும் ஸேனைகளையும் தூஷணன் த்ரிசிரஸ் என்பவர்களையும் கடைசியாக அக்கரளையும் ராமபாணத்துக்கு இரையாக்கி மடிவித்து, இச்செய்திகளையெல்லாம் இராவணனுக்கு அறிவித்து அவன் காலின்கீழ்க் கதறியழுவுதற்காக இலங்கை சென்றமை இரண்டாமடியிற் கூறப்பட்டது. பொறுக்கமுடியாத துன்பமடைந்தவர்கள் தலைமேல் கையைவைத்துக் கொள்ளுதல் வழக்கமானது பற்றித் தலையில் அங்கை வைத்து எனப்பட்டது.

திருநாங்கூரின் செல்வச்சிறப்பை வருணிக்கிறார் பின்னடிகளில். மாட
மாளிகைகளின் முனையிலே பாதுகாப்புக் குறுப்பாகச் சூலங்கள் நாட்டப்படும்;
("நீமொடத் தனிச்சூலம் போழ்கக் கொண்டல்துளிதூவ" (7-5-6) என்பர்
திருவழுந்தூர்ப் பதிகத்திலும்.) அந்த சூலங்கள் மேகமண்டலத்தளவும் ஒங்கி
யிருப்பதனால், அவை மேகங்களின் வயிறுகளைக் குத்திப்பிளக்க, அவற்றினின்
றும் முத்துக்கள் சுதறிவிழுந்து மாளிகைகளிலெங்கும் மலிந்து கிடக்கின்றன
வாம். (ச)

மின்னனைய நுண்மருந்தல் மேல்லியற்கா இலங்கை

வேந்தன் முடியோருபதும் தோளிருபதும் போயுதிர் *

தன்னிகரில் சிலைவளைத்தன் றிலங்கைபோடி செய்த

தடந்தோளன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

செந்நெலோடு செங்கமலம் சேல்கயல்கள் வாளை

சேங்கழநீரோடு மிடைந்து கழனி திகழ்ந்தேங்கும் *

மன்னுபுகழ் வேதியர்கள் மலிவெய்து நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(15)

அன்று முன்பொருகாலத்தில்,
மின் அனைய } மின்னல்போன்று நுட்ப
நண் மருந் } மான இடையையுடைய
குல் வெல்லி } வீதாபிராட்டிக்காக
யற்கு ஆ }
இலங்கை } இராவணனுடைய
வேந்தன் }
முடிஒருபதும் பத்துத்தலைகளும்
தோள் } இருபது தோள்களும்
இருபதும் }
போய் உதிர சின்னபின்னமம்படி

நிகர் இல்	ஒப்பற்ற
தன் சிலை	தனது கோதண்டவில்லை
வளைத்து	{ வளையச்செய்து (அம்புகளைச்செலுத்தி)
இலங்கை	வங்காபுரியை
பொடி செய்த	பொடியாக்கின
தட தோளன்	மஹாவீரன்
மகிழ்ந்து இனிது	மருவி உறை கோயில்—;
செந்நெல்லொடு	செந்நெல்களும்

சசம் கமலம்	செந்தாமரைப்பூக்களும்	திகழ்ந்து	விளங்கப்பெற்றதும்
சேல் கயல்கள்	மீன் விசேஷங்களும்	மன்னு புதழ்	{ நித்யமான கீர்த்தியையுடைய
செங்கழுநீரோடு	{ செங்கழுநீர்ப்பூக்களும்	வேதியர்கள்	வைதிகர்கள்
மிடைந்து	சேர்ந்துகொண்டு	மலிவு எய்து	{ கிறைந்திருக்கப் பெற்றதுமான
கழனி எங்கும்	கழனிகளுள்ள விடமெங்கும்	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
			வைகுந்த * * * வணங்கு—.

* * *—பிராட்டியைச் சிறைவைத்த குற்றத்திற்காக இராவணனைச் சித் திரவதம் பண்ணி முடித்த பெருவீரன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் வைகுந்த விண்ணகரம். வெளிப்புறங்களிற் பார்த்தால் வயல்களின் வளம் வாசாமகோச ரம்; உள்ளே பார்த்தால் வைதிகர்களின் வளம் வாசாமகோசரம். இப்படி எங்கும் விலகாதுமான திவ்யதேசத்தை நெஞ்சே! வணங்கு. (ரு)

பெண்மைக்கு வடிவுகோடு வந்தவளைப் பெரிய

பேயினது உருவுகோடு மாள வுயிருண்டு *

திண்மைக்கு மருதோடு நற்சகட மிறுத்தருளும்

தேவனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

உண்மைக்கு மறையோடு நற்கலைகள் நிறைபொறைக

ளுதவுகொடை யென்றிவற்றி னெழிலில்லா * பெரிய

வண்மைக்கு மறையவர்கள் மலிவேய்து நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(சு)

பெண்மை
மிகு வடிவு
கொடு { உத்தம ஸ்திரீயின் வடிவைப்
பூண்டுகொண்டு

வந்தவளை { (கொல்லுவதற்காக) வந்த
பூதனையானவன்

பெரிய
பேயினது
உருவு கொடு
மாள் { தன் நிஜமான கொடிய
பேய்வடிவத்துடனே
இறக்கும்படியாக

உயிர் உண்டு { (அவனது) உயிரை
உறிஞ்சியுண்டவனாயும்

திண்மை
மிகு
மருதொடு { திடமாக வேருன்றிக்
கிடந்த மருதமரத்தையும்

நல் சகடம் கொடிய சகடத்தையும்

இறுத்து
அருளும் { முறித்தருளினவனாயுமுள்ள

68

தேவன் அவன் அப்பெருமான்

மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;

உண்மை மிகு { உன்னது உன்னபடி சொல்லு
மறையொடு { கிற வேதங்களென்ன

{ (அந்த வேதங்களுக்கு
வியாக்கியானமான)
நல் கலைகள் { சிறந்த இதிஹாஸ
புராணதிகளென்ன
(இவற்றையும்)

நிறை நிறைந்துகிடக்கிற

பொறைகள் { பொறுமை முதலிய
குணங்களென்ன

உதவு
கொடை { கேட்டார் கேட்டபடி கொடுக்
கும் ஓளதார்யமென்ன

என்று
இவற்றின்
ஒழிவு இல்லா { என்றிவை முதலான
குணங்களையும் எப்போ
தும் உடையவர்களாய்

பெரிய வண்மை மிகு	{ ஆத்மஸமர்ப்பணமாகிற சிறந்த ஓளதார்யத்தைபு முடையவர்களான	மலிவு எய்தும் } மலிந்திருக்கப்பெற்ற நாகூர் } திருநாகூரிலே
மறையவர்கள்	வைதிகப்பாஹ்மணர்கள்	வைகுந்தவிண்ணகரம் மடநெஞ்சே! வணங்கு

* * *—வைகுந்தவிண்ணகரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமான் இப்போதும் கிருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்கள் தோற்றவிருப்பவன் ; பேய்ச்சி யின் முலைகவைத்து அவனை முடித்தவனும், உரலோடு பிணிப்புண்டு தவழ்ந்து செல்லுகையில் இரட்டை மருதமரங்களை முறித்துத்தள்ளினவனும், சகடா ஸுரனை வீழ்த்திக்கொன்றவனுமான கண்ணபிரானே இங்குள்ளான்.

இத்திருப்பதியில் வாழ்பவர்களோ வென்னில் ; வேதவேதாங்கங்களை நன்கு நற்றுணர்ந்தவர்களும் பொறுமை ஓளதார்யம் முதலிய குணங்களால் மிக்கவர்களுமாவர். மூன்றாமடியில் “உதவுகோடை” என்றதற்கும் நான்கா மடியில் “வண்மை மிகு” என்றதற்கும் வாசி ஏதென்னில் ; யாசகர்களுக்கு தாநம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்வது மூன்றாமடி ; எம்பெருமானிடத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினபடியைச் சொல்வது நான்காமடி—என்று வாசி காண்க. (சு)

விளங்கனியை யிளங்கன்று கொண்டேதீர வெழிந்து

வேல்நெடுங்க ணுய்ச்சியர்கள் வைத்ததயிர் வெண்ணைய் *

உளங்குளிர வமுதுசெய்திவ் வுலகுண்ட காளை

உகந்தினிது நாடோறும் மருவியுறை கோயில் *

இளம்படிநற் கமுதுகூலைத் தேங்குகோடிச் செந்நெல்

ஈன்கரும்பு கண்வளரக் கால்தடவும் புனலால் *

வளங்கோண்ட பெருஞ்செல்வம் வளருமணி நாகூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(எ)

இள கன்று } (வத்ஸாஸுரனென்கிற
கொண்டு } ஒரு இளங்கன்றைத் தூக்கி

விளங்கனியை } விளாம்பழங்கள் உதிரும்படி
உதிர எறிந்து } (கயித்தாஸுரன் மேல்)
வீசியெறிந்தவனாயும்,

வேல் நெடு } வேல்போன்று நீண்ட
கண் } கண்களையுடையரான
ஆய்ச்சியர்கள் } இடைச்சிகள்

வைத்த } (உறிகளில்)
சேமித்துவைத்த

தயிர் } தயிரையும்
வெண்ணைய் } வெண்ணையையும்

உளம் குளிர } தன் திருவள்ளம் குளிரும்
அமுது } படி அமுதுசெய்தும்
செய்து } (அதனால் த்ருப்தி பெருதவன் போன்று).

இ உலகு } இந்த லோகங்களை
உண்ட } யெல்லாம் அமுது
செய்தவனுபு மிருக்கிற

காளை } நிதியுயவாவான பெருமான்

உகந்து இனிது நாஸ்தோறும் மருவி உறை
கோயில்—;

இள படி நல் } இளமையை இயல்வாக
கமுது } வுடைய நல்ல
பாக்குமாங்களுந்

குல தெற்கு	{ குலைகளையுடைய தென்னைமரங்களும்	புனலால்	தண்ணீரிலுள்
கொடி	வெற்றிலைக் கொடிகளும்	வளம்	கொண்ட }
செந்நெல்	செந்நெற்பயிர்களும்	பெரு	செல்வம் }
ஈன் கரும்பு	{ இனிய கரும்புகளும் (ஆகிய இவை)	வளரும் }	மிக்க ஐசுவரியம் பொலிந்திருப்பதும்
கண்வளர	{ நாடோறும் செழித்தோங்கி வளரும்படி	அணி	அழகியதுமான
கால் தடவும்	அடியிலே பாய்கின்ற	நாங்கூர்	திருநாங்கூரிலே
			வைகுந்தவிண்ணகரம் மட நெஞ்சே !
			வணங்கு—.

* * *—முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவதுபோல வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு கபித்தாஸுரனை முடித்தவனும், அவ்வவ்விடங்களிலே இடைச்சிகள் உறிகளிலே சேமித்துவைத்திருந்த தயிர் வெண்ணெய் நெய் பால் முதலிய வற்றை தீருந்தியுண்டாமளவும் அமுது செய்தவனும், அவ்வளவிலும் வயிறு நிறையாதவன்போன்று பிரளயகாலத்தில் உலகங்களைபெல்லாம்வாரி வயிற்றிற் கொண்டவனுமான பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து வாழுமிடமாயும், பாக்கு மரங்கள் தென்னைமரங்கள் வெற்றிலைக்கொடிகள் செந்நெற்பயிர்கள் கரும்புகள் முதலியவை செழித்துவளரப்பெற்றதாயுமுள்ள வைகுந்தவிண்ணகரத்தை நெஞ்சே ! வணங்கு. (எ)

ஆறாத சினத்தினிமிகு நரகனுர மழித்த

அடலாழித் தடக்கையன் அலர்மகட்கு மரற்கும் *

கூறுகக் கொடுத்தருளுந் திருவுடம்ப னீமையோர்

குலமுதல்வன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

மாறாத மலர்க்கமலம் செங்கழுநீர் ததும்பி

மதுவேள்ள மொழுகவய லுழவார்மடை யடைப்ப *

மாறாத பெருஞ்செல்வம் வளருமணி நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(அ)

ஆறாத	தணியாமல் வளர்கின்ற	அலர்	மகட்கும் }	பெரியபிராட்டியார்க்கும்
சினத்தின்	கோபத்தினால்	அற்கும்		சிவபிரானுக்கும்
மிகு	மிகுந்தவனை	கூறு ஆக		
நரகன்	நரகாசுரனுடைய	கொடுத்தருளும்		பகுதியாகக் கொடுக்கப்பட்ட
உரம்	மிடுக்கை	திரு		திருமேனியை
அழித்த	தொலைத்த	உடம்பன்		புடையவனும்
அடல் ஆழி	திக்கணமான திருவாழியை	இமையோர்		கித்யஸூரிகள் திரளுக்கு
தடக்கையன்	{ தனது தடக்கையிலே புடையவனும்	குலம்		நாதனுமான
		முதல்வன்		எம்பெருமான்
		மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;		

மாறாத மலர் } மாறாத மலரைபுடைய
கமலம் } தாமரைகள்

செங்கழுநீர் { செங்கழுநீர்ப்பூக்கள் (ஆகிய
இவற்றில்கின்று)

மது வெள்ளம் தேன் வெள்ளமானது

ததும்பி ஒழுக இடைவிடாது பாய்வதனால்

உழவர் { பயிர்த்தொழில்
செய்பவர்கள்

வயல் மடை { (தங்கன் தங்கன்) கழனிமடை
அடைப்ப { களை யடைக்கப்பெற்றதும்

மாறாத பெரு { ஓயாத மிக்க செல்வம் வளர்
செல்வம் { வதுமான அழகிய
வளரும் அணி { திருநாங்கூரில்
நாங்கூர்

வைகுந்தவண்ணகரம் மட நெஞ்சே!
வணங்கு—.

* * *—எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ்செய்து பூமியைக் கோட்டால் குத்தியெடுத்தபொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப் பிறந்தவனும், அஸமயத்திற் புணர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மை பூண்டவனுமான நரகன் என்பவன் பிராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிந்து தேவலித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களின் கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான் மணம்புணர்வதாகக் கருதித் தன்மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தரகிரி சிகரமான ரத்நபர்வதத்தையும் தேவமாதாவான அதித்தேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்துபோனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவதபாளையையும் அடித்துக்கொண்டுபோகச் சமயம்பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திரனது வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்துப் பூமிதேவியின் அம்சமான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தையடைந்து சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மந்திரியான முரன் முதலிய பல அஸுரர்களையும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத் தள்ளியுழித்து அவன் பலதீசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறுபிரத்தொரு நூறுகன்னிகைகளையும் ஆட்கொண்டனதால் “ஆறுதசிணத்தின் மிகு நரகனுரமிழ்த்த அடலாழித் தடக்கையன்” என்றார்.

அலர்மகட்கும் அரற்குங்குருகக் கோதேத்தருந் திருவுடம்பன்—நித்யாநபாயிரியான பிராட்டிக்குப்போலவே தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியில் இடம் கூறுபடுத்திக் கொடுத்து ஆகரிக்குமவனும் எம்பெருமான். இதனால் பிரானது ஸௌசீல்ய குணத்தை அநுபவித்தவாறு. திருவாய்மொழியில் “வலத்தன்ன் திரிபுரமெரித்தவன்” (1-3-9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் “வடெடுசூகாடிஸ் செரூடூநு டுகிணம் வாஸூடூரி தாநு = பச்சையகாதச மே ருத்ரார் தகிணம் பாச்சவமாச்சிரிதார்” என்ற மோகூதர்ம வசந்ததை எடுத்துக்காட்டியிருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். “தவஸா தொலிகதெஸ்ர லிஷுநா ப்ரஹலிஷுநா லுபாஸுல் டுகிணம் ஸஞ்ஜா

திவ்வாலஃ வரிக்ஷிதஃ = தபஸா தோஷிதஸ் தேர விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ.” என்றொரு வசநமும் இருபத்தினாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தாநமமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன் பொருள்.]

“ஏறாளுமிறையோனார் திசைமுகனார் திருமகனும், கூறாந் தனியுடம் பன்” என்றும், “அக்கும்புலியினதளு முடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்” என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானார் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றி யிருக்கிறார்களோ? என்றொரு கேள்வி பிறக்கக்கூடும்: இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன; கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசரத்தின் வியாக்கியானங்களிலே—“ஸர்வ காலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே இருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹா குணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்து கொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாமிகள் கணக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களுட் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடைபவன்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னார் பற்று, இவ்விடம் இன்னார்பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமாபோலே.” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூத்திகள் இவ்வு அறுஸந்திக்கத் தக்கன.

ஆக, நரகாஸூரனை நாசஞ்செய்தவனும், பிராட்டிக்கும் சிவனுக்குமொக்கத் தனது திருமேனியிலே இருப்பிடம் வகுத்துக் கொடுத்து ஆதரிப்பவனுமான தேவாதிதேவன் வாழுமிடமாய், தாமரை மலர்களினின்றும் செங்கழுநீர் மலர்களினின்றும் மதுவானது வெள்ளமிட்டுப் பாய, வயலிலுள்ள பயிர்த்தொழிலாளர் ‘இப்பெரு வெள்ளத்தினால் பயிர்க்கு அழிவு விளைந்திடும்’ என்றஞ்சி மடைகளை யடைக்கப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் வைகுந்த விண்ணகரத்தை மனமே! வணங்கு—என்றாராயிற்று.

“மாறாதபெருஞ் செல்வம் வளரும்” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியான மருளா நின்ற பெரியவாச்சான்பின்னே—“அங்கே உடைந்தது கிடாய், இங்கே உடைந்தது கிடாய், ஸஹயப் பெருக்குக்கிடாய் என்று கூப்பிடுகிற ஆரவாரமே யாய்க் கிடக்குமாயிற்று” என்றருளிச் செய்யுமழகு காண்மின். ... (அ)

வங்கமலி தடங்கடலுள் வானவர்களோடு

மாமுனிவர் பலர்கூடி மாமலர்கள் தூவி *

எங்கள் தனிநாயகனே! யெமக்கருளா யென்னும்

ஈசனவன் மகிழ்ந்தினிது மருவியுறை கோயில் *

செங்கயலும் வாளைகளும் செந்நெலிடைக் குதிப்பச்

சேலுகளும் செழும்பிண்கூழ் வீதிதோறும் மிடைந்து *

மங்குல்மதி யகரேஞ்சு மணிமாட நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(க)

வங்கம் மலி { மரக்கலங்கள் நிறைந்து
கிடக்கிற
தட கடலுள் பெரிய திருப்பாற்கடலிலே
வானவர் { தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும்
களோடு { பலர் ஒன்றுகூடி
மா முனிவர் {
பலர் கூடி
மா மலர்கள் { சிறந்த புஷ்பங்களைப்
தூவி { பணிமாறி
எங்கள் தனி { “எங்களுக்கு அத்வீதிய
நாயகனே { நாதனாவனே!
எமக்கு { எமக்குக் கிருபை
அருளாய் { பண்ணவேணும்” என்று
என்னும் { வேண்டப்பெற்ற
சுசன் அவன் எம்பெருமான்
மகிழ்ந்து இனிது மருவி உறை கோயில்—;
செம் கயலும் செவ்விய கயல்மீன்களும்
வாளிகளும் வாளிமீன்களும்

செந்நெலிடை { செந்நெற்பயிர்களி
னிடையே
குதிப்ப துள்ளிக்குதிக்க,
சேல் உகளும் { சேல்மீன்களும் கூடவே
கனித்து விளையாடப்
பெற்ற
செழு பிணை அழகிய தடாகங்கள்
சூழ் வீதி { பெரிய வீதிகள்தோறும்
தொடும் { நெருங்கியிருக்கப்
மிடைந்து { பெற்றதும்
மங்குல் மதி { ஆகாசத்தில் திரிகிற
அகடு { சந்திரனுடைய
உரிஞ்சும் { கீழ்வயிறு தேயும்படி
மணி மாடம் { யுயர்ந்த மணிமாடங்களை
யுடையதுமான
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
வைகுந்தவிண்ணகரம் மட நெஞ்சே!
வணங்கு—.

* * *—பிரமன் சிவனரித்திரன் முதலிய தேவர்கள் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கூடிச் செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி முதலிய மாமலர்களைப் பணிமாறி ‘எம்பெருமானே! எமக்கு அருள்புரிய வேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கும்படி அவ் துப் பள்ளிகொண்டருளும் பெருமானே நம்போலியர் கட்டும் அருள்செய்யத் திருவைகுந்த விண்ணகரத்திலே வந்து ஸந்திதிபண்ணி யிருப்பதாகக் கூறுவன முன்னடிகள்.

கயல், வாளை, சேல் என்னும் மீன்வகைகள் செந்நெற்பயிர்களினிடையே துள்ளிக் குதித்து விளையாடப்பெற்ற அழகிய பொய்கைகள் ஒவ்வொரு வீதியிலும் ஏராளமா யிருக்கப்பெற்றதும், ஆகாச ஸஞ்சாரியான சந்திரனுடைய கீழ்வயிறு தேயும்படியாக யுயர்ந்திருக்கின்ற மணிமாடங்களை யுடையதுமான திருநாங்கூரிலுள்ளதாம் இத்திருப்பதி.

“ஊமலூராம ஊதி-வ-பா = பங்கல் தரங்க ஊர்மிர் வா” என்ற அம-கோசத்தின்படி ‘பங்கம்’ என்ற வடசொல் அலைக்கு வாசகமாதலால் அசொல்லே இங்கு வங்க மெனத் திரிந்திருப்பதாகக் கொண்டு ‘அலைகள்நிறைந்த கடல்’ என்றுரைக்கவுமாம். (க)

சங்கமலி தண்டுமுதல் சக்கர முனேந்தும்

தாமரைக்கண் நெடியபிரான் தானமருங் கோயில் *

வங்கமலி கடவுலகில் மலிவெய்து நாங்கூர்

வைகுந்த விண்ணகர்மேல் வண்டறையும் பொழில்சூழ் *

மங்கையர்தம் தலைவன் மருவலர்தமுடல்துணிய

வாள்வீசம் பரகாலன் கலிகன்றி சொன்ன *

சங்கமலி தமிழ்மாலை பத்திவை வல்லார்கள்

தரணியோடு விசம்பாளுந் தன்மை பெறுவாரே.

(கௌ)

சங்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்

மலி தண்டு { பொருந்திய
கொளமோததியும்

சக்கரம் முதல் { ஸுதர்சனமும் முதலான
திவ்யாயுதங்களை

முன் கண்முன்னே

வந்தும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

கெழிய { நீண்ட தாமரைபோன்ற
தாமரை கண் { திருக்கண்களையுடைய
பிரான்தான் { ஸர்வேசுவரன்

அமரும் { நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
கோயில் { ஸந்திதியாய்,

வங்கம் மலி { கப்பல்கள் நிறைந்த கடலால்
கடல் உலகில் { சூழப்பட்ட நில
மலிவு எய்து { வுலகத்தில் பிரவரித்தி
நாங்கூர் { பெற்ற திருநாங்கூரி
லுள்ளதான

வைகுந்தி { வைகுந்தவிண்ணகரத்
விண்ணகர் { திருப்பதி விஷயமாக
மேல்

வண்டு { வண்டுகள் ரீங்காரம்
அறையும் { செய்கின்ற சோலை
பொழில் சூழ் { களினால் சூழப்பட்ட
மங்கையர்தம் { திருமங்கைநாட்டி
தலைவன் { லுள்ளார்க்குத் தலைவரும்

மருவலர் தம் { பகைவருடைய சரீரங்கள்
உடல் அணிய { தொலையும்படி
வாள் வீசும் { வாட்படையை
விசுகின்றவரும்

பரகாலன் { பரகாலனென்னும்
திருநாமமுடையவருமான

கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்

சொன்ன அருளிச்செய்த

சங்கம் மலி { சங்கப்புலவர்கள்
கொண்டாடத்தக்க

தமிழ் மாலை தமிழ்மாலையாகிய

இவை பத்து இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்

வல்லார்கள் ஓதவல்லவர்கள்

தரணியோடு பூமியையும்

விசம்பு பரமபதத்தையும்

ஆளும் { ஆளும்படியான
தன்மை { அதிகுடித்தைப்
பெறுவார் { பெறுவார்கள்.

* * *—திருவாழிமுதலிய திவ்யாயுதங்களை அழகுக்குடலாகத் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற புண்டரீகாக்ஷன் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றதும், இவ்வுலகின்கண் மிகப் பிரவரித்திபெற்ற திருநாங்கூரில் ஒருபகுதியாக விளங்குவதுமான வைகுந்த விண்ணகரத் திருப்பதி விஷயமாகப் பரகாலன் சொன்ன சிறந்த இத்தமிழ்ப் பாசுரங்கள் பத்தையும் அதிகரிப்பவர்கள் உபயவிழிதி நிர்

504 பேரிய திருமொழி-ந-பத்து, ம-திரு. திருமடந்தை மண்மடந்தை.

வாஹகராவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினராயிற்று. (க0)

அடிவரவு:—சலம் திண்ணிய அண்டமும் கலை மின் பெண்மை விளங்கனியை ஆராத வங்கம் சங்கு திரு.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முன்றும்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

திருமடந்தை மண்மடந்தை.

அவதாரிகை:—அடியார்களின் விரோதிகளை அகற்றுமியல்வினையு, அடியார்க்கு ஆபத்துக்களிலே வந்து உதவிபுரியுந் துணைவனான ஸர்வேசுவரன் புருஷகார பூதைகளான பிராட்டிமாருடனே அரிமேய விண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியிலே நித்யவாஸம் செய்தருளுகிறபடியை ஆழ்வார் அநுஸந்தித்து, 'நெஞ்சே! அத்திருப்பதியிற் சென்று வணங்கு' என்று தம் திருவுள்ளத் திற்கு உபதேசிக்கிறார் இத்திருமொழியில். *

திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாவூந் திகழத்

தீவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கேன்று

மருள்நடந்து * இவ்வேழலகத் தவர்பணிய வாநோர்

அமர்ந்தேத்த விருந்தலிடம் * பெரும்புகழ் வேதியர்வாழ்

தருமிடங்கள் மலர்கள்கிடு கைதைகள் செங்கழரீர்

தாமரைகள் தடங்கள்தோறு மிடங்கள்தோறும் திகழ *

அருவிடங்கள் பொழிந்தழவி யெழிந்திகழ நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே.

(க)

இருபாலும் இரண்டு பக்கங்களிலும்

திரு மடந்தை } ஸ்ரீதேவி பூதேவிகள்
மண் மடந்தை } விளங்கினது
திகழ }

அடியவர்கட்கு ஆச்சரிதர்பக்கலில்

தீ வினைகள் } கொடியபாவங்கள்
போய், அகல } தொலையும்படியாக

என்றும் எப்போதும்

அருள் நடந்து க்ருபைபண்ணி

இவ் ஏழ் } இந்த ஸப்தலோகங்களி
உலகத்தவர் } லுள்ளாராலும்
பணிய } ஆச்ரயிக்கப்பெற்று

வாநோர் } நித்யஸ்மரிகள் கால்
அமர்ந்து ஏத்த } பொருந்தித் தோத்திரம்
பண்ணப்பெற்று

இருந்த இடம் { (எம்பெருமான்)
எழுந்தருளியிருக்கு
மிடமாய்,
பெரு புகழ் மிக்கபுகழை யுடையாரான
வேதியர் வைதிகர்கள்
வாழ்தரும் வாழ்கின்ற
இடங்கள் இடங்களை யுடைத்தாய்
மலர்கள் மிகு { புஷ்பஸம்ருத்தியை
யுடைய
கைதைகள் தாழைகளும்
செங்கழுநீர் செங்கழுநீர்களும்
தாமரைகள் தாமரைகளும்

தடங்கள் { தடாகங்கள்தோறும்
தொறும் { (விதைந்து)
இடங்கள் { கண்டவிடமெங்கும்
தொறும் திகழ { விளங்கப்பெற்றதாய்,
பொழில் சோலைகளானவை
அரு இடங்கள் { ஆகாச ஸ்தலங்களைத் தழுவி
தழுவி { யிருப்பதனாலே
எழில் திகழும் அழகு விளங்காநிற்பதான
நாகூர் திருநாகூரில்
அரிமேய விண்ணகரம் மடநெஞ்சே!
வணங்கு—.

* * *—இவ்வுலகத்தவர்களடங்கலும் பெரும்பாலும் குற்றங்குறைகட்குக் கொள்கலமாயிருக்கையாலே ‘நம்முடைய அபராதங்களைக்கண்டு தண்டிப்பனே!’ என்று பலரும் அஞ்சிக்கிடவாதபடி, சேதநர்கள் எத்தனை அபராதங்கள் செய்திருந்தாலும் அவற்றை நற்றமாக உபபாதித்து உரைக்கவல்ல பெரிய பிராட்டியாரும் அவற்றைப் பொறுப்பிக்கவல்ல பூமிப்பிராட்டியாரும் எம்பெருமானை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாமல் கூடவெயிருக்குமிருப்பைப் பேசுகிறார் “திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுந்திகழ” என்று. இப்படி பூதேவி பூதேவிகள் இறையமகலாது உடனிருக்கையாலே அடியார்கள் விஷயத்தில் எப்போதும் அருளை நடந்துசென்று அத்தாலே தீவினைகள் “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, காணொவொருங்கிற்குக் கண்டில மால்” என்னும்படி பறந்தோடினபடியை யருளிச்செய்கிறார் “தீவினைகள் போயகல வடியவர்கட்கேன்று மருள்நடந்து” என்று. இப்படிக்களையெல்லாம் கண்டு ‘இவனல்லது வேறு ஆச்ரயணீபரில்லை’ என்று ஏழலகத்தவர்களும் வந்து ஆச்ரயிக்குமிடமாம் திருநாகூரில் அரிமேய விண்ணகரம்.

பகவத் பாகவத குணாநுவதத்தாலன்றிப் போதுபோக்கார்களென்றும் பெரும் புகழையுடையாரான வைதிகர்கள் வாழுமிடமாய், தாழைகளும் தாமரைகளும் செங்கழுநீர்களும் தடாகங்கள்தொறும் மலிந்து கண்டவிடமெங்கும் விளங்கப்பெற்றதாய், ஆகாசத்தை யளாவிரிற்குஞ் சோலைகளாலே அழகிய தான அத்திருப்பதியை நெஞ்சே! வணங்கு.

அருவிடங்கள்=உருவமற்ற வஸ்துவானது ‘அரு’ எனப்படும்; எனவே ஆகாசத்தைச் சொன்னதாயிற்று. அரிமேய விண்ணகரம்=‘ஹரிர் ஹரதி பாபாநி’ என்கிறபடியே அடியவர்களின் பாபங்களைப் போக்குவதனாலே ஹரியெனப்படுகிற எம்பெருமான் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற திவ்வியதலம் என்கை. (க)

வேன்றிமிகு நரகனூரமது அழியவிசிறும்
 விறலாழித் தடக்கையன், விண்ணவர்கட் கன்று *
 குன்றுகொடு குரைகடலைக் கடைந்தமுத மளிக்கும்
 குருமணியென் னொழுதம் குலவியுறை கோயில் *
 என்றமிகு பெருஞ்செல்வத் தேழில்விளங்கு மறையோர்
 ஏழிசையும் கேள்விகளு மியன்றபெருங் குணத்தோர் *
 அன்றுலகம் படைத்தவனை யனையவர்கள் நாங்கூர்
 அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (உ)

வேன்றி மிகு } ஜயசீலனான
 நரகன் } நரகாசானுடைய
 உரம்பது } மிகுக்கு அழியும்படி
 அழிய }
 விசிறும் } (அவன்மீது) வீசி
 யெறியப்பட்ட
 விறல் ஆழி } வலிவுள்ள திருவாழியை
 தட கையன் } { பேரிய திருக்கையிலே
 உடையவனும்
 அன்று } முன்பொருகாலத்தில்
 விண்ணவர் } { இந்திரன் முதலிய
 கட்டு } தேவர்களுக்காக
 குன்று கொடு } மந்தரபர்வத்தை நட்டு
 குரை கடலை } { கோஷஞ்செய்யுமியல்வை
 யுடைய ஸமுத்தரத்தை
 கடைந்து } கடைந்து
 அமுதம் } { அமிருதத்தை யெடுத்துக்
 அளிக்கும் } கொடுத்தவனும்
 குரு மணி } { சிறந்த ரத்னம்
 போன்றவனும்
 என் ஆர் } { எனக்குப் பரிபூர்ணமான
 அமுதம் } அமுதம்போன்றவனு
 மான பெருமான்

குலவி } கொண்டாட்டத்துடனே
 உறை } கோயில் { எழுந்தருளியிருக்கும்
 திவ்யதேசம்;—
 என்றும் } எப்போதும்
 மிகு } வளர்ந்துவருகிற
 பெரு } { அளவற்ற செல்வத்தின்
 செல்வத்து } அழகு விளங்கும்படி
 எழில் } யுள்ளவர்களாய்
 விளங்கும் }
 மறையோர் } வேதம் வல்லவர்களாய்
 ஏழ் இசையும் } ஸப்தஸ்வரங்களையும்
 கேள்விகளும் } மற்றுமுள்ள
 இயன்ற } அங்கங்களையும்
 பெரு } அதிகரித்த மஹா
 குணத்தோர் } குணசாலிகளாய்
 அன்று } முன்பு உலகங்களைப்
 உலகம் } படைத்த
 படைத் } பிரமாணப்போன்றவர்க
 தவனை } ளான அந்தணர்கள்
 அனையவர்கள் } வாழ்கிற
 நாங்கூர் } திருநாங்கூரில்
 அரிமேய விண்ணகரம் *** வணங்கு.—

* * *—தான்சென்று போர்புரிந்த விடங்களிலெங்கும் வெற்றியே
 பெற்றவனான நரகாசரனைத் தொலைத்த திருவாழியையுடையவனும், தூர்வான்
 முனியின் சரபத்தினுலே அரசிழந்த தேவர்கட்கு அருள்கூர்ந்து கடல்கடைந்து
 அமுதமெடுத்தளித்தவனும், ரத்னம்போற் சிறந்தவனும், அம்ருதம்போல் பரம
 போக்யனுமான எம்பெருமான் உவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதேசமாய்,
 ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து ஆத்மகுணமும் அமையப்பெற்று,
 'ஸாக்ஷாத் சதுர்முகனைப்போலே ஜகதஸ்ருஷ்டியும் பண்ணவல்ல சக்திமாண்கள்'
 என்று சொல்லத்தக்கவர்களான வைதிகர்கள் வாழுமிடமான திருநாங்கூரரிமேய
 விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

குருமணி—'गुरु' என்னும் வடசொல் குருவெனத் திரிந்தது. ... (உ)

உம்பருமீவ் வேழலகு மேழ்கடலு மேல்லா

முண்டபிரான், அண்டர்கள்முன் கண்மேகிழ் வெய்த *

கும்பமிகு மதயானை மருப்போசித்துக் கஞ்சன்

குஞ்சிபிடித் தடித்திரான் கோயில் * மருங்கெங்கும்

பைம்போனோடு வேண்முத்தம் பலபுன்னை காட்டப்

பலங்கனிகள் தேன்காட்ட படவரவே ரல்குல் *

அம்பனைய கண்மடவார் மகிழ்வெய்து நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(நு)

உம்பரும் தேவஜாதிபும்
இவ் ஏழ் } இந்த ஸப்தலோகங்களும்
உலகும் }
ஏழ் கடலும் ஸப்த ஸாகரங்களும்
எல்லாம் { ஆகிய இவை யெல்லா
வற்றையும்
உண்ட { (பிரளயகாலத்தில்) திரு
வயிற்றிலே வைத்து
கோக்கின
பிரான் உபகார சீலனும்,
முன் முன்பு
அண்டர்கள் இடையர்கள்
கண்டு கண்ணாலே கண்டு
மகிழ்வு எய்த களிப்படையும்படி
கும்பம் மிகு { குடம்போன்ற பெரிய
மத்தகத்தையுடைய
மதம் யானை { மத்தகஜமான குவலயா
பீடத்தினுடைய
மருப்பு தந்தங்களை
ஒசித்த { முறித்துவிட்டு (உள்ளே
நுழைந்து)
கஞ்சன் கம்ஸனுடைய
குஞ்சி { மயிராப்பிடித்து (கீழே
பிடித்து { தள்ளி)
அடித்த அவனை யழியச்செய்த

பிரான் { உபகாரகனுமான பெருமா
னுடைய
கோயில் திவ்யதேசம் ;—
மருங்கு } பக்கங்களிலெல்லாம்
எங்கும் }
பல புன்னை பலபல புன்னைமரங்கள்
(மொக்கும் மலருமாய்ப்
பூத்து வின்று)
பைம்பொ { அழகிய பொன்னையும்
ஒரு வெண் { வெளுத்தமுத்துக்களையும்
முத்தம்காட்ட { பிரகாசப்படுத்தவும்
பலங்கனிகள் பலாப்பழங்கள்
தேன் காட்ட { தேனைச் சொரிந்து
காட்டவும்
பெற்றதாய்,
படம் அரவு { படமெடுத்த பாம்பைப்
ஏர் அல்குல் { போன்று அழகிய
நிதம்பத்தையும்
அம்பு அனைய { அம்புபோல் கூர்மையான
கண் { கண்களையும் உடைய
மடவார் ஸ்த்ரீகள்
மகிழ்வு எய்தும் } மகிழ்ந்துவாழ்மிடமான
நாங்கூர் திருநாங்கூரிலே
அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—பிரளயப்பெருங்கடலில் உலகமெல்லாம் அழிந்துபோவதாயிருக்கையில் அவையெல்லாவற்றையும் தனது திருவயிற்றினுள்ளடக்கி ரக்ஷித்தருளினவனும், கம்ஸனாலேவப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானையைக் கொண்டு நெழித்துப் பிறகு கம்ஸனையும் குடுமியைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்தினின்று

508 பெரிய திருமொழி-நட்பத்து, ய-திரு. திருமடந்தை மண்மடந்தை.

கிழேதள்ளிக் கிரீடம் சிதறவடித்துக் கொன்றொழித்தவனை பெருமான் எழுந்
தருளியிருக்குமிடமான அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

எங்குப்பார்த்தாலும் புண்ணைமாங்கள் மொக்கும் மலருமாய்க் காண்கை
யாலே, மொக்குகள் முத்துக்கள் போலவும் மலர்கள் பொன்போலவும் விளங்கப்
பெற்று, தேனைச் சொரியாநிற்கும் பலாமாங்கள் நிறைந்திருக்கப்பெற்று, அழகிற்
சிறந்த மாதர்கள் மகிழ்ந்து வாழப்பெற்றதான திருநாகூரிலுள்ளது இத்தலம்.

கும்பம் — வடசொல்; யானையின் வடமொழி நாமங்களுள் 'கும்பி' என்
பதம் ஒன்று. 'மருப்பொசித்து' என்றது கொலைசெய்தமையைக் காட்டுகிற
உபசாரவழக்கு. குஞ்சி—ஆண்மயிர். (ந.)

ஓடாத வாளரியீ னுருவமது கொண்டன்
றுலப்பில்மிசு பெருவரத்த விரணியனைப் பற்றி *
வாடாத வள்ளுகிரால் பிளந்தவன் தன்மகனுக்
கருள்செய்தான் வாழுமிடம் மல்லிகை செங்கழுநீர் *
சேடேறு மலர்ச்செருந்தி செழுங்கமுகம் பாளை
செண்பகங்கள் மணநாறும் வண்பொழிலி னூடே *
ஆடேறு வயலாலைப் புகைகமழு நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே! (சு)

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்,	மல்லிகை	மல்லிகைகளும்
ஓடாத	போரில் பின்வாங்கமாட்டாத	செங்கழுநீர்	செங்கழுநீர்களும்
ஆள் அரியின் உருவம் அது கொண்டு	நரவிறஹரபியாகி	சேடு ஏறு மலர் செருந்தி	திரள் திரளாகப்பூத்த பூக்களை புடைய ஸூர புனைகளும்
உலப்பு இல் மிசு பெரு வரத்த	முடிவில்லாத மிகப்பெரிய வாங்களைப் பெற்றவ னான	செழு கமுகம்பாளை	அழகிய பாக்குப் பாளைகளும்
இரணியனை	ஹிரண்யாஸூரனை	செண்பகங்கள்	செண்பகப் பூக்களும்
பற்றி	பிடித்துக்கொண்டு	மணம் நாறும்	பரிமளம் வீசப்பெற்ற
வாடாத வள் உகிரால் பிளந்து	விரையாத தீக்ஷணமான நகங்களினால் கிழித்து	வண் பொழி வின் ஊடே	அழகிய சோலைகளின் நடுவே
அவன் தன் மகனுக்கு	அவனது புத்திரான பாஹ்லாதனுக்கு	ஆடு ஏறு வயல்	கரும்பு ஆடுகைக்காக ஏறின வயலில்
அருள் செய்தான்	கருபை பண்ணின பெருமான்	ஆலைப்புகை கமழும்	கரும்பாலைகளின் புகை பரிமளிக்கப்பெற்ற
வாழும் இடம்	எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய தேசம்;—	நாகூர்	திருநாகூரிலே அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—எத்தனையோ தவங்கள் செய்து எத்தனையோ வரங்கள் பெற்றவ
னான இரணியனுக்காக நரவிறஹரபங்கொண்டு அவனது மார்பைக் கீண்

டொழித்து அவனது குமாரனான ப்ரஹ்மலாதாழ்வான் திறத்துப் பேரநுள் செய்த பெருமான் வாழ்மிடமாய், மல்லிகைகளும் செங்கழுநீர்களும், திரள் திரளாகப்பூத்த பூக்களையுடைய ஸாரபுண்ணைகளும் பாக்துப்பாளிகளும் செண்பகமலர்களும் வாஸனைவீசப்பெற்ற அழகிய சோலைகளின் நடுவே கரும்பு ஆடுகைக்காக ஏறினவயலில் கரும்பாலைகளின் புகை பரிமளிக்கப் பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேயவிண்ணகரத்தை நெஞ்சே ! வணங்கு.

சேசே—அமுது, இளமை, திரட்சி, நன்மை, பெருமை. (ச)

கண்டவர்தம் மனமகிழ மாவலிதன் வேள்விக்களவின்மிகு சிறுகுறளாய் மூவடியென்றிரந்திட்டு *
அண்டமும் வலைகடவு மவனிகளு மெல்லாம்
அளந்தபிரா னமருமிடம் வளங்கோள்பொழி லயலே *
அண்டமுறு முழுவோலியும் வண்டினங்க ளோலியும்
அருமறையி னோலியும் மடவார் சிலம்பினோலியும் *
அண்டமுறு மலைகடலி னோலிதிகழு நாங்கூர்
அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(ரு)

கண்டவர் தம் } பார்த்தவர்களெல்லாருடைய
மனம் } மனமும்

மகிழ } ஆந்தமடையும்படி

மாவலி தன் } மஹாபலியின்
வேள்வி } யாகபூமியிலே

களவின் மிகு } வஞ்சனைமிகுந்த

சிறுகுறள் } சிறுத்த வாமநருபியாய்க்
ஆய் } கொண்டி

மூ அடி } 'மூவடிநிலம் தா' என்று
என்று } யாசித்து
இரந்திட்டு }

அண்டமும் } மேலுலகங்களையும்

இவ் அலை } அலையெறிதின் ற இக்
கடலும் } கடல்களோடு கூடின
அவனிகளும் } பூமண்டலத்தையும்

எல்லாம் } மற்றுமெல்லாவற்றையும்

அளந்த } அளந்துகொண்ட

பிரான் } எம்பெருமான்

அமரும் } எழுந்தருளியிருக்கும்
இடம் } தீவ்யதேசம்;—

வளம் கொள் } அழகிய சோலைகளின்
பொழில் } அருகே
அயலே }

அண்டம் உறு } ஆகாசத்தளவும் வியாபிக்கிற
முழவு ஒலியும் } வாத்யகோஷங்களும்

வண்டு } வண்டுத்திரள்களின்
இனங்கள் } ரீங்காரமும்
ஒலியும் }

அரு } அருமையான வேதங்களின்
மறையின் } கோஷமும்
ஒலியும் }

மடவார் } மாதருடைய

சிலம்பின் } காலணிகளின் ஒசையும்
ஒலியும் }

அண்டம் } அண்டபித்தியளவுஞ்
உறும் அலை } சென்று அலையெறிதின்
கடலின் ஒலி } (பிரளயக்) கடலின்
திகழும் } கோஷம் போலே
விளங்கப்பெற்ற

நாங்கூர் } திருநாங்கூரிலே

அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—அநுகூலரோடு பிரதிகூலரோடு வாசியற யார்பார்த்தாலும் அவர்களுடைய நெஞ்சைக் கவரும் தான அமுகுவாய்ந்த வாமனமூர்த்தியாகி மஹாபலி

யின் யாகபூமியிலெழுந்தருளி 'என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண் கொடு' என்று யாசித்து மூவடிமண் நீரேற்றுப்பெற்று உடனே விம்மவளர்ந்து எல்லாவுலகங்களையும் ஆக்கிரமித்துக்கொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய், எங்குப்பார்த்தாலும் வாத்யகோஷங்களும் வண்டினவொலிகளும் வேதத்வரிகளும் ஸ்த்ரீகளின் நூபுரசப்தங்களும் கடலொலிபோல் விளங்கப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

வாள்நெடுங்கண் மலர்க்கூந்தல் மைதிலிக்கா விலங்கை

மன்னன்முடி யொருபதும் தோளிருபதும் போயுதிர் *

தாள்நெடுந்திண் சிலைவளைத்த தயரதன்சேய் என்தன்

தனிச்சரண் வானவர்க்கரசு கருதுமிடம் தடமார் *

சேணிடங்கோள் மலர்க்கமலம் சேல்கயல்கள் வாரீ

செந்நெலொடு மடுத்திய வுதிர்ந்தசெழு முத்தம் *

வாள்நெடுங்கண் கடைசியர்கள் வாருமணி நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(கூ)

வாள் நெடுகண் } வாள்போல் கூர்மையாய்
நீண்ட திருக்கண்களையும்

மலர் கூந்தல் } பூவணிந்த கூந்தலையு
முடைய

மைதிலிக்கா } வீதாபிராட்டியைச் சிறை
வைத்த குற்றத்திற்காக

இலங்கை மன்னன் } இராவணனுடைய

ஒருபது முடியும் } பத்துத்தலைகளும்

இருபது தோளும் } இருபதுதோள்களும்

போய் உதிர் சிதறிப்போம்படி

தாள் நெடுதிண் சிலைவளைத்த } குதையோடு கூடி நீண்டு
திண்ணிதான் வில்லை
வளைத்த

தயரதன்சேய் } ச்சரதபுத்திரனும்

என்தன் தனிசரண் } எனக்கு ஒப்பற்ற
சரண் ரகசனும்

வானவர்க்கு அரசு } நித்யஸூரிநாதனுமான
பெருமான்

கருதும் இடம் } திருவுள்ளமுவந்து
எழுந்தருளியிருக்கும்
திவ்யதேசம்;—

தடம் ஆர் } பெய்கைகளில்
நிறைந்திருப்பனவும்

சேண் இடம் கொள் } ஆகாசமுள்ள விடமெங்கும்
ஒங்கிவளர்ந்திருப்பனவு
மான,

கமலம் மலர் தாமரைப்பூக்களையும்

சேல் கயல்கள் வாரீ } சேல் கயல்வாரீயென்னும்
மீன்களையும்

செந்நெலொடு மடுத்து } செந்நெற்பயிர்களோடு
சேர்த்துப்பிடித்து

அரிய உதிர்ந்த } அறுக்க
அவற்றினின்று உதிர்ந்த

செழு முத்தம் அழகிய முத்துக்களை

வாள் நெடுகண் } வாள்போன்று நீண்ட
கண்களையுடைய
கடைசியர்கள் கடைச்சாதிப்பெண்கள்
வாரும் வாரித்திரட்டுமிடமான

அணி நாங்கூர் திருநாங்கூரில்

அரிமேயவிண்ணகரம் * * * வணங்கு—

* * *—அழகிற்சிறந்த வீதாபிராட்டிக்காக இராவணனுடைய தலைகளும் தோள்களும் சிதறிப்போம்படி வில்வளைத்த மஹாவீரனும், எனக்கு அத்விதிய

ரக்ஷகனும், நித்யஸூரி நிர்வாஹகனுமான பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய்,—வயல்களிலே செந்நெற்பயிர்களை யறுக்கும் போது அவற்றைப் பிடிக்கிறபிடியில் தாமரைகளும் மீன்களும் கூடவே பிடிபட்டு அறுக்கப்பட, அவற்றினின்று உதிர்ந்த முத்துக்களை வலைச்சியர்கள் வாரித்திரட்டுமிடமான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

திருநாங்கூர் ஸமீபத்தில் கடலுள்ளதனால் அக்கடலோதமும் இங்கே வந்து கூடும்; அவ்வோதங்களுடனே முத்துக்களும் வந்துசேரும்; அவை மீன்களின் வயிற்றினுள்ளே புதும்; அவை அறுவடையில் வெளிப்பட்டன வென்க.*

“செந்நெலோடு மடுத்திரிய” என்ற விடத்து, ‘செந்நெலொடு மடுத்து’ என்றும் ‘செந்நெலொடும் அடுத்து’ என்றும் பிரிப்பர். (சு)

தீமனத்தான் கஞ்சனது வஞ்சனையில் திரியும்

தேனுகனும் பூதனைத் தூயிரும் செகுத்தான் *

காமனைத்தான் பயந்த கருமேனியுடையம்மான்

கருதுமிடம் பொருதுபுனல் துறைதுறை முத்துந்தி *

நாமனத்தால் மந்திரங்கள் நால்வேதமைந்து

கேள்வியோ டாறங்கம் நலின்று கலைபயின்று *

காமனத்து மறையவர்கள் பயிலுமணி நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(எ)

தீ மனத்தான் { பொல்லாத நெஞ்சை
யுடையானை
கஞ்சனது கம்ஸனுடைய
வஞ்சனையின் கபடச்செய்கைக்கிணங்க
திரியும் { (கெட்ட எண்ணத்துடனே)
திரிந்து கொண்டிருந்த
தேனுகனும் தேநுகாஸுரனுடையவும்
பூதனைதன் } பூதனையினுடையவும்
உம்
ஆர் உயிர் நற்சீவனை
செகுத்தான் முடித்தவனும்,
காமனை மன்மதனை
பயந்த புத்திரனாகப்படைத்தவனும்
கருமேனி { கரியதிருமேனியை
உடை யுடையவனுமான
அம்மான் ஸர்வேச்வரன்

கருதும் இடம்—;
புனல் ஜலமானது
பொருது அலையெறிந்து
துறை துறை துறைகள்தோறும்
முத்து முத்துக்களை
உந்தி தள்ளிக்கிடக்குமிடமாயும்,
நா நாவிலுலும்
மனத்தால் மனஸ்விலுலும்
மந்திரங்கள் (பகவானது) மந்த்ரங்களையும்
நால்வேதம் நான்குவேதங்களையும்
ஆறு அங்கம் ஆறு அங்கங்களையும்
நலின்று அப்யவரித்து
கலை { மற்றுமுள்ள சாஸ்திரங்களையும்
பயின்று அதிகரித்து
ஐந்து { பஞ்சமஹாயஜுருங்களோடு
வேள்வியோடு கூடி

அங்கு ஆம் மனத்து { ஆமுஷ்மிகத்திலேயே பொருந்தின நெஞ்சை யுடையரான்

பயிலும் { நித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்றதாயுமுள்ள அணி நாங்குந் திருநாங்கூரில்

மறைபவர்கள் வைதிகர்கள்

அரிமேயவிண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் திருவாய்ப்பாடியில் ஒளித்து வளர்தலை நாரதர் சொல்லக்கேட்ட கம்ஸன் அக்கண்ணபிரானை எவ்வகையினாலேனும் முடித்து விடவேண்டுமென நிச்சயித்துத் தன் பரிஜநங்களை நோக்கிப் பற்பல வருவுகொண்டு அங்குப்போய் அவனை முடித்திடுமாறு கட்டளையிட, அங்ஙனம் கண்ணனை நலியப்போன அசுரர்களில் தேனுகள் என்பவனுமொருவன் ;—ஒருநாள் கண்ணபிரான் பலராமனோடும் ஆயர் சிறுவர்க ளோடும் ஆரிரை மேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப்பழுத்து வாஸனைவிசிக்கொண்டிருந்த பொரு பனங்காட்டையடைந்து அப்பனம்பழங் களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில் அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதைவடிவங்கொண்ட தேனுகாஸூரன் கோபமூண்டு ஓடிவந்து எதிர்த்துப் போர்செய்ய, உடனே கண்ணன் அதிலாகவ மாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும் பற்றி அவ்வசுரக் கழுதையைச்சுழற்றி உயி ரிழக்கும்படி பனைமரத்தின்மேல் எறிந்து அழித்தனன் என்பது வரலாறு.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடத்தில் மந்தமனுடைய அம்சபூத னைப் பரத்யும்னைப் பிறப்பித்ததனால் காமனைப்பயந்த கருமேனியுடையம்மா னையினென்க. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் வாழுமிடமாய், தண்ணீர் அலையெறிந்து துறைகள் தோறும் முத்துக்களைத் தள்ளிக்கிடக்குமிடமாய், நாவினாலும் நெஞ்சாலும் பகவந்திரங்களையும் நால்வேதங்களையும் வேதாங்கங் களையும் மற்றுமுள்ள கலைகளையும் அதிகரித்து ஆசாரபரதாநர்களாய் ஆமுஷ் மிகரிஷ்டர்களான வைதிகர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்றதான திருநாங் கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே ! வணங்கு. (எ)

கன்றதனால் விளவேறிந்து கனியுதிர்ந்த காளை

காமருசீர் முகில்வண்ணன் காலிகள்முன் காப்பான் *

குன்றதனால் மழைதேத்துக் குடமாகூத்தன்

குலவழிடம் கோடிமதிள்கள் மாளிகை கோபுரங்கள் *

துன்றுமணி மண்டபங்கள் சாலைகள் தூமறையோர்

தோக்கீண்டித் தோழுதியோடு மிகப்பயிலும்சோலை *

அன்றலர்வாய் மதுவண்டங் களிமுரலு நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே !

(அ)

கன்று அதனால் வத்ஸாஸூரனைக் கொண்டு

விளவு எறிந்து { கபித்தாஸூரன்மேல் வீசி யெறிந்து

கனி

உதிர்த்த

காளை

விளம்பழங்களை

உதிரச்செய்த

இளைபுவனும்,

காமரு சீர் { விரும்பத்தக்க கல்யாண
குணங்களை யுடையவ
னும்

முகில் வண்ணன் { காளமேக நிறத்தனும்,

முன் முன்பொருகால்

நாலிகள் பசுக்களை

காப்பான் { (பெருமழையினின்று)
காக்கும்பொருட்டு

குன்று அதனால் { கோவர்த்தன மலையினால்

மழை தடுத்து { மழையைத் தடை செய்தவ
னும்

குடம் ஆடு { குடக்கூத்தாடினவனுமான
கூத்தன் { பெருமான்

குலவும் இடம் { உவந்திருக்கும் திவ்ய
தேசம்;—

கொடி { த்வஜங்கள் பொருந்திய
மதிகள் { மதின்களையும்

மாளிகை மாளிகைகளையும்

கோபுரங்கள் கோபுரங்களையும்

ஆன்று மணி { நெருங்கின மணிமயமான
மண்டபங்கள் { மண்டபங்களையும்

சாலைகள் { தர்ம சாலைகளையும் உடைத்
தாய்,

தூ மறையோர் பரிசுத்தரான அந்தணர்கள்

தொக்கு { சூம்பலாகக் கூடியிருக்கு
சுண்டி { மிடமாய்,

தொழுதி யொடு { பறவைகளின் ஒலியோடு

மிக பயிலும் மிகவுக் கூடியிருக்கின்ற

சோலை சோலைகளிலே

அன்று அலர் { அப்போதலர்ந்த செவ்விய
வாய் { பூக்களில்

மது உண்டு தேனைப்பருகி

அங்கு அவ்விடத்தில்

அளி முரலும் { வண்டிகள் பாடப்பெற்ற
தான

நாகூர் திருநாகூரிலே

அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—கன்றின் வடிவாய்வந்த வெரு அசுரனைக்கொண்டு விளாமரத்தின் வடிவாய்நின்ற மற்றோசுரன்மீதெறிந்து இரண்டையும் முடித்தொழித்தவனும், இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தவப்போது கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்துநின்று ஆயர்பாடியைக் காத்தருளினவனும், இடைச்சாதியின் மெய்ப்பாடுதோன்றக் குடக்கூத்தாடினவனுமான பெருமான் உவந்திருக்கும் திருப்பதியாய்,—த்வஜங்கள் பொருந்திய மதின்களையும் மாளிகைகளையும் கோபுரங்களையும் மணிமண்டபங்களையும் தர்ம சாலைகளையுமுடைத்தாய், பரமபவித்திரர்களான அந்தணர்கள் திரண்டு வாழுமிடமாய், பறவைகளின் கோஷங்கள் மிக்க சோலைகளில் அப்போதலர்ந்த நறுமலர்களிலே வண்டிகள் தேனைக்குடித்து இசைபாடப்பெற்றதான திருநாகூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

தொழுதி—பசுபுகளின் த்வரி.

...

...

(அ)

வஞ்சனையால் வந்தவள்தன் உயிருண்டு வாய்த்த

தயிருண்டு வேண்ணே யமுதுண்டு * வலிமிக்க

கஞ்சனைய ரதுவண்டிவ் வலகுண்ட காளை

கருதுமிடம் காலிரிசந் தகில்கனக முந்தி *

மஞ்சலவு பொழிவாரும் வயலாரும் வந்து

வளம்கொடுப்ப மாமறையோர் மாமலர்கள் தூவி *

அஞ்சலித்தங் கரிசரணேன் றிறைஞ்சுமணி நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகரம் வணங்கு மடநெஞ்சே!

(க)

வஞ்சனையால் { கபட வேஷத்தோடு
வந்தவன் தன் { வந்தவனான
பேய்ச்சியினுடைய
உயிர் உண்டு { உயிரை உறிஞ்சியுண்டவ
னாயும்
வாய்த்த தயிர் { கையிலகப்பட்ட தயிரை.
உண்டு { மெல்லாம் உண்டவனாயும்
வெண்ணெய் { வெண்ணெயை அமுது
அமுது உண்டு { செய்தவனாயும்
வலி மிக்க பலசாலியான
கஞ்சன் கம்ஸனுடைய
உயிர் அது { உயிரை அபஹரித்தவ
உண்டு { னாயும்
இ உலகு { இவ்வுலகங்களையெல்லாம்
உண்ட { (பிரளயக்கடல் கொள்
ளாதபடி) அமுது செய்
தவனாயுமுள்ள
காளை யுவரானவன்
கருதும் இடம்—;
காவிரி காவிரியாருனது

சந்து சந்தன மாங்களையும்
அதில் அதில் மாங்களையும்
கனகம் ஸ்வர்ணங்களையும்
உந்தி தள்ளிக் கொண்டுவந்து
மஞ்ச உலவு { மேகமண்டலத்தளவும்
பொழிலுமும் { ஓங்கின-சோலைகளிலும்
வயலாரும் கழனிகளிலும்
வந்து பிரவேசித்து
வளம் கொடுப்ப { (அவற்றுக்குச்) செழிப்பை
யுண்டாக்கப் பெற்றதும்,
மாமறையோர் { மஹா வைதிக
ப்ராஹ்மணர்கள்
மா மலர்கள் { சிறந்த புஷ்பங்களை
தூவி ஸமர்ப்பித்து
அஞ்சலித்து கைகூப்பிநின்ற
அரி சரண { 'ஹரி! உன் திருவடிகளே
என்று சரணம்' என்று சொல்லி
இறைஞ்சும் { வணங்கப்பெற்றதுமான
அணி நாங்கூர் திருநாங்கூரிலே
அரிமேய விண்ணகரம் * * * வணங்கு—.

* * *—பேய் வடிவமறைத்துத் தாய்வடிவோடு வந்த பூதனையின் உயிரை விஷங்கலந்த முலைப்பாலுடனே உறிஞ்சியுண்டவனும், அந்த விஷத்திற்கு மாற்றாகத் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றை வாரியுண்டவனும், கம்ஸனுடைய உயிரையும் முடித்தவனும், உலகமுண்ட பெருவாயனுமான பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குந் திருப்பதியாய்,—காவேரியானது சந்தன மரங் களையும் அகிலமரங்களையும் நவரத்தனங்களையும் தள்ளிக்கொண்டு வந்து சோலை களிலும் வயல்களிலும் புகுந்து அவற்றிற்குச் செழிப்பையுண்டாக்கப்பெற்ற தாய், பரமவைதிகர்களான அந்தணர்கள் சிறந்த புஷ்பங்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்துக் கைகூப்பிநின்ற 'உன் திருவடிகளேசரணம்' என்று சொல்லி வணங்கப்பெற்றதான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரத்தை நெஞ்சே! வணங்கு.

(க)

சென்றுசின் விடையேழும் படவடர்த்துப் பின்னை

சேவ்வித்தோள் புணர்ந்துகந்த திருமால்தன் கோயில் *

அன்றயனு மரன்சேயு மனையவர்கள் நாங்கூர்

அரிமேய விண்ணகர மமர்ந்த சேழங்குன்றை *

கன்றிநெடு வேல்வலவன் மங்கையர்தம் கோமான்

கலிகன்றி யொலிமாலை யைந்தினோடு மூன்றும் *

ஒன்றினோடு மொன்றுமிவை கற்றுவல்லா ருலகத்

துத்தமர்கட் குத்தமராயும்பரு மாவர்களே.

(க0)

சென்று தானேசென்று
சினம் ஏழ் { கொடுமையிருந்த ஏழு
விடையும் { ரிஷபங்களும்
பட அடர்த்து முடியும்படி பொருது
பின்னை { நப்பின்னைப்
பிராட்டியினுடைய
சேவ்வி { அழகிய தோளோடே
தோள் }
புணர்ந்து கலந்து
உகந்த திருவுள்ளம் மகிழ்ந்த
திருமால் தன் லக்ஷ்மீநாதனுடைய
கோயில் ஸந்தியாய்
அயனும் பிரமனையும்
அரன் சேயும் { ருத்ராபுத்திரான
ஸுப்ரஹ்மண்யனையும்
அனையவர்கள் { ஒத்திருக்கின்றவர்கள்
[வேதம்வல்லவர்களாய்
அழகியவர்களான
அந்தணர்கள்] வாழ்கிற
நாங்கூர் திருநாங்கூரில்
அரிமேய { அரிமேய விண்ணகர
விண்ணகரம் { மென்னுத்திருப்பதியில்
அமர்ந்த { பொருந்தி யெழுந்தருளி
யிருக்கிற

செழு குன்றை { அழகிய மலைபோன்ற
எம்பெருமானைக்குறித்து,
கன்றி நெடு { கோபக்குறியோடு
கூடினதாய் நீண்டதான
வேல் வலவன் { வேற்படையைத் தரிக்க
வல்லவரும்
மங்கையர்தம் { திருமங்கை நாட்டிலுள்ளார்
கோமான் { குத் தலைவருமான
கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி அருளிச்செய்த
மாலை சொல்லாமையாகிய
ஐந்தினோடு { இப்பத்துப் பாசாங்களையும்
மூன்றும் { ஒன்றினோடும்
ஒன்றும் { இவை
கற்றுவல்லார் { ஒதியுணர்ந்து ஸேவிக்க
வல்லவர்கள்
உலகத்து இவ்வுலகத்திலே
உத்தமர்கட்கு { மிகவும் உத்தருஷ்டர்களாய்
உத்தமர் ஆய் { வாழ்ந்திருந்து (பின்பு)
உம்பரும் { நித்யஸூரிகளோடு
ஆவர்கள் { சேர்ந்தவர்களுமாவர்.

* * *—நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணம்புணர்வதற்கு இடையூறாயிருந்த ஏழ்விடைகளையும் வலியடக்கி அப்பிராட்டியோடே ஸம்சுலேஷித்த திருமால் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாய் வேதாத்யயநத்தில் பிரமனை பொத்தவர்களாயும் அழகில் ஸுப்ரஹ்மண்யனை நிகர்த்தவர்களாயுமுள்ள அந்தணர்கள் வாழ்மிடமான திருநாங்கூரில் அரிமேய விண்ணகரமென்னுந் திருப்பதியில் வாழ்கின்ற பச்சைமாமலைபோல் மேனியான பெருமான்விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா

516 பெரிய திருமொழி-நட-பத்து, டி-திரு. திருமடந்தை மண்மடந்தை.

ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதியுணருமவர்கள் இவ்விடத்திலே பெரும் புகழாளராய் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்து பிறகு நித்யவிபூதியையும் ஆளப் பெறுவர்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினு ராயிற்று.

இப்பாசரத்தில் “ஐந்தினோடு மூன்றும் ஒன்றினோடு மோன்று மிவை” என்றது ஸாபிப்ராயம்; அதாவது—க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லு கின்ற பாசரங்கள் ஐந்தும், நரலிம்ஹாவதாரம், வாமநாவதாரம், ராமாவதாரம் ஆகிய மூன்றாவதாரங்களைப்பற்றிப் பேசுகின்ற பாசரங்கள் மூன்றும், அர்ச்சாவ தாரபரமான முதற்பாட்டு ஒன்றும், பயனுரைத்த ஈற்றுப்பாட்டு ஒன்றும்—ஆகப் பத்துப்பாசரங்களென்கை. இரண்டு, மூன்று, ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாம் பாசரங் கள் க்ருஷ்ணாவதார விஷயங்கள். நான்கு ஐந்து ஆறும்பாசரங்கள், முறையே, நரலிம்ஹ வாமந ராமாவதார விஷயங்கள். ... (ய)

அடிவரவு.—திருமடந்தை வென்றி உம்பர் ஓடாத கண்டவர் வான் தீமனத்தான் கன்று வஞ்சனையால் சென்று போது.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
பெரிய திருமொழி
திவ்யார்த்த தீபிகையில்
மூன்றம்பத்து முற்றிற்று.